

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε' 1236

Αρ. 41
213

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ..... ΔΟΛΛ. ΡΙΑ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ ..... ΣΕΛΙΝΙΑ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1930.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν' Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.

Έν' Αιγύπτω δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Έν' Βελγίῳ Κογκό δ κ. Γ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν' Αμερική διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497

NEW YORK, CITY

*Οπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

Απο Οτι Βασιλῆ ΚΑΙ Ακούσῃ

Η ΕΠΙΔΡΟΜΗ

Ἡ τελευταία δρᾶσις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων δὲν μᾶς ἐνθουσιάζει καθόλου. Καὶ τὸ λέγομεν αὐτὸ, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μᾶς τὸν πρωτοφανῆ διὰ τὴν ἐποχὴν μᾶς αἰφνιδιασμὲν τῆς κατὰ τοῦ συνεισμοῦ τοῦ Ἀστυνόμου. Πού ἀκούστηκε νὰ ἀποκλεισθῇ ἕνας ἐλκλήρης συνεισμοίς, νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ διαπεμπεῖται πεντακόσιοι πολῖται, νὰ ἐρευνηθῇ καὶ νὰ ἀναστατωθῇ ἑκατοντάδες σπιτιῶν, ἐπειδὴ μερικοὶ κακοποιοὶ ἀντέστησαν κατὰ τὸν ὄργανον τῆς ἐξουσίας; Αὐτὸ ἀποτελεῖ προσβολὴν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν, ἐντροπὴν διὰ τὸν πολιτισμὸν μᾶς. Δὲν ξέρουμε τι εἶδους ἄνθρωποι κατοικοῦν εἰς τὸν Ἀστυνόμον. Παραδεχόμεθα, ὅτι ἴσως ὑπάρχουν πολλοὶ κακοποιοὶ ἐκεῖ, μὰ ἀσφαλῶς πολλοὶ περισσότεροι θὰ εἴνε οἱ καλοὶ καὶ φιλόνομοι πολῖται. Ἀσφαλῶς δὲ ἡ τέσων νεκρονοβόλος, ἀλλὰ δυστυχῶς δι' αὐτὴν ἄνευ ἀποτελέσματος, δρᾶσις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐφείλεται στὸ ὅτι ἐπῆρε τὴν ἀντίστασιν τῶν κατοικοῦν τοῦ Ἀστυνόμου ὡς ζήτημα προσωπικόν. Ἀλλὰ τέτοιοι ἐγωῖσμοι, δὲν ἔχουν ποτὲ μὲν ἀποτελέσματα καὶ ἀπεροῦμεν μάλιστα πᾶς ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ἐπέτρεψε καὶ ἠνέχθη τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας ἐναντίον ἑνὸς πολυπληθοῦς συνεισμοῦ τῆς πρωτεύουσας.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ὡστε οἱ κ. κ. Σκουζῆς καὶ Ἀποστολίδης ἐμονομάχησαν εἰς τὴν Ὀδὸν Ἀγίου... Ἐστὶ τοῦλάχιστον ἀναγγέλλουν τὰ ἐκείθεν τηλεγραφήματα. Ἡ κακὴ ὁμοῦ γλώσσα τῆς πρωτευούσης ἰσχυρίζονται ὅτι ἔκαναν, ἀπλοῦστατα, ἕνα ταξιδίον ἀναψυχῆς. Τὸ κακὸ σχετικῶς εἶνε ὅτι ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ τῆς πρωτευούσης ἐπῆραν τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρὰ καὶ πρόκειται νὰ διώξουν τοὺς δύο ἀντιπάλους ἐπὶ παραβάσει τοῦ νόμου ἀντιπάλους... Ἀς ἐλλίσσουμε ὅτι περὶ μονομαχίας... Ἀς ἐλλίσσουμε αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ καὶ ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ διατηρήσῃ τὴν ἀστέλειαν τοῦ ὄντος πὺν εἶχε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἡ μὲν

τιμωρία πὺν θᾶξζε στὴν προκειμένη περίστασι γιὰ τὸν τόσο ὀδυρό πὺν ἔγινε, θὰ ἦταν νὰ ἐπιβληθῇ στοὺς δύο Ἀθηναίους Στρατὸν νὰ μονομαχήσουν πραγματικά... Ἀλλὰ πὺν τέτοια τύχη!

Ο ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Μία προσφύλης διασκεδάσις τῶν μικρῶν λιθοβολιστῶν τῶν Πετραλίων εἶνε νὰ λιθοβολοῦν τὸν διὰ τῆς συνεισμοῦ τῶν διεργόμενον ἡλεκτρικὸν σιδηρόδρομον.

Πολλοὶ ἐπιβάται ἔχουν τραυματισθεῖ ὡς τῶρα ἀπὸ τῆς πέτρας τῶν μικρῶν καὶ τῶν κακοῦργων, πολλὸς ὀδυρός ἔχει γίνῃ σχετικῶς εἰς τὸν Τύπον, καὶ τὸ κακὸν ἐξακολουθεῖ. Καὶ ὅμως, νομίζουμε, δὲν θὰ ἦταν καθόλου ὀδυρόντων νὰ ἐξασκήθῃ κάποια ἐπίβλησις ἀπὸ τὸν Ἀστυνόμον, καὶ νὰ συλληφθῇ μερικὰ ἀπὸ τὰ παλιόπαντα τὰ τὰ ἡποῖα, ὀδηγούμενα στὸ κατὰ νὰ συνετισθῇ διὰ τῆς ἀρχῆς ὀδύου. Ἐστὶ δὲν θὰ ἐξανίσταντο ποτὲ στὸ πρᾶγμα τοὺς πέτρες... Ἀλλὰ γιὰ τέτοια μικροῦς ζητήματα, ποῦς ἐνδιαφέρεται;

ἐπιβουλήσις πὺν ἀναγγέλλονται. Ἀπὸ τῆς περὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ μικροκόσμου εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἐστὶ οἱ μικροὶ μαθηταὶ, οἱ ὅποιοι σπαύδουν νὰ πορευθῇ τὰ κινεώματα τοῦ βιβλίου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῶν ὑπερχαν ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ, ΥΜΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ πὺν ἐστάλησαν στὴν Ἀνδρὰ ἈΛΙΚΗ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ—ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ἀπὸ τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος θυματοῦς τῆς. Πρόκειται περὶ σπανίας ἀπολαύσεως. Ἐπιστολὲς ἐμμετρὲς καὶ πεζοὲς, ἐπιστολὲς φλογερὰς, αὐντακτῆς, ὕμνητικῆς, κλισματολογικῆς, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Προτάσεις γάμου, αἰτήσεις συνδρομῶν, ὅτι μπορεῖ τέλος, ἡ μάλλον ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου!... Τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἐμπιστευθῆκε ἡ δις Διπλάρακος στὸ «Μπουκέτο», πρὸς δημοσίευσιν.

ΠΕΡΙΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΠΕΝΝΙΕΣ

Δὲν περνᾷ σχεδὸν βραδύα πὺν νὰ μὴ μείνῃ ἐντελὴς ἀρώστητῃ μιὰ ἀπὸ τῆς συνεισμοῦ τῆς πόλεως, χάρις στίς... λαμπρὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Πέννης.

— Ἐστὶ, τελευταία, ἐπανειλημμένως ἡ ὁδὸς Λέκκα καὶ ὅλη ἡ ὁπισθεν τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, περὶ ὅλη ἐμεινε βυθισμένη εἰς μεσαιωνικὸν σκότος.

— Καὶ ὅμως, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, μετὰ τῶν ἄλλων, τῆς Πέννης εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ μετέβαλε τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν.

— Ἐστὶ, ἡ ἀγία Ραδεγόννη, ἡ βασιλισσα τῆς Γαλλίας, ἄλθε μόνη της σπᾶν, τὸ ὅποιο χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν τροφὴν κατὰ τὴν περίοδον τῶν νηστεῶν.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν νεοσπῶν ἀποδίδεται στὸν Μονομάχη. Πάντως, καὶ ἂν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δὲν ἐφεύρεται σ' αὐτὸν, εἶνε βέβαιον ὅτι ὑπῆρχαν νεοσπῶν στὴν ἐποχὴ τοῦ.

Γιὰ τοὺς νεοσπῶν τέλος ὁ Ἀντίπαρος ὁ Θεσσαλονικεὺς ἀπερῶνε μερικὸς ὀρασιότατος στίχους:

«Ἐστὶς γυναῖκα, λέει, πὺν σὰς ματαχέτωσαν ὡς τῶρα γιὰ τὸ γυναικῶν τὸν ὄλον, ἄφρατῃ πᾶσι ἡσυχία γὰς καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀπὸ τῶν ὀδύων...»

Δὲν θὰ σὰς μνηστὴν πᾶσι τὰ πονηρὰ τῶν ὀδύων τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς δουλείας...

Ἡ Ἀντίπαρος διατάζει νὰ σὰς ἀντικαταστήσῃ στὰ ἔργα σου ἡ καλὸς Νεοσπῶν...

«Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ἡ Νεοσπῶν καὶ τὸ νεοσπῶν μὴ γνησιότητα τῆς βαρύνει (μυλόμενος)»

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ

Οἱ χερσὶν οἱ ἦσαν γνωστοὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Στὴν Αἴγυπτον, στὴν Ἀραβίαν, στὴν Παλαιστίνην καὶ στὴν Ἑλλάδα ἡ κοπέλλης συνήθιζαν νὰ γογγύουν μὲ τὰ χερσὶν τοὺς χερσὶν τοῦ.

Στὴ Μέννα σὺζεται ἕνα σπῆλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἡ Φαίς, ἡ θυγατέρα τοῦ Μωάαθ καὶ σὺζος τοῦ Ἀλφ, ἄλθε μὲ τὰ χερσὶν της.

Ἐπίσης ἡ ἀγία Ραδεγόννη, ἡ βασιλισσα τῆς Γαλλίας, ἄλθε μόνη της σπᾶν, τὸ ὅποιο χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν τροφὴν κατὰ τὴν περίοδον τῶν νηστεῶν.

Ἡ ἐφεύρεσις τῶν νεοσπῶν ἀποδίδεται στὸν Μονομάχη. Πάντως, καὶ ἂν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δὲν ἐφεύρεται σ' αὐτὸν, εἶνε βέβαιον ὅτι ὑπῆρχαν νεοσπῶν στὴν ἐποχὴ τοῦ.

Γιὰ τοὺς νεοσπῶν τέλος ὁ Ἀντίπαρος ὁ Θεσσαλονικεὺς ἀπερῶνε μερικὸς ὀρασιότατος στίχους:

«Ἐστὶς γυναῖκα, λέει, πὺν σὰς ματαχέτωσαν ὡς τῶρα γιὰ τὸ γυναικῶν τὸν ὄλον, ἄφρατῃ πᾶσι ἡσυχία γὰς καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀπὸ τῶν ὀδύων...»

Δὲν θὰ σὰς μνηστὴν πᾶσι τὰ πονηρὰ τῶν ὀδύων τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς δουλείας...

Ἡ Ἀντίπαρος διατάζει νὰ σὰς ἀντικαταστήσῃ στὰ ἔργα σου ἡ καλὸς Νεοσπῶν...

«Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ἡ Νεοσπῶν καὶ τὸ νεοσπῶν μὴ γνησιότητα τῆς βαρύνει (μυλόμενος)»

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου μᾶς εἶνε ἔργο τοῦ Ἀδελφῶν, μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Αἴγυπτος Πριγκίπισσα».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Ὁ κ. Γεωργίου Κωλέττης καὶ ἡ Δις Βενετία Μπαγάνη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Κaire.

Ἡ «Οἰκογένεια» συγχίζει θερμῶς.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δροσιάδου, ἔμποροι ἀπορροφῶν, ἀνεχώρησαν διὰ Παρίσι πρὸς πλουτισμὸν τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Μαρσέλλας 9 α κατὰ τὴν τῶν.

Εἰς τὸν
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ
Οἶκον
ΓΟΥΔΑΚΟΥ
Παρελήφθη πλουσιωτάτη συλλογὴ
χειμερινῶν ὑφασμάτων
τῶν καλυτέρων Ἀγγλικῶν
Ἑσθασίων 45

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β

ΤΗΛ. 58-67

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΣΑΡΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. — ΛΑΜΠΕΣ (ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑΙ)
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ. — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

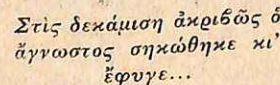

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως
καταπονητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλ.
παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης
ὀλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφει
«Οἰκονομίσαι»

...από τη μεγάλη αυτή σιωπή... Είδα τους γυναικίσκους να ξυπνούν και να φέγγουν μέσα στα νεφάρια τους... Και, τότε, κάτω απ' το φως τού θαυμάσιου που κρατούσαν, πέρασιν κάτω απ' το παράθυρό μου μεταφέροντας το πτώμα ενός πνιγμένου. Σίγουρα θα ήταν άγνωστος της επιστολής...

HENRI DE REGNIER

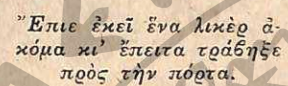
στο άτι τή μάτια μου τή χέρια του
γαριού. Επρόσεχα επίσης στο τσαν-
κι τής χορευτήρας, που ήταν άφη-
σενάδον στή μέση του τραπέζιού κα-
στό βάζο με τή λουλούδια. Άλλά
μία ώρα δεν είδα τίποτε το ύποπ-
το.

Ξαφνικά, σέ κάποια στιγμή όλ-
αύθουσα βυθίστηκε στο σκοτάδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχε-

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτω
καποποιητικά τιμάς παλαιά βιβ-
παντός είδους καί πάσης γλώσσης
όόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράφω
Οόλοκληρες βιβλιοθήκες.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ί-
κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία,
παντός είδους και πάσης γλώσσας κι-
λόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε:
«Οικογένειαν», Λέξα 7 - Αθήνας.

...του, της επιθυμίας μου και της ελπί-
...τηρίας μου!... Αυτό, πάντα σπ-
...παρωμένο πρόσωπό μου θα μπορούσε
...νά διασάφης αν η επιθυμία μου αυ-
...πραγματοποιήθηκε ή αν το νερό τῶ
...καναλίων δεν πλέρει μέσα στο ὕψ-
...σασανό του κατά μόνο της διαφει-
...μένης μου τελευταία ἐλπίδα...

"Όταν τελείωσα τὴ διόδοιόν μου τῇ ἐπιστολῇ, αὐτῇ, πῆγα στο παράθυρό μου καὶ τὸ ἀνέβλεψα. Ἡ γῆ γὰρ ἦταν καὶ ὠχρὴ καὶ ἄσπρη. Τὸ νερὸ τοῦ μὲν ποταμοῦ καὶ τοῦ ἑλαιοῦ ἦτο γλυκὺ. Καὶ νῦν θορυβῶς δὲν ἀκούεσθαι.

"Εἰς τὴν δύναμι, φωνεῖ καὶ ποιεῖ

...από τη μεγάλη αυτή σιωπή... Είδα τους γυναικίσκους να ξυπνούν και να φέγγουν μέσα στα νεφάρια τους... Και, τότε, κάτω απ' το φως τού θαυμάσιου που κρατούσαν, πέρασιν κάτω απ' το παράθυρό μου μεταφέροντας το πτώμα ενός πνιγμένου. Σίγουρα θα ήταν άγνωστος της επιστολής...

HENRI DE REGNIER

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΜΥΤΑΡΑΔΩΝ!

Η μεγάλη σημασία της μύτης. Τι κάνει η μεγάλη μύτη. Πώς ένας Γερμανός μυταράς φυσιολογικά άναγκαστηκε να εκπατρισθή. Η μύτη του ζωγράφου Μπερζεράκ. Αντιλήψεις των διαφόρων λαών για τη μύτη. Μία πεντάμορφη γυναίκα χωρίς... μύτη! Οι καλλιτέχναι και η μύτη. Η μύτη και ο χαρακτήρ. Η αποκοπή της μύτης ως δικαστική ποινή. Η αντικατάστασις της μύτης, κ.τ.λ.

τησε απαθέστατα ο ζωγράφος. Είχε πιά κοντά σε σένα παρά σε μένα!...

***

Κάθε χώρα και κάθε λαός του κόσμου έχει, ως γνωστόν, δικές του αντιλήψεις για την ομορφιά γενικώς και ιδιαιτέρως για την ομορφιά της μύτης.

Στη χώρα των Ταρτάρων, όσο η προεξοχή της μύτης στις γυναίκες είχε

και δεν είχε εκ φύσεως καθόλου μύτη! Είχε μόνο, στη θέση των ρουθουνιών, δυο τρύπες!...

Οι Ιάπωνες πάλι θεωρούν ως ωραίες τις λεπτές, μακρυνές και ελαφρά ανασπικωμένες μύτες, ενώ, αντιθέτως, οι Κινέζοι, οι οποίοι ανήκουν στην ίδια φυλή, προτιμούν τις πλακωτές.

Για τους Νέγρους, ένας άνθρωπος δεν μπορεί να είναι ωραίος, αν δεν ε-

Μα και οι πολιτισμένοι λαοί της Ευρώπης δεν είχαν πάντοτε την ίδια αντίληψη για την ομορφιά της μύτης. Θά έλεγε κανείς μάλιστα ότι σε κάθε εποχή υπάρχει ξεχωριστή μόδα του σχήματος της μύτης, όπως υπάρχει μόδα για το χρώμα των μαλλιών. Έτσι η μύτη ενός αρχαίου Έλληνικού αγάλματος δεν μοιάζει καθόλου με τη μύτη μιας παρθένου του Ραφαήλ.

Κατά τον μεσαίωνα, αν κρίνει κανείς από τους ζωγραφικούς πίνακες της εποχής αυτής, οι καλλιτέχναι θεωρούσαν ως ιδεώδη τη λεπτή, μακρινά, ίσια και στενή μύτη. Κατά το 18ο αιώνα όμως η μόδα της μύτης άλλαξε και επικράτησε η ανασπικωμένη και πονηρή μύτη, η οποία δεν έχει τίποτε το κλασικό και σοβαρό. Τέτοιες μύτες έχουν τα πρόσωπα των εικόνων των μεγάλων ζωγράφων Βαττώ, Μπουσέ, Γκρέϊ, κλπ. Τέτοιες μύτες ζωγραφίζουν ακόμη και οι περιφημοί γελοιογράφοι του τέλους του περασμένου αιώνα: Φοαράν, Στενλέν, Βιλλέτ, Γκρεβέν, κλπ.

***

Ο λαός πιστεύει ότι το σχήμα της μύτης έχει μεγάλη σχέση με το χαρακτήρα κάθε ανθρώπου. Πολλοί σοφοί παραδέχτηκαν αυτή τη γνώμη και ασχολήθηκαν μάλιστα στη μελέτη των χαρακτηρισμών από το σχήμα και το μέγεθος της μύτης!...

Τόμοι ολόκληροι έχουν γραφεί σχετικά. Έτσι μπορεί κανείς να διαβάσει στο «Εγχειρίδιο της μύτης και του χαρακτήρος» του Αλβέρτου Παύλου Λουκίου, ότι «όσοι έχουν μύτη εξαιρετικά μακρά και στρογγυλή στην άκρη, είναι τολμηροί και ενθουσιώδη δημοσία τις γνώμες των, τίμιοι στις πράξεις των, βλάσφημοι, φιλόδοξοι, άγαθοί, κλπ., κλπ.».

Άλλοι πάλι επιστήμονες έμελέτησαν το χαρακτήρα των ανθρώπων, βασιζόμενοι στην ομοιότητα της μύτης των με το ρυθμό διαφόρων ζώων ή με τη μύτη διαφόρων μεγάλων ανδρών.

Σύμφωνα με τους επιστήμονες αυτούς, η γριπτή μύτη φανερώνει χαρακτήρα άνοστο, αυταρχικό, δυνατό. Τέτοια μύτη είχαν, όπως αποδεικνύεται από την ιστορία, ο Κύρος, ο Γάβριελ, ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο αρχηγός Κοντέ, ο Λουδοβίκος 14ος, ο Ναπολέων κλπ.

Επίσης ο Πόρτα, ο μέγας Ιταλός φυσικός, υποστήριξε ότι η μύτη που είναι κοίλη από κάτω προδίδει άνθρωπο εύθυμο και φίλο των διασκεδάσεων, η μύτη που είναι παχειά στην άκρη της σαν το βουδιού προδίδει ηλιθιότητα και βλακεία!...

***

Κατά την αρχαιότητα, η αποκοπή της μύτης ήταν μία από τις συνήθεις ποινές που επέβαλλον στους εγκληματίες. Έτσι η αρχαία Αιγυπτιακή, ελληνική και ρωμαϊκή νομοθεσία επέβαλε το κόψιμο της μύτης στας άπιστους συζύγους. Επίσης και κατά το μεσαίωνα, κάποια βασίλισσα της Αγγλίας διέταξε να κόβουν τη μύτη εκείνων που μιλούσαν άνευλαβώς για

ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Περιπέτειες της γενειάδας. Ένα διατάγμα του Γουλιέλμου του κατακτητού. Διακρίσεις νικητών και νικημένων. Γένεια στολισμένα με χρυσά κοσμήματα. Καταδιώξεις της γενειάδας. Το μούσι του Φραγκίσκου Α'. Καθολικοί και Καλβινιστάι. Τα... «βραβιλικά» γένεια και το «αυτοκρατορικό» μούσι. Ρωσικές αϊρέσεις υπέρ της γενειάδας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Για τα γένεια και την ιστορία τους έγραψα και σε προηγούμενα φύλλα. Επειδή όμως η ιστορία αυτή είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, τη συνεχίζουμε και σήμερα.

Σε παλαιότερες εποχές, οι άνθρωποι θεωρούσαν τη γενειάδα ως το σπουδαιότερο στέλιμα του προσώπου. Νέοι, άνδρες και γέροι έστρεφαν, όλοι άνετακρώτως, γενειάδες.

Οι Αρμεναίοι μάλιστα όφειλον την εθνική τους ονομασία στη μακρά γενειάδα που συνήθιζαν να διατηρούν. Την ίδια συνήθεια είχαν πρό αυτών και οι Ρωμαίοι.

Ο βασιλεύς της Αγγλίας Γουλιέλμος ο Κατακτητής, όταν υπέταξε διαφόρους λαούς της Ευρώπης, έβλεποντας να εξαλείψει κάθε διάκριση μεταξύ των υπηκόων του και των αποτελών του, διέταξε τους Αγγλίους να ξυρίζουν έντελώς τα γένειά τους, ενώ ως τότε άφιναν μούσι για να διακρίνονται από τους υποταγμένους σ' αυτούς λαούς.

Το διάταγμα αυτό το ένεγκαν και ο διάδοχός του Ερρίκος, ο οποίος μάλιστα, για να δώσει το καλό παράδειγμα, ξύρισε πρώτος τη γενειάδα του!

Στη Γαλλία, επί Γαλιών, η γενειάδα είχε πολλές περιπέτειες. Ο Κλωδιών διέταξε τους υπηκόους του, οι οποίοι ως τότε μόνο μουστάρια συνήθιζαν ν' άφινουν, να ξυρίζουν και γενειάδα για να διακρίνονται από τους Ρωμαίους, οι οποίοι τότε έξυριζαν τα γένειά τους.

Κατά την τότε εποχή, η γενειάδα προσέλαβε επίσημο χαρακτήρα. Για να επικυρωθεί μια οποιαδήποτε συμφωνία, οι συμβαλλόμενοι έπρεπε να δοκιμαστούν, αγγίζοντας την γενειάδα τους!

Μερικοί μάλιστα Φράγκοι ηγεμόνες, συνήθιζαν να στολίζουν τα γένειά τους με χρυσά και μαργαριταρένια κοσμήματα.

***

Η συνήθεια του ξυρίσματος εισήχθη για πρώτη φορά στη Γαλλία από των αρχών του 6ου αιώνα. Μα ήσαν τόσο λίγοι εκείνοι που ακολουθούσαν τη μόδα αυτή, ώστε κατά τον επόμενο αιώνα, οι περισσότεροι Γάλλοι είχαν μακρότατες γενειάδες.

Τότε ο Καρλομάγνος διέταξε τους υπηκόους του να ξυρίζουν μόν τα γένειά τους, αλλά να διατηρούν συγγενώς μακρότατα μουστάκια.

Μετά διακόσια χρόνια μάλιστα η γενειάδα άρχισε να καταδικάζεται από την Εκκλησία, η οποία άφοβως ύ-

σους έστρεφαν γένεια. Έτσι κι ο ίδιος ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος Β' αναγκάστηκε να υποβληθή σε κουρά με μέρους του αρχιεπισκόπου των Παρισίων.

Ο διάδοχός του ήταν κι αυτός ευρισμένος. Μα τότε ένα τυχαίο περιστατικό συνετέλεσε στην... παλινδρόμηση του πάγονος.

Μία μέρα δηλαδή, ενώ ο Φραγκίσκος Α' έπαίξε μαζί με τους αλίκους του γρονιές, δέχτηκε στο πρόσωπο μία μπάλα από γρόνι, η οποία είχε

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ

Ο μεγάλος Γάλλος συνθέτης Ωμπερ

μέσα κάποιο κεραμίδι, που του άφησε σημάδι.

Τότε ο βασιλεύς, για να κοφίη την ουλή του, άρχισε τα γένειά του να μεγαλώνουν. Άμέσως τον έμυμήθησαν όλοι οι άριστοκράται και έτσι η γενειάδα διατηρήθηκε μέχρι του Ερρίκου Δ'.

Επειδή όμως ο διάδοχός του Φραγκίσκος Α' ανέθηκε στο θρόνο σε ηλικία μόλις έξι ηρώ χρόνων, οι αλίκαι θεοσώματα άρχισαν να τρέφουν από γένεια ενώ ο βασιλεύς δεν είχε και αποφάσισαν να τα κόψουν!

Από τους μετέπειτα βασιλείς της Γαλλίας, ο Λουδοβίκος ΙΓ' συνήθιζε να άφινε στο κάτω χείλος του μούσι

και τρίχες, η οποίες απέκλήθησαν «ρουαγιάλα», δηλαδή βασιλικές.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' όμως διά μιας διατάξεως που κατήγγιζε τις «ρουαγιάλα» και τα μουστάκια για να διακρίνονται οι καθολικοί υπηκόοι του από τους Καλβινιστάς, οι οποίοι είχαν επονομασθεί «γενιάδες» εξ αιτίας των μακρών γενειάδων που έστρεφαν.

Εκ των μετέπειτα βασιλέων της Γαλλίας άλλοι έστρεφαν γένειους, άλλοι μπαρμπετάς, ο δε Ναπολέων Γ' εισήγαγε το μούσι, το λεγόμενο «αυτοκρατορικό».

***

Τις περισσότερες περιπέτειες η γενειάδα τις είχε στη Ρωσία. Εκεί υπήρχε μία παλαιότατη ταταρική συνήθεια, η οποία επέβαλε στους Ρώσους να γενειοφορούν και την οποία ο Μέγας Πέτρος είχε την έμπνευση να την καταργήσει.

Κι έτσι οι άτιμχοι Ρώσοι αναγκάστηκαν προς μεγάλη τους θλίψη να ξυρίζουν τη γενειάδα τους, αλλιώως ήσαν υποχρεωμένοι—όπως γράφουμε σε άλλη σελίδα—να πληρώνουν φόρο. Οι περισσότεροι όμως απ' όσους την έκοβαν, μη θέλοντας να την αποχωριστούν, τη φύλαγαν μέσα σε ιδιαίτερα δοχεία και άφιναν έντολη στους αλίκους των να τη βλέπουν μαζί τους!

Εξ αιτίας της απαγορεύσεως αυτής, σχηματίστηκαν στη Ρωσία διάφορες αϊρέσεις, η οποίες ανέλαβαν την υπεράσπισιν της γενειάδας και διεξήγαγαν μακρούς αγώνες υπέρ αυτής. Για να πάση δε το κίνημα αυτό, άρχισαν να μετατρέζονται στη ρωσική διάσφα κείμενα φανταστικά εκκλησιαστικά συγγράμματα του Βυζαντίου, οι οποίοι καταδίκαιζαν το έθνος.

Ένα από τα κείμενα αυτά μάλιστα ανέφερε ότι όποιος ξύρισε τα γένειά του, θα πάη στην Κόλασι, γιατί δεν θα ήταν πλάσιμος «κατ' εικόνα και όμοιος» Θεού, ο οποίος τρέφει μακρά γενειάδα!

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Στις Ίνδιες όταν γεννιέται ένα παιδί, ο ιερέας του απευθίνει την εξής προσφώνηση:

— Παιδί μου, μπαίνεις στον κόσμο με κλάματα, ενώ όλοι από γύρω σου χαμογελούν. Προσπάθησε λοιπόν να έξεις έτσι πού να μπορείς να βγής απ' τον κόσμο χαμογελώντας, ενώ όλοι γύρω σου θα κλαίνε!

Ένας θυλικός μυταράς: 'Ο Σουανό ντε Μπερζεράκ (Γνήσιο πορτραίτο της εποχής του)

«Όσο περισσότερο ζω—έγραφε ο περίφημος Γάλλος ζωγράφος 'Οράσιος Βερνέ προς τη σύζυγό του—τόσο περισσότερο πείθομαι ότι η μύτη είναι το σπουδαιότερο μέλος του οργανισμού μας. Τα πάντα την έρεθίζουν. Κάνει τα μάτια να δακρύζουν, όταν μυρίζεται κρεμμύδια. Έρεθίζει τον εγκέφαλο και προκαλεί φτερίσματα, όταν μυρίζεται ταμπάκο. Μία μύτη άσχημη, ανασπικωμένη, χαλάει όλη την έκφραση του προσώπου. Τέλος, άσπλητη μου σύζυγος, τόσο έσύ, όσο και όλες ή άλλες δμόφυλές σου μάς σέρνετε έμάς τους άνδρες από τη μύτη!...»

Ο Βερνέ δεν είχε ίσως καθόλου άδικο ν' αποδώσει τόση μεγάλη σημασία στη μύτη. Την ίδια σημασία επίσης της έδινε και ο Πασκάλ, ο οποίος έλεγε το περίφημο: «Αν ή μύτη της Κλεοπάτρας ήταν μικρότερη, ή όψη του κόσμου θα ήταν διαφορετική».

Πράγματι δέ πόσον ανθρωπών ή ζωή καταστράφηκε εξ αιτίας της μεγάλης των μύτης;

Πρώτος απ' όλους ο περίφημος Σουανό ντε Μπερζεράκ, ο άνδρεας, ο μεγαλόκαρδος και πνευματώδης αυτός ιππότης, υπήρξε θύμα της τεραστιάς μύτης του. Πόσες μονομαχίες δεν έκανε και πόσες έρωτικές απογοητεύσεις δεν υπέστη εξ αιτίας της;

Η περίπτωση όμως του Σουανό δεν είναι μοναδική. Ο Γερμανός δόκτωρ Ραούλ, αναφέρει ότι ο σύγχρονός του Χίλσενμπεργκ είχε μύτη τόσο φορική, ώστε για να γλυτώση από τις κοροϊδίες των συμπατριωτών του αναγκάστηκε να καταφύγει στη Μαδαγασκάρη. Μα κι εκεί δεν τον έπεριέμενε καλύτερη τύχη, γιατί οι Ιθαγενείς της ακρωτικής αυτής νήσου, οι οποίοι δεν είχαν δει ποτέ τους τέτοια μύτη, τον κόλλησαν το παρτσουκί «β ο υ ο υ ν τ ο υ λ», που σημαίνει «κουνοβάγια».

Επίσης, κατά την εποχή της καλινορθώσεως των Βουρβόνων, ζούσε στο Παρίσι ο ζωγράφος Μπουγμιέ, ο οποίος είχε γίνει πασίγνωστος όχι τόσο από την τέχνη του, όσο από τη μεγάλη του μύτη. Σ' όλους τους τοίχους του Παρισιού, κατά την εποχή εκείνη, δεν έβλεπε κανείς τίποτε άλλο από καρικατούρες του.

Μία μέρα, καθώς ο ζωγράφος αυτός έπαίξε σκάκι μ' ένα φίλο του, έπειδή ήταν συναχωμένος, φτεριζόταν ολόενα. Άγανακτισμένος ο συμπαικτής του, του έλεγε στο τέλος:

— Σκύπτισε, φίλε μου, τη μύτη σου! — Σκύπτισε μου την έσύ! του απάν-

Μυταράδες και Μυταροδδες!

(Σχέδιο του Μπουαλύ (1830)

μικρότερη, τόσο ωραιότερες θεωρούνται! Ο Γάλλος ιεραπόστολος πατήρ Μπομπκορζέ, όταν έπληξε στην Ταρταρία, για να διδάξη το Ευαγγέλιο, έγινε δεκτός από τη σύζυγο του μεγάλου άρχηγού των Ταρτάρων, της οποίας ή όμορφη έδωροετο ως ιδεώδης στον τόπο της. Φαντάζεσθε λοιπόν πεία ήταν ή έκκλησίς του, όταν είδε πώς ή... πεντάμορφη αυτή γυναί-

χει μύτη κοντή και πεπιεσμένη και μάγουλα προεξέχοντα πού να σκεπάζουν όλο το προφίλ του προσώπου του.

Αντιθέτως οι Πασιόαι, οι κάτοικοι των Καραϊβών Νήσων και οι Ιθαγενείς του Ουμπά θεωρούν ως ωραία τη μεγάλη μύτη και, για να ναδειξουν μάλιστα ακόμα περισσότερο την ομορφιά της, της περνούν... βραχιόλια και δαχτυλίδια.

Τρεις περίφημοι μυταράδες: 'Ο Δάντης, ο 'Ερρίκος IV και ο Δαβλά-λετιέ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΣΒΥΝΕ ΤΟ ΚΕΡΙ ΤΟΥ Ο Κ. ΑΝΤΕΡΚΟΣΣ...

«Πέθανε την περασμένη νύχτα. Θά τον δήτε. Βρίσκεται εκεί, στο κρεβάτι του. Ούτε κι αυτός ο θάνατος δεν άλλαξε καθόλου το κακό πρόσωπό του. «Αν τον είχατε γνωρίσει, θά τον αναγνώριζατε άμέσως. Θά τον δήτε! Έχει τα χέρια σταυρωμένα και τα μάτια κλειστά. Έπάνω στο τραπέζι δίπλα του, κείτε ένα κερί, το οποίο όμως δεν θά σβύση πειρά αυτός! Πέθανε και δεν θ' άκούση πειρά την πένθιμη έκπνοή του όπλου του, ή οποία κάθε νύχτα μ' έκανε ν' αναπηδάω άπ' τον ύπνο μου, όταν δεν έμενα ζύγνια περιμένοντας την με άγωνία κι άπει- πισία...»

«Θά με ρωτήσετε ίσως γιατί έπ' είκοσι χρόνια υπέφερα αυτή τη ζωή, γιατί παντρεύτηκα τον ντ' Άντερ-

τά Χέλτλινγκ μου και υπέφερα αμύλητη όλες τον τις τρυανιές. Έφτασα έτσι σε ήλικία τριάντα χρόνων, όποτε συνέβη το φοβερό γεγονός που θά σ' διηγηθώ.

«Εκφραστήκα πολύ, όταν, μία μέρα, ο σύζυγός μου, που άνιγγελε την άφιξη στον πόρο ενός εξαδέλφου του, τον Ζάν ντε Καλλέγκ. Τόν είχε προσκαλέσει να περάσει μαζί μας το καλοκαίρι. Μόλις τον είδα, έννοιωσα γι' αυτόν μια μυστική συμπάθεια. «Όσο ο σύζυγός μου ήταν άγριος και βάνανος, τόσο εκείνος ήταν γλυκός κι ευγενής. Ήταν ένας ήλιος νέος, με λαγχολικός και φιλοκαλής. Αγαπούσε πολύ τα βιβλία. Όλα φανέρωναν σ' αυτόν μια ψυχή λεπτή και γαλατωτική, και ο άδρος και ιπποκτικός τρόπος με τον όποιο μού φρονόταν, με συγκι- νούσε περισσότερο, γιατί δεν ήμουν

έπρεπε να προσδοκήσω ν' αυτό τον Ζάν ντε Καλλέγκ, κι ή μόξα είνε πύ δυνατή άπ' τις πρώτες μας και δεν μπορεί κανείς να κάνει τίποτε ε- ναντίον της.

«Τέλος, μία τρίτη του 'Οκτωβρίου διαδροματίστηκε ή τρομερή τραγωδία. Ο καιρός ήταν ωραίος. Ο Ζάν ντε Καλλέγκ διάβαζε, όταν ο σύζυγός μου πήγε και τού έπορεύε να πάμε μαζί ως τον καστασιώνα για να κυνηγήσουν κίτσες. Αμέσως ο Ζάν έκλει- σε το βιβλίο του και τόν ακολούθησε.

«Δεν είχαν πολύ ώρα πού είχαν φύ- γει, όταν, έξαφνα, άντήχησε ένας πυροβολισμός. Αμέσως έννοιωσα τη προ- ρήλεια ότι κάποια μεγάλη δυστυχία με είχε χτυπήσει. Βγήκα άπ' το σα- λόνι, όπου βοσκόνουν και άρχισα να τρέχω λαχανιασμένη προς τον καστα- σιώνα. Τα πόδια μου έτρεμαν και, σ' όλα τα δρόμα, επανελήλυμα δυνατά αυτές τις λέξεις:

— Σ' αγαπώ, Ζάν!... Σ' αγαπώ, Ζάν!... Ζάν! Ζάν! Ζάν!

«Μού φαινόταν πως ή καρδιά μου θά έσπασε. Έβλεπα μία μεγάλη κραυγή βγήκε άπ' το στήθος μου. Ο Ζάν ντε Καλλέγκ βρισκόταν σωριασμένος σ' ένα χόρτο με το κρανίο του συντομμένο.

«Πάλι του με τα πόδια του μέσ' στο αίμα στεκόταν ο σύζυγός μου, κρα- τώντας το όπλο του, άπαθής και σκυ- θωπός. Χωρίς να πη λέει, με είδε να γέρνω πάνω άπό το πτώμα του Ζάν και να τόν ανασηκώσω στην άγκυλιά μου. Μά κάθε φροντίδα μου ήταν πειά άγρηστη. Ο φτωχός νέος είχε δεχτεί κατακέφαλα τη σφαίρα του δικάνου, που είχε εκπορευόσθαι τυχαία, ό- πως, έπειτα από μερικά ώρες, έξηγή- σε ο σύζυγός μου σ' ήνατρώ που είχε ρθει για να πιστοποιήση το θάνατό του. Τέτοια άτυχήματα δεν είνε άλ- λωστε σπάνια. Εκείνο μόνο που δεν έξηγήσε ο σύζυγός μου είνε γιατί έ- δωσε σ'ό δικανό του σφαίρας ή σπι- μή που πήγαινε να κυνηγήσει κίτσες. Ώστόσο κανένας δεν φάνηκε να δί- νη προσοχή στή μικρή αυτή λεπτο- μέρεια.

«Ο Ζάν ντε Καλλέγκ ένταράσθηκε σ'ό νεκροταφείο του χωριού, και, έ- πειδή δεν είχε πολύ στενούς συγγε- νείς, το όνομά του ούτε προσέθηκε πειά. Ποτέ ο σύζυγός μου δεν μού έ- κανε κανένα ύπαιθυμό γι' αυτό τό γεγονός, μά, άπό χρόνο σε χρόνο, γί- νονταν πιο σιωπηλός και πιο άγριο, πιο άπότομος και πιο σκληρός, πιο τρυμερός σε όλους και σε μένα. Άπό χρόνο σε χρόνο, ή μοναξιά μεγάλωνε περισσότερο, γύρω μ' ήν πόρο, και πιο κατέρρεε όλόένα και τού όποιο διαρκώς έχκαταλείπαμε τα δωμάτια.

«Έκείνο έτσι είκοσι χρόνια, άπέναντι σ'ό δολοφόνο του Ζάν ντε Καλλέγκ, περιμένοντας, κάθε βράδυ, την ώρα που θ' ντ' Άντερκός έδουλε ν' ένα πυροβόλο τού κερί του, σάν να ήθε- λε να μού υπενθυμίσει ότι κάθε μέρα τού έχκαλμά του και να ζωηρεύη την άνάγκη του μέσ' σ'ό βάθος τού σ'ω- ηηλού πόνου μου. Γιατί έμενα εδω- έμενα εδω, χωρίς ν' άποκαρτώνομαι ποτέ άπό τόν τάφο τού δυστυχισμένου εκείνου νέου, σ'όποιο ποτέ δεν εί-

Μού φρονόταν πάντοτε με τόν πιο άφογο τρόπο...

κός... Αλλοίμονο! Ήμουν νέα τότε, ήσαν όφανα, ήμουν φτωχή! Γνωρί- στήκαμε και νόμινα ότι ν' αγαπούσε. Μού μίλησε για ένα πόρο σ'όποιο θά ζούσαμε σάν ευγενείς και εύποροι άνθρωποι. Δέχτηκα να γίνω γυναίκα του και τόν ακολούθησα εδω... Έξέ- άλλου, θ' ντ' Άντερκός δεν ήταν ά- κούα, έπι έμελλε να γίνη άργότερα. Καταλάβαινα πως ήταν άπότομος και άγριος, μά έλπικα ότι θά κατώφωνα να μεταβάλω τη χαρακτήρα του. «Ω! πόσο γρήγορα είδα τις έλπίδες μου άπό- τες να διαψεύδονται. Ο ντ' Άντερ- κός δεν μπορούσε ποτέ να μεταβλη- θή, θά έμενε πάντοτε ο ίδιος. Τό παι- γνίο που είχα παίξει, τού είχα χάσει. Και όμως τού είχα παίξει πολύ καλά. Ποτέ ένα παιδίπονο δεν έξφυγε άπό

συνθησμένη σ' αυτόν. Με είχε λυπη- θεί τάχα για τη μόνωσή μου και την άπόρρωσή μου... Έννοιωθε τάχα για μένα ένα αίσθημα που δεν τολμούσε να τό ήμολογήσει! Δεν ξέρω. Έν πά- ση περιπόσει, μού φρονόταν πάντοτε με τόν πιο άφογο σεβασμό... Τα αίσ- θήματα της καρδιάς του τά κρατού- σε βαθιά κλεισμένα μέσα του. Καμ- μία φορά μόνο ήταν άπεκάλυπτε καμ- μία κινούσθαι λεπτομέρεια της ά- θλιας ζωής που περνούσα, με κυττού- σε μά άπειρη τρυφερότητα και συμ- γιάνησι. Ο πιο φιλόποτος άπ' τούς συζύγους δεν θά μπορούσε ν' άνακαλέ- ψη τίποτε έπιλήψμο σ'όους τρύπους του. Ώστόσο, άκατέως φορές είχα άν- τιληφθεί τό μοχθηρό βλέμμα τού συ- ζύγου μου καρφωμένο άπάνω μας. Θά

«Α! κύριε εφημέριε! Τό κέφι τού ν' ντ' Άντερκός έχει γίνει περίφη- μο... Όλοι γελούν μ' αυτό, μά αν ή- ξεραν την ιστορία του, δεν θά γελού- σαν καθόλου. Μπορείς όμως τώρα να τή μάθετε σεις, μία κι θ' ντ' Άν-τερκός πέθανε και ή φοβή και πέν- θιμη φάσμα τελείωσε για πάντα...

ΕΝΑΣ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ο Ίσπανός Γκάρσια, ο «άσος» της χαρτοπαιξίας. Οι πρωτοφανείς του θριάμβοι. Τα αφάνταστα κέρδη του. Πώς ξετίναξε τις χαρτοπαικτικές λέσχες των Γερμανικών λουτρεπόλεων. Το Βατερλό του Γκάρ-σια. Πώς έγινε μοναχός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας άπό τούς «άσους» της χαρ- τοπαικτικής τέχνης υπήρξε τόν πε- ρασμένο αιώνα και ο περίφημος Ί- σπανός τυροδομική Γκάρσια, ο ό- ποιος ενοήθηκε τρομερά άπό την τύ- χη, κέρδισε άπειρα χρήματα, έγινε παρκοσμάς γνωστός και έλαβε τό έ- πίθετο «άήττητος».

Ο Γκάρσια, ο όποιος ήταν ισπανι- κής καταγωγής, έδρασε κυρίως στή Γερμανία, όπου σπείρισε σ'ό χαρτιά πρωτοφανείς θριάμβους, χάρις στή χαρτοπαικτική του δεινότητα.

Περιφερόταν άπό πόλη σε πόλη και έφραγε άπό την καθμιά κερδίζοντας τεράστια ποσά και βοηθώντας στην άπόρρωσι πλέρους ανθρώπων.

Η Χαρτοπαικτική μάστιγα Λέσχη τού Χερδούργου, προς χάριν τού Γκάρσια, ο όποιος ήθελε να παίξει με- γάλα ποσά, μετέτρεψε τόν κανονισμό της και άνέθεσε την πρώτη κατάθε- σι, τη λεγόμενη «αίξια» στή γλώσσα τών χαρτοπαικτών, άπό 12 σε 60 χι- λιάδες φράγκα.

Μεγάλη πάλι έγινε τότε μεταξύ της Λέσχης και τού Γκάρσια, ο όποιος, παντρόντας πάντα τό άνώτατο ποσό, κατώφωσε να κερδίση μέσα σε λίγο διάστημα δύο εκατομμύρια φράγκα, κέρδος άπίστευτο για την εποχή αυτή.

Η τύχη του τόν έδούθησε τόσο πό- λυ, ώστε μέσα σ' έλάχιστο διάστημα «ξετίναξε» τόν πάγο της Λέσχης τού Χερδούργου τρεις φορές, γεγονός που προκάλεσε πραγματικό πανικό με- τξύ τών χαρτοπαικτικών κύκλων.

Η επανειλημμένες αυτές επιτυχίες τού Γκάρσια άνάγκασαν τούς μετο- χύς της Λέσχης να συνέλθουν σε ει- δική συνέλευσι και να ψηφίσουν, κα- τ'όποι της δημιουργηθείσης καταστά- σως, αύξηση τού κεφαλαίου των. Κά- ποιος μάλιστα μεγάλος κεφαλαιούχος προσέφερε άκριτά εκατομμύρια στή Λέσχη για να μπορεί να εξακολου- θήση τίν άγώνα μετ' τού Γκάρσια.

Έτσι ο χαρτοπαικτικός άγων συ- νεχίστηκε με άσύντρητη λύσσα, γιατί ο Γκάρσια δεν έννοιωσε να υποχωρή- ση και πόνταξε διαρκώς νέα ποσά. Τα χυδόμενα και κερδίζόμενα χρήματα κάθε ήμέρας προκαλούσαν έλεγχο σ'όους κατόχους της πόλεως.

Η εύρύχωρος αίθουσα της Χαρτο- παικτικής Λέσχης ήταν γεμάτη άπο χιλιάδες κόσμου, οί όποιοι πήγαιναν άπό τις γειτονικές πόλεις έπιτρέδε- γι να ίδούν τόν Γκάρσια να παίζει και να λαμβάνουν άπό κοντά την πα- ρουσιώδη άπάθειά του. Έπίσης ο τρα- πεζίτες άναγκάζοντοσαν να έχκατα- λείψουν τά γραφεία τους και να πη- γαίνουν στή Λέσχη για να παρακο- λουθήσουν τό παιχνίδι, τού όποιο τό άποτέλεσμα έφροναν αγαδιά υπο- τίμησι σ'ίς μετοχές των.

Μία μέρα, ο Γκάρσια, κατόπι- τούρου παιχνιδιού με τά μέλη της Λέσχης είχε χάσει όλα τά χρήματά του και, σε μία στιγμή, βγήκε έξω. Τότε όλοι υπέθεσαν ότι είχε ήττηθί και έφρευε.

Αλλά ο Γκάρσια δεν υποχωρούσε έτσι εύκολα. Βγαίνοντας άπ' τη Λέ- σχη διευθύνθηκε στή Φραγκφούρτη, όπου άπέσυσε άπό μία Τράπεζα 200 χιλιάδες φράγκων, με τις όποιες ξα- ναγύρισε σ'ό Χερδούργου.

Έίχε νυχτώσει πειά όταν ο Γκάρ- σια μπήκε μέσα στή Χαρτοπαικτική Λέσχη για να ξαναρχίστη τόν άγώνα. Μέχρι τού μεσονυχτίου δέ, όποτε έ- κλεισε ή Λέσχη, είχε κερδίσει έκτος άπό τά χμμένα και άλλες 600 χιλιά- δες φράγκων. Την άλλη μέρα ξανα- πήγε άπό πολύ πρωί, και, κατά τό

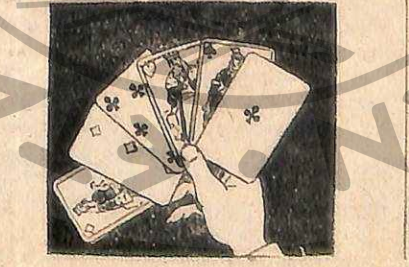

μεσημέρι, είχε κερδίσει όλα τά κερά- λια της Λέσχης.

Όταν άποτέλειωσε τό παιχνίδι, οί υπάλληλοι τού καταστήματος κουά- λησαν σ'ό σπίτι του άναγκάστη σακ- κούλα με χρήματα και τό πλέρους τόν συνώδευσαν εν τιμητική πομπή ξη- τω κεραιζόντας τόν σάν βασιλέα.

Κατά τόν ίδιον καιρό, ή πόλις Βε- σόδαν, ζηλεύοντας τη ζωηρεύατη χαρτοπαικτική κίνησι της γειτονί- της, μεγάλωσε τό κεφάλαια της Χαρ- τοπαικτικής της Λέσχης. Συγχρόνως ή έφημερίδα διεκδούσαν πομπώδως ότι ή Λέσχη τού Βισόδαν ήταν πλου- τιστική και ότι κανένας δεν θά υπό- ροθε να την ξεπινάξει.

Η πρόκλησι αυτή άπευθυνόταν βέβαια προς τόν Γκάρσια, ο όποιος δεν έδίστασε να δεχτή την προσιμ- νη μοναξιά. Μία μέρα λοιπόν, ένώ κανένας δεν τόν περίμενε, είση- λασε στή Λέσχη τού Βισόδαν και

κέρδισε ως τό βράδυ μισό εκατομ- μύριο.

Οί μέτοχοι τότε τού ιδρύματος προ- μοκρατηθέντες άναγκάστηκαν να έλ- θουν εις διαπραγματεύσεις με τόν Γκάρσια και να συνάψουν άνακωχή ύπό όρους εξευτελιστικούς, για τή διεύθυνσι της Χαρτοπαικτικής Λέ- σχης, ή όποια εκινούνεσε να κλειστή.

Αλλά, όπως όλες ή δόξες αυτού τού κόσμου, έτσι κι ή άσπρη τού Γκάρσια επρόκειτο κάποτε να δόση. Τό Βατερλό τού άητήτου χαρτο- παικτού ήταν τό Βάδεν-Βάδεν.

Όταν ο Γκάρσια έπήγε εκεί, μερι- κού Γάλλοι ευγενείς τόν έπεισαν να προσκαλέση τη Χαρτοπαικτική Λέσχη της πόλεως σε μία άπό τις συνηθμέ- νες μοναυχίες του.

Ο Γκάρσια άνήθησε στην άρχή, γιατί θεωρούσε άνάξιο τού ένα τέτοιον άγώνα, αλλά σ'ό τέλος, για να μην τούς χαλάση τό χατήρι, δέχτηκε.

Η τύχη του όμως τόν είχε έχκα- ταλείψει πειά και μέσα σ' άλλες ώ- ρες έχασε όλα τά εκατομμύρια που είχε κερδίσει ως τότε και τά όποια μέσα στην παραφορά του τά ποντάρι- ζε κατά τεράστια ποσά.

Τό άποτέλεσμα ήταν ότι άπέμεινε άπέναντος και άναγκάστηκε σ'ό τέλος να περιούρη τό ρόστο τού καλογήρου και να κλειστή σ' ένα μοναστήρι της πατρίδος του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΜΑΣ

Ο ΔΙΑΚΟΣ ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ

Όταν ο Διάκος γράφει άπ' τά Γι- άννενα, όπου τόν είχε στείλει ο άρ- ματωλός Σκαλοδομήτος για να δή τόν Άλή Πασά, έφτασε σ'ό Βραχόρι και ζήτησε φιλόξενα σ'ό σπίτι τών Σκυ- λοδομητών.

Εκείνον τόν καιρό οί Σκυλοδομηταί σκόπευαν να παντρεύουν την κόρη τους με τόν Σκαλοδομήτη κι έμεναν άκούα άναπαράστοι, μη ξέροντας καλά-καλά τί λογής άνθρωπος ήταν ο ύποψήσιος γαμπρός.

Μόλις λοιπόν πήγε εκεί ο Διάκος, τόν ρώτησαν σχετικά και τόν έξω- κισαν να τους πη την αλήθεια.

— Και καθώς ακόμα, τούς άπο- κείθηκε ο Διάκος.

— Μα είνε καλός, εξακολουθήσαν εκείνοι.

— Καλός λέει! είνε ο Διάκος.

Και ο ήρωας της Αλαμάνας, βεργο- λιτώντας τό κυπαρισσένιο του κορμι περπατώντας, πρόσθεσε με χαλαρό:

— Αφού είνε καπετάνιος δικός μου, φαντασθήτε τί είνε!

Τά λόγια αυτά τού Διάκου έπεισαν τούς Σκυλοδομητάς κι έτσι έγινε ο γάμος.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Με μιὰ γρήγορη κίνηση, ο Εὐγένιος έσκυψε και πήρε το κλειδί από κάτω. Μὰ ἡ Μελανία δὲν τάχασε.

— Ώρμησε και στάθηκε μπρός στην πόρτα.

— Παρημέρισε από καί! τῆς εἶπε ἀπότομα ὁ Εὐγένιος.

— Ἡ Μελανία κούνησε ἀπειλητικά τὸ κεφάλι της.

— Όχι, τοῦ ἀπάντησε, δὲν θὰ πᾶς πούθενά. Θὰ μείνῃς ἐδῶ ὅσο θέλω ἐγώ.

— Μὴ ματαιοποιεῖς ἄδικα... Ἄνοιξε νὰ φύγω... Ὅλα δὴ μέσα εἶνε βεβηλωμένα, ὅλα εἶνε μολυσμένα... Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Διάβολος!

Ἡ Μελανία τὸν ἀκούγε ἀδιάφορη.

Ἐπικέε ἀκούμα.

Νόμιζε πῶς θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν λυγίσῃ στὸ τέλος, νὰ τὸν παρσύρῃ, νὰ τὸν κἀνῃ δικό της. Μὰ ὁ Εὐγένιος, βλέποντας τὴν ἀδιαφορία της, θέλησε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πόρτα διὰ τῆς βίας.

Ἡ Μελανία ὅμως τὸν ἔρπαξε μὲ τὰ δυνατὰ της χέρια και τὸν τινάζε μακριά.

— Ὁ Εὐγένιος ἄνυψε ὀδυκλῆτος ἀπὲς τὴν ὁρμή.

— Καταραμένη νὰ εἶσαι, στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων! τῆς φώναξε.

— Σ' ἀγαπῶ! τοῦ ἀπάντησε ἡ Μελανία.

— Κολασμένη! Κολασμένη!...

— Ἐσὺ μὲ κόλλασες. Ἀκούς; Ἐσὺ.

— Φεύγα ἀπὸ μπρός μου! Γονάκις πονηρὴ και δολία, χάσου ἀπὲς τὰ μάτια μου!

— Θὰ γίνῃς δικός μου.

— Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει ὁ Θεὸς πειά;

— Μὴ βλαστημήσῃς.

— Ναί, δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ Θεός.

Θεὸς μου εἶσαι σὺ! Ἐλὰ, Εὐγένιε, πῆλε πειά νὰ μὲ παιδεύῃς.

— Δισθάνουμαι βδελυγμία πού σὲ βλέπω, γυναικα ἀμαρτωλή.

— Γιὰ τελευταία φορά, Εὐγένιε, λυπήσου με.

— Σὲ ἀποστρέφουμαι! Κι' αὕτῃ ἡ φωνή σου μοῦ κάνει κακό. Ποιὸς Δαίμονας σ' ἔρριξε σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι, γυναικα διστροφεμένη;

— Βρίξ με ὅσο θές. Καταράσου με ὅσο θές. Χτύπα με ἂν θές, Εὐγένιε... Μὰ λυπήσου με πειά. Κότταζε πῶσο ὑποφέρω!

— Δὲν θέλω οὔτε νὰ σ' ἀντιρρίξω.

— Θὰ τὸ μετανοιώσῃς, Εὐγένιε.

— Φεύγα σὺ εἰπὼ ἀπὸ κοντά μου. Μὴ ζητᾶς νὰ μὲ μιλήσῃς.

— Εὐγένιε... Ἄν ἤξερες πῶσο ὑποφέρω, δὲν θὰ μὲ βασάνιζες ἔτσι.

Ἀντήσου με πειά, ἀγαπημένε μου.

— Ὁ Εὐγένιος σιωποῦσε.

— Εὐγένιε, ἀγάπη μου! Κότταζε

με. Κλαίω σὰν μικρὸ παιδί. Ἄφρησε

με νὰ σοῦ φιλήσω τὰ πόδια... Ἄν πι-
στεύεις ἀληθινὰ στὸ Θεό, γιατί βα-
σανίζεις ἔτσι ἕνα πλάσμα σου; Μὲ

κάνεις νὰ ὑποφέρω φορικτὰ μαρτύρια,
ἀγαπημένε μου. Ἐλὰ... Εὐγένιε, ἐ-
σὺ εἶσαι ὁ ἐκλεκτός μου... Γιὰ σένα

ζῶ πειά. Ἐσένα ὀνειρεύουμαι τόσες
νύχτες τώρα. Ἐγὼ μπεῖ στην καρ-
διά μου και μοῦ κλεψες κάθε ἡσυχία.

Σ' ἀισθάνουμαι μέσα στὸ αἷμα μου,
γλυκὲ μου, πὺρ βράζει αὐτὴ τὴ στιγ-
μή και κολλοῦνται... Δὲν ἔχεις μάτια

νὰ δῃς; Δὲν ἀκούν τ' αὐτὰ σου; Δὲν
συγκινεῖται ἡ καρδιά σου κι' ἡ σάρκα

σου, ἡ σάρκα σου δὲν ζυπνᾷ, δὲν

Μὴν τὸ λὲς αὐτό. Θὰ κάμω κά-
τι πού θὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβὰ.

— Τὸ πάθος σου σὲ παραφέρει και
παρκαλᾷς.

— Δὲν παρκαλῶ, ἄγιε ἡγοῦμαι.

Εἶμαι στὰ σωστά μου. Ἐξέρω καλὰ τί
λέω.

— Εἶσαι μεθυμένη ἀπὲς τὴς βρω-
μερές ὁρμές τῆς σαρκός σου.

— Ἐ, λοιπὸν ναί, ἀφοῦ τὸ θές εἶ-
μαι, ἄγιε ἡγοῦμαι, και γι' αὐτὸ πρέ-
πει νὰ μὲ φράξῃς περισσότερο. Ἐξέ-
ρεις τί μπορεῖ νὰ κάμῃ μιὰ γυνίκα

πού βρίσκεται στὴ θέσι μου, πού τὴν
ἔβρισαν, τὴν περιφρόνησαν, τὴν κλώ-
στησαν σὰν τὸ σκύλο; Τὸ ξέρεις;

μὲ γνοιάζει; Δεῖξε μου τὴν καλοσύνη

σου. ὅπως μου λίγη ἀγάπη, κι' ὅλα
θὰ τὰ ξεχάσω. Ναί, ὅλα... Πέες

μου, εἶδες πὺρ τὸρνεῦτὸ και κλοπλά-
σμενο κορμί ἀπὲς τὸ δικό μου; Εἶμαι

σὰν τὸ λουλούδι μέσα στὰ βᾶτα και
στ' ἀγριόκαλα, μέσα στὴς γρηές και

στὴς ἀσχημονόρες αὐτοῦ τοῦ μοναστη-
ριοῦ. Θάπρεπε σὺ πρῶτος νὰ ριχτῇς

στὴν ἀγκυλιά μου. Κι' ὅμως, γιὰ κῦ-
ταζε... Κότταζε, καλὲ μου. Γονατίζω

σέρνουμαι κάτω και σὲ παρακαλῶ:
Ἐλεος! Ἐλεος!

— Φτάνει πειά! Ἄφρησε με νὰ
φύγω.

— Νὰ φύγῃς;

— Ναί, θέλω νὰ φύγω. Ἐδῶ μέσα
εἶνε ἡ Κόλασις, ἡ κατοικία τοῦ Δια-
βόλου!

— Θές νὰ φύγῃς; εἶπες;

— Ναί, και τώρα ἀμέσως μάλιστα.

— Θές νὰ φύγῃς! Κι' ἐγώ, ἐγώ,
Εὐγένιε, τί θὰ γίνω; Κότταζε με...

Μὴ γυρίζεις ἄλλοῦ τὰ μάτια σου. Πέες

μου, εἶδες πὺρ ὠραίο κορμί; Κόττα-
ζε... Κότταζε λοιπὸν... Κότταζε με!

Τὴν ἔπιασε τώρα καινοσύνη ἐξα-
φ: κι' ἄρχισε νὰ πετᾷ τὰ λίγα ρού-
χα πού της ἔχῃν ἀπομείνει.

— Ὁ Εὐγένιος ἔφραξε.

Γονάτισε κάτω, ἔσκυψε τὸ μέτωπό

του ὡς τὸ πάτωμα κι' ἄρχισε νὰ προ-
σεύχεται μεγαλοφώνως:

— Μεγάλε Θεέ! Κύριε Ἰησοῦ Χρι-
στέ, ἐλέησε τὸν δοῦλο σου!...

Τὰ λόγια του, ἡ στάσις του, ἡ ἀ-
διαφορία του ἐρέθισαν πὺρ πολὺ τὴ

Μελανία. Βγάζοντας τὰ ρούχα της,
τοῦ τὰ πετοῦσε ἀπάνω του.

Τοῦ τὰ πετοῦσε μὲ λύσσα, μὲ μα-
νία, ὅλους παρακαλῶντας κι' ἄλλοτε

βρίζοντας κι' ἀπειλοῦντας.

Μὰ ὁ Εὐγένιος δὲν τὴν πρόσεχε

πειά.

Βυθισμένος στὴν προσευχή του, μι-
λώντας μὲ τὸν ἐπουράνιο Θεό, οὔτε

γύριζε νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Κύριε! Κύριε, ἐλέησόν με!...

Αὐτῶσέ με τοῦ περᾶσαι, Κύριε!...

Ἐπιβίβησον ἐπ' ἐμοῦ και σῶσε με!...

Ἡ Μελανία εἶχε φράξει.

— Καλόγηρε!... Τυφλέ!... Ὡς φῆμι

τῆς ἐρήμου! τοῦ φώναζε ῥιχνώντας

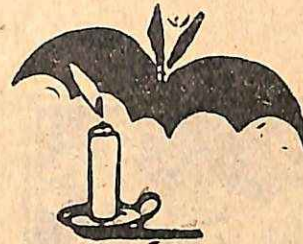
του τὰ ρούχα της κατακέφαλα, βρω-
μασχοκλήτῃ, τὴ παρακαλᾷ τὸ Θεό; Πι-
στεύεις στὸ Θεό πού δὲν τὸν εἶδες πο-
τέ και δὲν πιστεύεις στὴν ὁμορφιά

(Ἀκολουθεῖ).

ΓΙΑ ΝΑ ΤΙΣ ΕΧΟΥΝ ΥΠ' ΟΨΙΝ ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΙ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ

Ἡ φορολογία τῆς γενειάδος στὴ Ρωσία. Τί σκέφτηκε ὁ Μέγας Πέτρος γιὰ νὰ μαζέψῃ χρήματα. Τὰ δεινοπαθήματα τῶν Ρώσων. Οἱ ἀστυφύλακες μὲ τὰ ψαλλίδια. Ἡ φορολογία τῆς περούκας και τῶν γυναικείων κερμώσεων. Πῶς ὁ δούξ τῆς Πάρμας ἐξώφλησε τὸ χρέος τῶν δουκάτου του. Ἡ ἐξωφρενικὴ φορολογία ἐνὸς Πάπα. Ὁ φέρος τῶν ἀμαρτιῶν. Ἐνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οἱ σύγχρονοι οἰκονομολόγοι και ὑ-
πουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπινεύουν κά-
θε τόσο κι' ἀπὸ μιὰ νέα, ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, φορολογία, γιὰ ν' αἰξήσουν
τὰ ἔσοδα τῶν κρατῶν τους. Πολλὲς
μάλιστα ἀπὸ τίς φορολογίες αὐτὲς φαί-
νονται ἀλλόκοτες και, συχνὰ, ἀστεῖες,
ὅπως π.χ. ἡ ἐξωφρενικὴ, και, ματαιω-
θεῖσα εὐτυχῶς, φορολογία τῶν ἀγρί-
μων.

Μὰ και στὶς περασμένες ἐποχὲς εἶ-
χαν ἐπιβληθεῖ κατὰ καιροὺς στὰ διά-
φορα κράτη φορολογίες τόσο παράδο-
ξες, ὥστε νὰ μᾶς φαίνονται σήμε-
ρα κυριολεκτικῶς ἐξωφρενικῆς. Μιὰ ἀπ' αὐτὴς ἦταν ἡ φορολογία τῆς γενει-
άδος, τὴν ὁποία εἶχε ἐπιβάλῃ στους ἱ-
πάρχους του ὁ Τσάρος τῆς Ρωσίας
Πέτρος ὁ Μέγας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Πέτρου, οἱ
γενειοφόροι δὲν ἦσαν τόσο σπάνιοι ὅσο
σήμερα. Στὶς βόρειες μάλιστα χῶρες
τῆς Εὐρώπης και, πρὸ πάντων, στὴ
Ρωσία, τὴ Γερμανία και τὴν Ἀυστρία,
τὰ ὀδόντια ἑκατοστὰ τῶν ἀνδρῶν ἔ-
τρεφαν γενειάδες μεγαλοπρεπῆς.

Κάποτε λοιπὸν πού τὰ οἰκονομικά
τοῦ Κράτους τὸν δὲν πῆγαιναν και τό-
σο καλὰ, ὁ Μέγας Πέτρος, γιὰ νὰ τὰ
βελτιώσῃ, ἀποφάσισε νὰ φορολογήσῃ
τίς γενειάδες!...

Ὁ Βολταίρος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας
ἀπὸ τοὺς θερμοτέρους θιαμαστὰς τοῦ
δαιμονίου και πραγματωτάτου αὐτοῦ
Τσάρου, ἔγραψε τότε ὅτι ἡ φορολογία
τῆς γενειάδος εἶχε ὡς κύριο σκοπὸ
νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἐκπολιτισμὸ τῶν
Ρώσων. Ὁ Μέγας Πέτρος, κατὰ τὸ
Βολταίρο, δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς
ἱπάρχους του μὲ ἀτέλειωτες γενειάδες,
σὰν πρωτογόνους και βαρβάρους ἀγρι-
ανθρώπους, και γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ ἐπι-
βάλῃ τὴ μόδα τοῦ ξυρίσματος πού τὸ
πικρατοῦσε τότε στὴ Γαλλία, τὴν Ἀγ-
γλία και τίς ἄλλες πολιτισμένες χῶ-
ρες τῆς Νοτίου Εὐρώπης και νὰ βλέπῃ
γύρω του πρόσωπα ἀγνέια κι' εὐχά-
ριστα. Ἐπρόσθετε μάλιστα ὁ Βολταί-
ρος, ὅτι στὶς πόλεις τῶν Ρωσικῶν πό-
λεων, μαζὺ μὲ τοὺς ἱταλιήλους, τοὺς
ὀρισμένους γιὰ νὰ εἰσπράττουν τὸ φό-
ρο τῆς γενειάδος, ὑπῆρχαν και ἱσά-
ριθμοι εἰδικοὶ κουρείς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν
σπουδαίως τὴν τέχνην τους ἀπὸ Παρι-
σινούς Φίγκαρος, και οἱ ὁποῖοι ἐξέρι-
ζαν τοὺς δυστροποῦντας νὰ πληρώσιν
τὸν φόρο!...

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἦσαν παρὰ δι-
μουνηγμάτων τῆς φαντασίας τοῦ μεγά-
λου φιλοσόφου. Ἡ ἀλήθεια σχετικῶς
εἶνε ὅτι ὁ φόρος τῆς γενειάδος εἶχε
μοναδικὸ σκοπὸ τὴν εἰσπράξις ὅσων τὸ
δυνατὸν περισσοτέρων χρημάτων.

Ἐς σημεῖα ἀποδείκνυται ὅτι ὅλοι οἱ
γενειοφόροι Ρώσοι δὲν ἐπλήρουν τὸν
ἴδιο φόρο, ἀλλὰ ἀναλόγως τῆς περιου-
σίας, πού εἶχε ὁ καθένας. Ἐτοί οἱ
χωρικοὶ και οἱ ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ ἐ-
πλήρουν μόνον 46 σόλδια, οἱ μικροα-
στοὶ πέντε ρούβλια, οἱ πλούσιοι ἀσπὶ
δέκα, οἱ μικροεπαγγελματίαι εἴκοσι, οἱ κό-
μητες εἴκοσι ρούβλια, και οἱ μεγιστάνες
ἀπὸ σαράντα ρούβλια και ἄνω. Ἡ
εἰσπράξις δὲ τοῦ φόρου δὲν ἐγένετο

μόνον εἰς τὰς εἰσόδους τῶν πόλεων,
ἀλλὰ παντοῦ. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες
ἐσταματοῦσαν στοὺς δρόμους τοὺς γε-
νειοφόρους και τοὺς ἑρπυστανοὺς ἀν ἔ-
χουν πληρώσει τὸ φόρο. Ἄν οἱ δια-
βάτες δὲν εἶχαν πληρώσει, οἱ κλητῆ-
ρες, πού ἦσαν ἐφοδιασμένοι μὲ μεγα-
λὰ και καλοτοροχισμένα ψαλλίδια, τοὺς
ἐκοντούρεναν τὴν γενειάδα και συγ-
χρόνως τοὺς ἐπῆγαιναν στὴ φυλακή.
Τὸ σχετικὸ διάταγμα τοῦ Πέτρου, ἔ-
ταν αὐστηρότατο και ὥριζε ἐκάτῃ μα-
στιγώσεως μὲ κούτο σ' αὐτοὺς πού θὰ
ἐτολμοῦσαν ν' ἀντισταθῶν στοὺς κλη-
τῆρες, ἀδιάρρογο ἂν ἀνῆκαν στὴν τάξι
τῶν εὐπατριδῶν, τῶν ἀσπῶν ἢ τῶν
ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ.

Ἐδῶ οἱ ἀντιγνώσταί μας θὰ διερω-
τηθῶν ἴσως πῶς ἀπεδεικνύετο ὅτι ἔ-
νας πολίτης εἶ-
χε πληρώσει
φόρον γιὰ τὴν
γενειάδα του.

Ἀπλοῦστατα, ὁ
δημοσίως ταμ-
ας, μόλις παρε-
λάμβανε τὸ το-
σὸν τοῦ φόρου,
ἔδινε στὸν πολί-
τη ἕνα εἰδικὸ
χάλκινο μετάλλιο,
τὸ ὁποῖον

αὐτὸς ἦταν ὁ
ποχρεωμένος νὰ
κρατᾷ ἐπ' ἄνω
του και νὰ τὸ

δείχνῃ στοὺς ἀ-
στυνομικοὺς
κλητῆρας. Γιὰ
κάθε τάξι φο-
ρολογουμένων

νὰ γενειοφόρων ὁ
πῆρχε και ἰδιαί-
τερο μετάλλιο.

Σὲ διάφορα μάλιστα εὐρωπαϊκὰ μου-
σεῖα σφόνδται τέτοια μετάλλια, τὸ δὲ
Γαλλικὸν περιοδικὸν «Ἡ Φύσις», εἶχε
δημοσιεύσει τίς φωτογραφίες δύο ἐξ
αὐτῶν. Τὸ ἕνα, τὸ ὁποῖον προορίζεται
γιὰ τοὺς εὐπατριδας, ἔχει χαραγμένη
στὴ μιὰ ὀμῃ του τὴν φράσι: «Ν τ ι ε γ κ ι β σ ι α τ γ ι α» (εἰσπράχθη τὸ ποσόν). Στὴν ἄλλη εἶνε σκαλισμένο ἕνα
πρόσωπο ἀνδρὸς μὲ τεράστια μουστά-
κια και γένεια!...

Τὸ δεύτερον μετάλλιο εἶνε ἀπὸ αὐτὰ
πού ἐδίδοντο στοὺς ἀνθρώπους τοῦ λα-
οῦ και ἔχει χαραγμένη μόνον τὴ φράσι:
«Ε π λ η ρ ὠ θ η ἡ γ ε ν ε ι ἄ δ α»
και γύρω ἕνα στεφάνι ἀπὸ φύλλα ὀ-
φνης.

Ἡ παράξενη αὕτη φορολογία διετη-
ρήθη και μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Μεγά-
λου Πέτρου. Ἡ διαδοχὸς του Αἰκα-
τερίνη Α', ἐξέδωκε διάταγμα διὰ τοῦ

ὁποῖον ὥριζε ὅτι ὁ φόρος
τῆς γενειάδος θὰ ἐξακο-
λουθῇ νὰ εἰσπράττεται ὁ-
πως και πῶν. Ὁ διάδο-
χος ὅμως τῆς Αἰκατερί-
νης, Πέτρος Γ', διὰ δι-
ατάγματος ἐξέηρεσε τῆς
φορολογίας τῆς γενειάδος

αὐτοὺς ἡ γενειὰς χρειάζονταν γιὰ ν'
ἀντιμεταπῶν τὸ τρομερὸ πῦχος τῶν
ἀπεράντων στεπῶν.

Τέλος ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλῃ κα-
τήργησε τὴ φορολογία αὕτη ὀριστι-
κῶς.

***

Ἐξίσου παράξενη ἦταν και ἡ φορο-
λογία τῆς περούκας, τὴν ὁποίαν εἶχε
ἐπιβάλῃ τὸ 1715, στοὺς ἱπάρχους τοῦ
δουκάτου του, ὁ δούξ τῆς Πάρμας
Φραντζέσκο Μαρία Φαρνέζε, κάποτε
πού ἤθελε νὰ ἐξωφλήσῃ ἕνα μεγάλο
χρέος τοῦ κρατιδίου του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὡς γνωστὸν οἱ
εὐγενεῖς και οἱ πολὺ πλούσιοι ἀσπὶ
τῶν περισσοτέρων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν
φοροῦσαν περούκες, ἀκολουθώντας τὴ
μόδα τῆς Αὐλῆς
τοῦ Λουδοβίκου
14ου.

Ὁ δούξ Φαρ-
νέζε λοιπὸν ἐξέ-
δωκε ἕνα διάταγ-
μα, διὰ τοῦ ὁποῖ-
ου ὥριζε ὅτι κά-
θε ἱπάρχος του,
ὁ ὁποῖος φοροῦ-
σε περούκα, ἦ-
ρισκε στὸν πνευματικὸ γιὰ νὰ ἐξομολο-
γηθῇ. Σ' αὐτὸν φυσικὰ ἀνέφερε πό-
σες φορές, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐ-
βδομάδος, εἶχε περὶ τὴ συνήθειά του
βομολοχία και ἐπλήρωσε τὸ ἀντίστοιχο
ποσόν. Ὑπὸ τοὺς δρους αὐτοὺς ὅμως
τὸ μαγαλιότερο μέρος τοῦ μισθοῦ τοῦ
μικροῦ πῆγαινε σὲν ἐφημέριο!

Τὴ πρώτη ἐβδομάδα ἐπλήρωσε ἑκα-
τὰ ἑκατομμύρια, τὴ δεύτερη εἰκοσιπέν-
τε και τὴν τρίτην δεκαπέντε. Ὁ ἐφη-
μέριος ὅμως δὲν εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα
σόλδιο ῥεστα πού ἔκανε νὰ πάρῃ ἀπὸ
τὴ μιὰ λιρέτα πού ἐπλήρωσε.

— Καί τώρα, τέκνον μου, τοῦ εἶπε,
τί θὰ κάνωμι πού δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώ-
σω τὸ ἕνα σόλδιο σου;

Ὁ μικρὸς σκέφτηκε μιὰ στιγμή και
τέλος ἐφώνησε:

— Αἰ, παποῦλη μου, πῆγαινε στὸ Δι-
άβολο και κράτησε τὸ!...

ἘΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΟΡΦΑΝΗ

(Τὸν ΓΟΥΟΡΤΣΓΟΡΦ)

Ἐκατοικοῦσε στὸ μικρὸ χωριὸ τῆς
σὲ κάποια λαγκαθία μοναχική.

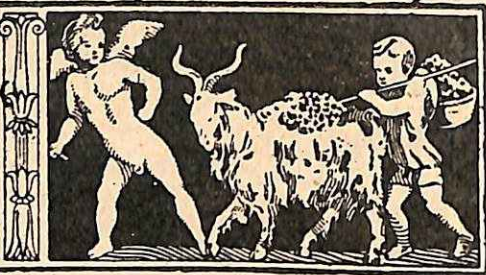
Κανεῖς ἐκεῖ νὰ πῇ τ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

(Συνέχεια και τέλος).

— Ναι, ξέρω πως η Μαρία Καρολίνα κάνει ότι θέλει εδώ... είπε ο ζωγράφος. Μά είστε βέβαιος, κύριε υποκόμης, ότι η βασίλισσα έχει διατάξει την άστυνομία της να με εξασφαλίσει από τον κόσμο.

— Δεν ξέρω τίποτε, του απάντησε σοβαρά ο ντε Γκεσλέν, αλλά σίγουρα τα πάντα... Γι' αυτό σας λέγω: Φευγάτε από τη Νεάπολη... Φευγάτε από τη Νεάπολη!... Φευγάτε σίγουρα αν μπορείτε...

Ο Κόνραντ Ντουτεράιγ με δυσκολία συγκρατούσε τη συγκίνησή του, έπειτα από τις συστάσεις αυτές του ευγενούς συμπατριώτου του. Σηκώθηκε και, σφίγγοντας το χέρι του 'Αλθέτο-του ντε Γκεσλέν, είπε:

— Εύχαριστώ, κύριε υποκόμης. Θα συμμορφωθώ με τη συμβουλή σας, γιατί είμαι βέβαιος πως είναι καλή. Και άλλοι μου είπαν ότι έκανα άσχημα νάρθη στη Νεάπολη... έφη, ο άνθρωπος ενός τρομακτικού... 'Αναρωτώμαι το λάθος μου και θα σπεύσω να το επανορθώσω, φεύγοντας όσο το δυνατόν πιο μυστικά...

— Μά αν σας κατακοιπέυη κανένας σπιγόνος στην πόρτα του ξενοδοχείου αυτού, πως θα μπορούσατε...

— Ω, αχ φοβάστε, κύριε υποκόμης!... Δεν είμαι τόσο άρρελός ώστε να βγω από το μέρος που μπήκα... Ξέρω καλά τα καπνίσματα του μαγαζιού αυτού... 'Εχει ένα περιβάλλον, από το μαγνητικό του οποίου μπορεί κανείς να πιάσει στην αλήθεια ενός μοναχικού... Θα φύγω από εκεί... Σας εύχαριστώ άμεσα, με μια φορά, κύριε υποκόμης... Και εύχομαι να σας ξαναδώ γρήγορα σε καμιά μία άλλη χώρα περισσότερο φιλόξενη, για μας τους Γάλλους...

Και λέγοντας αυτά, ο ζωγράφος έσφιξε το χέρι του υποκόμης και απομακρύνθηκε...

Ο Κόνραντ Ντουτεράιγ δεν είχε γελήσει. Καθώς έβλεπε από το ξενοδοχείο του, κατά τις τέσσερες ή ώρα, είχε παρακολουθηθεί από ένα σπιγόν, από τον ευνουμένιο δολοφόνο της Μαρίας Καρολίνας Πασκουάλε ντε Σμιόνε.

Ο Πασκουάλε ντε Σμιόνε ήταν ένας καλλιεργητής κι' αυτός στο είδος. Τού άρεσε πολύ να κάνει τις δουλειές του εντέλει άνθρωπα, χωρίς να δημιουργήσει σκάνδαλα και φασαρίες. Παρακολούθωντας λοιπόν το ζωγράφο, του οποίου του είχαν υποδείξει συγγενή τους στην κατοικία, την ήλμια, το άνηψμα και τη φωτογέννηση, δεν είχε κανένα σκοπό να ενεργήσει άμεσως... 'Όχι!... Κατά πάσαν πιθανότητα, ο ζωγράφος, αφού θα έ-

κανε ένα γύρο στην έσση, θα έμπαινε να δειπνήσει σε κάποιο εστιατόριο... 'Ε λοιπόν, έπειτα απ' το δείπνο, όταν θα νύχτωνε πια και μακριά απ' το πλήθος, ο δολοφόνος θα χτυπούσε το θύμα του...

Τα πράγματα δε ήταν όμως τα περίμενε ο Πασκουάλε. 'Ετσι όταν ο Ντουτεράιγ πήγε να δειπνήσει στο εστιατόριο, όπου, καθώς είδαμε, συνάντησε τον υποκόμη ντε Γκεσλέν, ο δολοφόνος, ήσυχος πια, δεν θα του έφευγε το θύμα του. Επήγε σε μια ταβέρνα για ν' αδειάσει καμιά μπουτίλα κρασί.

Φαίνεται όμως ότι αυτός ο λαμ-

ρωσε το λογαριασμό του και βγήκε από το εστιατόριο.

Δεν είχε κάνει ούτε τρία βήματα στο δρόμο, όταν ένας προσωποφόρος, τυλιγμένος σ' ένα μανδύα, τον επιλήψισε και του είπε:

— Συγγνώμη... 'Εχω την τιμή να μιλήσω στον σπινόσε Κόνραντ Ντουτεράιγ, Γάλλο ζωγράφο;

Ο 'Αλθέτος ντε Γκεσλέν έριξε μια ματιά στο συνομιλητή του και του απάντησε:

— Και αν είμαι ο κ. Κόνραντ Ντουτεράιγ, τι με θέλετε;

— Να σας οδηγήσω — με τη συ-

ναχόταν ως Κόνραντ Ντουτεράιγ... Το πολύ, ίσως να περνούσε μια νύχτα στη φυλακή. Η ελευθερία, η ζωή ήσως ενός συμπατριώτου του, άξιζε βέβαια περισσότερο από μια νύχτα στη φυλακή. Γι' αυτό είπε με απόφαση στο σπιγόνου:

— Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία...

Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

— Οδοιπόρος, τι με θέλετε; — Να σας οδηγήσω — με τη συ-

ναχόταν ως Κόνραντ Ντουτεράιγ... Το πολύ, ίσως να περνούσε μια νύχτα στη φυλακή. Η ελευθερία, η ζωή ήσως ενός συμπατριώτου του, άξιζε βέβαια περισσότερο από μια νύχτα στη φυλακή. Γι' αυτό είπε με απόφαση στο σπιγόνου:

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη. Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

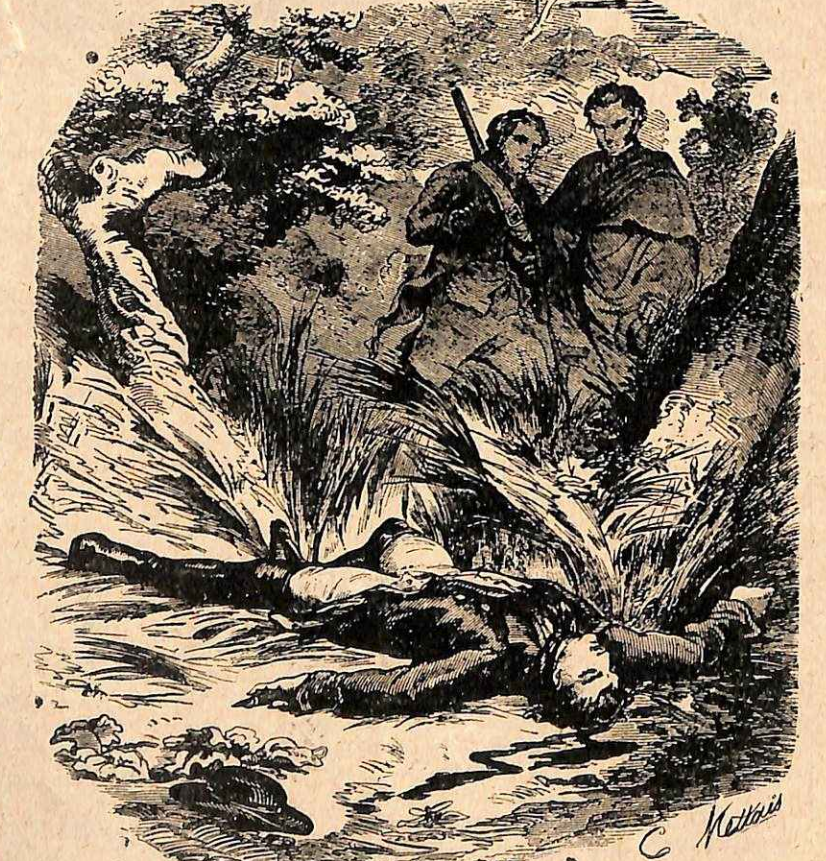
Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Μερικοί κυνηγοί βρήκαν το πτώμα του άτυχου νέου...

προς Πασκουάλε άδειασε τρεις-τέσσε-ρες μπουτίλες, για να υπερβεί η κα-τόντη των πράγματα τόσο γρήγορα: δύο, όπως θα δώσε παρακάτω.

Εδώ όμως πρέπει να πούμε προς δικαιολογία του, ότι ο 'Αλθέτος ντε Γκεσλέν ήταν του ίδιου περιόου αναπτήματος με τον Κόνραντ Ντουτεράιγ και ότι, έναίνο το βράδυ, ή-ταν περίπου ίδια η ώρα που ντυρέ-νος.

Ας συνταμειώσουμε όμως την α-φίγησή μας.

Ο υποκόμης, ένα τέταρτο μετά την αναχώρησή του ζωγράφου, πλή-

σε μια κυρία, η οποία φλέγεται από την επιθυμία να κουδεντιάσει μια στιγμή μαζί σας...

Σε μια κυρία!... Ο 'Αλθέτος χαμογέλασε. Η ψευτιά ήταν γρή-γορη. Η κυρία αυτή χωρίς άλλο ήταν η άστυνομία...

Μά αν άρνιόταν πως ήταν ο Κόν-ραντ Ντουτεράιγ και αν αποδείκνυ-πο,ς ήταν ο υποκόμης ντε Γκεσλέν—πράγμα εύκολότατο άλλωστε αφού είχε τα χαρτιά του, δεν θα κατέστρε-φε το έργο του, εκθέτοντας σε άμε-σο κίνδυνο αυτόν που θέλησε να σώ-σει πριν ακόμα φύγει από τη Νεάπολη.

Τι κινδύνους άλλωστε αν παρου-

σινάσαν ως Κόνραντ Ντουτεράιγ... Το πολύ, ίσως να περνούσε μια νύ-χτα στη φυλακή. Η ελευθερία, η ζωή ήσως ενός συμπατριώτου του, ά-ξιζε βέβαια περισσότερο από μια νύ-χτα στη φυλακή. Γι' αυτό είπε με από-φαση στο σπιγόνου:

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία...

Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Οδοιπόρος, τι με θέλετε; Να σας οδηγήσω — με τη συ-

Είμαι ο Κόνραντ Ντουτεράιγ, κύριε. 'Οδηγήστε με, σας παρακαλώ, κοντά σ' αυτήν την κυρία... Ο Πασκουάλε υποκλίθηκε και άρχισε να βαδίζει αργά στην Νεάπολη.

Γάλλοι!... Κρίμα που λένε γι' αυ-τούς ότι 'ενε ξευπνοί!

Την άλλη μέρα μερικοί κυνηγοί βρήκαν το πτώμα του άτυχου νέου και είδονόησαν τις άρχες. 'Όταν η Μαρία—Καρολίνα έμαθε ότι ο Πα-σκουάλε ντε Σμιόνε είχε απατηθεί και, από παροξήγηση, είχε σκοτώσει τον υποκόμη ντε Γκεσλέν, αντί του ζωγράφου Κόνραντ Ντουτεράιγ, ο ό-ποιος εν τω μεταξύ είχε κατορθώσει να φύγει από τη Νεάπολη, έγινε έξω φρενών.

Η βασίλισσα—όμως περισσότερο, γιατί είχαν αφήσει να ξεφύγει έτσι ο άνεμός του Τρομακάρτου, παρά γι-ατί είχαν σκοτώσει τον ακόλουθο της άδελφής της και ευνουμένιο της.

Το καρτίσινο της γι' αυτό το νεκ-ρό Γάλλο, της είχε πια περάσει. 'Εξ άλλου η άγαπημένη της 'Ραφαήλ την έζήλησε για τον έρωτά της. Τον εί-χαν σκοτώσει! Τόσο το χειρότερο.

Ο δούξ ντε Μανταλόν, εκήρυξε το γυό το φίλου του, χωρίς να τολμή-ση να χύσει δημοσίε αυτή άδραση...

Γιατί ήταν άπαρηγορημένο στη Νεά-πολη να κλαίνε τους ανθρώπους που ή Μαρία—Καρολίνα και ο σούργος της έστελναν, έστω και από λάθος, στον θύλο κόσμου.

Μά και το τέλος της τυραννίας τους έπληρσάσε πια... Ο Ναπολέων περίηλκεν όλους στην 'Ιταλία. Σε λίγο θα βρισκόταν στη Νεάπολη.

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΝΤΙΝΤΕΡΟ

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στον Νιν-τερό ένας νέος μορφωμένος, όπως φα-νόταν, αλλά κακοντυμένος, και του ένεχερίσε μια επιστολή.

Ο μέγας φιλόσοφος την άνοιξε και είδε ότι περιείχε ένα λιβέλλο, δια του οποίου έξυβιζόταν κατά τον χειρότερο τρόπο.

— Για ποιά σκοπό μου έφερες να διαβάσω αυτό το λιβέλλο; ρώτησε το νέο.

— Πεθαίνω από την πείνα και φα-ντάστηκα ότι κάτι θα μου δίνετε για να μην τον δημοσιέσω, αποκρίθηκε ο κείνος.

— Κακό λογαριασμό έκανες, φίλε μου, του αποκρίθηκε ο Ντιντερό ατά-ραχος. Ίσως όμως τί να κάνεις; Ο άδελφός του δουκάς της Αυστρίας είναι φαντακός έχθρος μου. Πήγαίνε του λοιπόν το λιβέλλο με μια έμμεση α-φιέρωση και θα σε ανταμείψει καλά...

— Ναι, αλλά δεν ξέρω να συντά-σω στίχους...

— Να σου τούς συντάξω εγώ...

Και ο Ντιντερό κάθισε στο τραπέ-ζι κι' έγραψε ο ίδιος την έμμεση α-φιέρωση: του έναντίον του λιβέλλου, για τον όποιον ο έκδικιστής νέος πλε-ρώθηκε απ' τον έχθρο του φιλοσόφου είκοσιπέντε χρυσά λουδοβίκεια.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως έ-κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7 - 'Αθήνας.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι 'Αγγλοι γενικώς και οι Σκώ-τοι: Ειδικότερα, θεωρούν την Κυριακή ως ήμερα αγίας ιερής και άπαυσιότα-στη.

Μιά φορά λοιπόν κάποιος 'Αγγλος ζωγράφος, ο οποίος περιώδευε στη Σκωτία, στήθηκε μία Κυριακή να θαυμάσει τα ερείπια ενός παλαιού πύργου.

— Πώς ονομάζεται αυτός ο πύργος; ρώτησε έναν διαβάτη.

— Σήμερα, κύριε, δεν μιλούν για τέτοια πράγματα, του αποκρίθηκε σο-φιστώρτα ο Σκώτος και απομακρύν-θηκε.

***

Ο άστυνόμος Κλίνκερφ είχε πε-ράσει κάποτε το καλοκαίρι του σε μία γερμανική λουτρόπολη. 'Όταν ύστερα από διάχρο παραμονή άπερνούσε να φύγει, άναχω-ρώνας έβλεπε στο θυσιαστικό του ξενοδοχείου του δυό μάκα.

Αυτός όμως, συνηθισμένος να φιλοδοξεί από τους πελά-τας του με μαγαλιέτα ποτά, θέλησε να τον πειράξει και του είπε:

— Αυτά τα δυό μάκα είναι για μένα ή για τον υποθημα-τωματιστή;

— Και για τους δυό σας! απάντησε άπαθώς ο σοφός.

***

Κάποτε ο καρδινάλιος Πέ-κα, ο οποίος άργότερα έγινε Πάπας, βρισκόταν στη Μεδίτη και παρακλή-θη σε δείπνο από το βασιλέα. Μετα-ξύ των άλλων ποσά-κλήμένων ήταν και κάποιος επισκόπος νέος κύλικος, ο οποίος έφυγε να κάθεται δίπλα στον καρδινάλιο και άρχισε να του λέει διά-φορες φλυαρίες.

Σε μια στιγμή έβγαλε από την τσέ-πη του μια φωτογραφία που παρίστα-νε μια γυναίκα μισόγυμνη σε άσχηνη στάση και την έδειξε στο γείτονά του λέγοντας:

— Πώς σας φαίνεται αυτή η γυ-ναίκα;

Ο καρδινάλιος την κύτταξε και του απάντησε:

— Δεν είναι κι' άσχημη... Θάνα, άναμφέριδος ή κυρία σας, δεν είν' έτσι...

***

Ο ύπνωτιστής διατάζει το σκύλο να κοιμηθεί και να ση-κωθεί πρωί-πρωί για να έυ-πνήσει τον κύριό του. Το ζώο ύπακουε και μάζευε την ου-ρά του κάτω απ' τα σκέλη του.

— Τι κάνει τώρα; ρωτάει κάποιος απ' τους θεατές.

— Δένει... κόβει στην ουρά του για να μην ξεράσει την παραγγελία, απαντά ε-νας άλλος.

Μιά φορά έστειλαν στον περίφημο άστρονόμο 'Αραφώ ένα πολύτιμο βα-ρούετρο νεωτάτης κατασκευής. 'Αλλά, ύστερα από λίγες μέρες, ο υπηρέτης του άστρονόμου, καθώς το πήρε να το μεταφέρει, του έφευγε απ' τα χέρια και πέφτοντας κάτω, γίνθηκε κομμά-τι.

— Δεν είναι τίποτε, του είπε τότε καθησυχάζοντάς τον ο σοφός. 'Αλλά ποτέ στη ζωή μου δεν είδα βαρούετρο να... πέφτει τόσο γαυρή!

Ο αυτοκράτορ της Γερμανίας Γου-λιέλμος Α' είχε πάει κάποτε να δη- τον περίφημο βασιλικό κώδωνα της Κολωνίας, ο οποίος είχε κατασκευη-σθή από το μέταλλο των γαλλικών κα- νονιών που κυριεύτηκαν κα- τά τον πόλεμο του 1870.

Αυτή η καμπίνα, είπε ο αυτοκράτορ στον κατα-σκευαστή της, θα σας έφερει μεγάλες σπουδές.

— Μάλιστα, Μεγαλειότη-τε. 'Ολόκληρες νύχτες έ-μεινε άγρυπνος εξ αίτίας της.

— Κι' εγώ έχασα τον ύ-πνο μου πολλές φορές για την ίδια αιτία, αποκρίθηκε ο αυτοκράτορ άπαρηγορημένος από την περιήγηση στο τηλέ-τιχο του κατά των Γάλ-λων.

***

Ο περίφημος αισθητικός της Γερ-μανίας Λέσσινγκ έφυγε να δειπνήσει κά-ποτε στη δική σπίτι με κάποια βαρύνο-ντα και διάχονα, ο οποίος είχε την άπαρηγο-να του φέρνοντας βίαι άνα-λοσπεπώς.

Ο Λέσσινγκ όμως τον χαιρετούσε ό-πως συνήθιζε να χαιρετάει όλο τον κόσμο και εν γένει δεν του έδειχνε κανένα σεβασμό.

— Πώς σούδωσε το δικίωμά, κύ-ριε, του φώναξε με άμεση βροχώρα να μου πείτεται πού νάκαί έτος σου;

— Να σου πώ! του αποκρίθηκε ο Λέσσινγκ. Το πνεύμα μου δεν πιστεύει ναμν καλύτερο από την παρουσία σου.

— 'Αλλά το πνεύμα το δικό σου δεν έχει μεγαλιέ-τερο άξία από μία δεκάρα!

***

Από μια επιστολή 'Αν-γλου ευγενούς προς τον έπι-στάτη του έσσηκού πύργου:

«Οδύλλια, μεθαύριο το πρωί θαρό στο κτήμα μα-ζι με άλλους φίλους μου, εκ των οποίων οι δυο πρό-κεινται να μονομαχήσουν κα-τά το άπόγευμα. 'Ετοίμασε λοιπόν γεύμα για έξη και δείπνο για... πέντε!...»

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΣ

Μιά φορά κάποιος πλούσιος 'Αν-γλος ευγενής είδε στη Λαμνακώ ένα θαυμάσιο άλογο με ωραιότατο σωμα- και γυαλιστερό τρίχωμα, που του ά-ρεσε εξαιρετικά, και θέλησε να το ά-γοράσει. Παραγγέλλει λοιπόν στον κύ-ριο του πώ, αν ήθελε να που το που-λήσει, μπορούσε να πιά να τον βοη-θία να καθορίσουν την τιμή.

Κατά την όρισμένη ώρα ο ιδιοκτή-της του άλόγου, ο οποίος ήταν φτω-χός, πήρε το ζώο του και πήγε στο συμφωνημένο μέρος. Σε λίγο έφτασε εκεί κι' ο 'Αγγλος, ο οποίος τον ρώ-τησε πώς ζήτασε να που το πουλήσει.

— 'Εχω καταγής άπλωμένο τον μανδύα μου, του αποκρίθηκε ο 'Αρά-ρης. Ρίξε άπάνω τα χρήματά σου και βλέπουμε...

Ο 'Αγγλος έβγαλε τότε ένα μετα-ξωτό βαλάντιο με τριάντα χιλιάδες γρόσια και το πέταξε κάτω. Ο 'Α-ράρης όμως έκανε μία άνηστική κί-νηση της κεφαλής.

Τότε ο 'Αγγλος πρόσθεσε και δεύ-τερο βαλάντιο με το ίδιο ποσό, αλλά νέα άνησισε τον άνεμενο εκ μέρους του 'Αραρή, καίτοι του προσέφεραν έξηχτα χιλιάδες γρόσια.

Τότε ο θαυμαστής του άλόγου έ-βγαλε κι' έριξε κάτω και τρίτο βα-λάντιο με τριάντα χιλιάδες γρόσια κι' αυτό. Μά ο ιδιοκτήτης του άλόγου έ-μεινε άφωνος, γιατί μέσα στην ψυχή του γινόταν μία δεινή πάλη.

— 'Ελα λοιπόν, αποφάσισε! του είπα κάποιος. Ο κύριος σου προσέ-φερε μία ολόκληρη περιουσία.

Τότε ο κύριος της άρμένης πλησίασε το άγαπημένο του ζώο και το άγκά-λιασε.

— Πρέπει να χωριστώ.ς, λοιπόν, του είπα, σαν να μιλούσε σε άνθρωπο. Αυτό το καλώ όπως έζοις μονάχη για τα παιδιά σου που τ' αγαπάς κι' στο άνω έγώ...

— 'Όσοτε απ' αυτό, ο 'Αγγλος, ευ-χαριστώντας τον έπαινε τέλος η ί-στορία έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μεταξωτό βαλάντιο κι' έτοιμάστηκε να το πετάξει στο λαμό του ζώου.

Ο 'Αράρης φάνοταν πολύ κατα-βεσμένος από τη θλίψη κι' ήταν φα-νερό πως μόνον η όσα των παρουσι-αμένων τον έμπόδιζε να μην ξεπιάσει σε λυγμούς.

— 'Αλλά τι στιγμή που πλησίαζε ο νέος κύριος του για να το πιάσει, το λαμό το άλογο, σαν να αισθανόηκε τί-ποτ περίμενε, άπορηγόρησε, πήγε κον-τά στον 'Αράρη, κι' άκουμπώντας το κεφάλι άπάνω στον ώμο του, έβγαλε ένα θαυμάιο χλιαμνίσμα.

Τότε ο κύριος του που ήταν σκυ-θωπός και θλιμένος, έλαμψε από χα-ρά, άναστήθηκε κι' άνακουφισι και πέ-ταξε τα τρία βαλάντια με τα χρήματά στα πόδια του 'Αγγλου, λέγοντας:

— Κοιτάξτε έσθ τα χρήματά σου κι' εγώ κοιτώ το σύντροφό μου! Το όπλημα του Προφήτη είναι να μην τον άποχωριστώ!...

Ο ΠΡΩΤΕΡΓΑΤΗΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ, Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ

Η μεγάλη οικογένεια των Μεδίκων. Ένα ωραίο σχέδιο του Λαυρεντίου. Πώς η Φλωρεντία έγινε η ιδεωδιστέρα πόλις του κόσμου. Καλλιτεχνία, γλέντια και έρωας! Μια ζωή ονειρώδης. Οι έρωτες του Λαυρεντίου. Η εκτέλεσις των συναισθημάτων και ο πίναξ του Μποντιτσέλλι. Το ενδιαφέρον του Λαυρεντίου για τους καλλιτέχνας. Πώς ανέκαλυψε το ταλέντο του Μιχαήλ Άγγελου και παρεγνώρισε το ταλέντο του Ντά Βίντσι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κανένας ίσως απ' όλους τους ήγμενους της Ιστορίας δεν έπεσε πύλας ζωής από τον μεγάλο δούκα της Τοσκάνης Λαυρέντιο των Μεδίκων, στον οποίο οι σύγχρονοί του και οι μεταγενέστεροι έδωσαν τον τίτλο ο «Μεγαλοπρεπής».

Ο Λαυρέντιος ήταν γόνος της αγγλής οικογένειας των περιφημών τραπεζίτων της Φλωρεντίας Μεδίκων, οι οποίοι κατώρθωσαν, όχι μόνον να είναι οι μονοπωλιακοί σχεδόν τραπεζίται του Πάπα, του Βατικανού, των βασιλείων της Εβρώπης και πολλών Σουλτανών ακόμα, αλλά και να γίνουν μεγάλοι δούκες της Τοσκάνης και, επί αιώνες ολοκληρώσει, ήγμενους της Φλωρεντίας, ή οποία σ' αυτούς έδειχνε τη δόξα της και τους μοναδικούς καλλιτεχνικούς της θησαυρούς. Έκτός αυτών, οι Μεδικοί συνεδούσαν δια συγγενείας με τους ισχυρότερους βασιλικούς οίκους της Εβρώπης έδωσαν στη Γαλλία δυο από τις πιο ξακουσμένες βασιλίσσες της, την Αίκατερίνη των Μεδίκων και τη Μαρί των Μεδίκων, και δυο-τρεις απ' αυτούς έγιναν Πάπαι, όπως ο Κλήμη Ζ' και ο Λέων Ι'.

Η παντοδυναμία και ο πλούτος των Μεδίκων έφταναν στο μεγαλύτερο σημείο τους κατά την εποχή του Λαυρεντίου του Μεγαλοπρεπούς. Ο ήγμενός αυτός άγαπούσε εκ φύσεως τη μεγαλοπρέπεια, την πολυτέλεια και την καλλιτεχνία και για να στερεώσει περισσότερο την εξουσία του στην αλλοτε σιμακατομένη Φλωρεντία, και το γούστο του στο εξωτερικό, αμυσσώσε να κάνει την πρωτεύουσα της την ισοδύναμη των διακεδαιμένων, των Τεχνών και των Γραμμάτων. Ήλθε διπλασιάζει να κάνει τη Φλωρεντία μια πόλη, της οποίας όλοι οι κατοικοί να ζουν ευτυχισμένοι, να είναι μορφωμένοι και να έχουν καλλιτεχνική ψυχή ήθελε να τη μεταβάλει σε πραγματικό Παράδεισο του έρωτος, του πνεύματος και της διασκέδασης.

Ο Λαυρέντιος ήταν ο πλουσιότερος μονάρχης της εποχής του. Μπορούσε λοιπόν να σκορπίει άφθονο γύρω του το χρήμα για να πραγματοποιήσει το όνειρό του.

Και αυτό πράγματι άρχισε να κάνει από την πρώτη μέρα που ανέβηκε στο θρόνο των μεγάλων δουκών της Τοσκάνης. Έτσι πολύ γρήγορα η φήμη της Φλωρεντίας ως πόλεως των διασκέδασεων και των Τεχνών ξεπέρασε τα σύνορα της Ιταλίας. Και ποτέ το χρήμα δεν έστρεψε αβυσσώδη και πύλο άφωτο ως καπτήρη εποχή εκείνη.

Οι κάτοικοι της Φλωρεντίας δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά ν' αμυγδαλίζονται με τη φιλολογία και την καλλιτεχνία, να γλεντοκοπούν νυχθημερόν και να είναι διαρκώς ερωτευμένοι. Το

αποτέλεσμα δέ σε όλα αυτά το έδινε πρώτος ο Λαυρέντιος.

Ήταν πάντοτε ερωτευμένος με μια από τις ωραιότερες γυναίκες της Αύλης του, χωρίς αυτό να τον εμποδίσει να έχει συγχρόνως ερωτικές σχέσεις και με άλλες. Κάποτε χάριν της αγαπημένης του Λουκρετίας Ντονάτι έδωσε μια ερώτη τόσο μεγαλοπρεπή, ώστε ήταν ανώτερη και απ' αυτές ακόμα τις λαμπρότερες ερωτές των Ρωμαίων αυτοκρατόρων.

Αργότερα, ο Λαυρέντιος έρωτεύθηκε την ωραιότητα Σιμονέττα Βεσπούτσι, της οποίας την ωμορφιά απολάμβανσε ο μέγας ζωγράφος Μποντιτσέλλι. Άλλα πολύ γρήγορα τον έ-

γούμνεοι των αλικών, βαρυνθείς και ολοφυρόμενοι, οι δυο ερωτευμένοι αδελφοί Μεδικοί!

Δεν πρωτοστατούσε όμως μόνο στον έρωτα, στη γλέντια και στη σπατάλη ο Λαυρέντιος ο Μεγαλοπρεπής. Πρωτοστατούσε επίσης και στη φιλολογική κίνησι της εποχής του και έγραψε μάλιστα διάφορα έργα, πεζά και έμμετρα, τα οποία κι' από τους σημερινούς ακόμα κριτικούς θεωρούνται από τα καλύτερα της ιταλικής λογοτεχνίας. Τα ποιήματά του ιδίως είναι άριστοεργατικά και ξεχειλίζουν από λυρισμό και έμπνευσι.

Όσον αφορά τις ωραίες τέχνες,

Ένα λαϊκό γλέντι στη Φλωρεντία των Μεδίκων.

ζευγνύοντο από την καρδιά της ο νεότερος αδελφός του. Ο Λαυρέντιος όμως ήταν αρκετά πολιτισμένος και δεν χρησιμοποίησε στην περίστασι αυτή πρόστυχα και έγκληματικά μέσα για ν' απαλλάξει από τον άντεραςτή αδελφό του. Επρωσπαθήσε μόνο ν' ανακτήσει τον έρωτα της Σιμονέττας με τις άρετές του. Μά έπειτα από λίγον καιρό, η Σιμονέττα πέθανε από άθος της ηλικίας και της αμορφιάς της. Τότε οι Φλωρεντίνοι είδαν το μοναδικό και λίγο άπειρο θέαμα, ν' ακολουθούν το φερόντο της, προη-

πολλοί ιστορικοί λένε γι' αυτόν ότι ήταν ο καλύτερος τεχνολογός των των καλλιτεχνών από ονομαστικό ή από υπολογισμό, αλλά από πραγματική αγάπη προς την τέχνη. Δεν έπαύε ποτέ να του ζητήσουν οι ποιηταί, οι ζωγράφοι και οι γλύπται την ενίσχυσι του, ούτε ποτέ τους την παρείχε με τρόπο που να τους έξευτελλε, αλλά τους έδινε και δημοσία και ιδιαιτέρως να καταλαβαίνουν ότι προσέφεραν μεγάλη εκδούλευσι σ' αυτόν και στην τέχνη, με το να δεχθούν την

υλική του ενίσχυσι. Ήταν μάλλον φίλος τους, παρά προστάτης τους. Ένδιαφερόταν γι' τις άτομικές και τις... ερωτικές των υποθέσεις, πολλές δέ αλίστα φράσεις έφρόντιζε ν' αγαπήθουν πολλοί καλλιτέχναι και ποιηταί από τις γυναίκες των ανείρων των, ή οποίες πρό της δικής του έπαρθείσας άδιαφορούσαν γι' αυτούς.

Η καλλιτεχνία ήταν κατά την εποχή εκείνη κάτι αναπόσπαστο και απ' αυτήν ακόμα την πολιτική ζωή της Φλωρεντίας. Όταν συνελέγησαν οι πρωτεργάται της συννομίας, ή οποία είχε οργανωθεί προς άνατροπή των Μεδίκων και οι οποίοι είχαν δολοφονήσει τον αδελφό του Λαυρεντίου και είχαν τραυματίσει και αυτόν τον ίδιο, καταδικάστησαν εις θάνατον. Ο Λαυρέντιος έδωσε τότε τον περίφημο Μποντιτσέλλι να ζωγραφίσει την εκτέλεσι του ταλέντου. Έπειτα όμως ένας από τους συννομίτας έδραπέυσε τη στιγμή άκριβώς που ο Μποντιτσέλλι τον ζωγράφιζε, ο Λαυρέντιος ήπασθη κε τετραπία άμυδι σέ όποιον ν' τον συνελάμβανε ζωντανό και συγχρόνως απαγόρευσε αυστηρά ν' τον σκοτώσουν. Πράγματι έπειτα από λίγες μέρες ο Μπαντίνι—έτσι λεγόταν ο συννομίτης—συνελήφθη και έξεμαστίχε στο ίδιο μέρος όπου είχαν κρεμαστεί και οι άλλοι σύντροφοί του, και μάλιστα στη στάσι που τον είχε ζωγραφίσει ο Μποντιτσέλλι στον πίνακά του. Έκτός αυτού όμως, ή εκτέλεσις έγινε με όση τον δυνατόν μεγαλειότητα βραδύτητα, μόνο και μόνο έπειδή ο Μποντιτσέλλι ήθελε να παρακολουθήσει από κοντά και προσεκτικά τους σπασμούς και τους μορφαίμους του Μπαντίνι τη στιγμή του θανάτου του, καθώς και τις κινήσεις των μυών του σώματός του!

Μια μέρα καθώς ο Λαυρέντιος περιπατούσε στο πάρκο του παλατιού του, είδε ένα νέο ο οποίος είχε μπει κουφά μέσα και ο οποίος είχε με πηλό ένα πιστό όμοιομα κάποιου ώριού αγάλματος σιτύρου. Αντί ν' θυμώσει μέρες έπληγε, σ' αυτόν ο οποίος είχε μπει κουφά στο πάρκο του, ο Λαυρέντιος τον έπλητσε, περιεργάστηκε με προσοχή το έργο του και στο τέλος, βλέποντας ότι ο σάτυρος που έφτιαχνε είχε όλα του τα δόντια, του είπε με καλοσύνη:

—Πρέπει να ξέρεις, παιδί μου, οι σάτυροι έ'νε γέροι και ότι οι γέροι δεν έχουν όλα τους τα δόντια.

Ο νέος, ο οποίος δεν είχε προσέξει τη λεπτομέρεια αυτή, διώχθηκε άμυστος από το λάθος του και έπειτα από μερικές μέρες έπληγε, στο Λαυρέντιο το αγάλματά του, το οποίο τώρα δεν είχε κανένα ελάττωμα. Ο Λαυρέντιος ένοιουσίεσθη τόσο, ώστε από την ημέρα εκείνη ανέλαβε υπό την προστασία του τον νέο αυτό, ο οποίος ήταν άπλούστατος ο Μιχαήλ Άγγελος! Έκάλεσε δέ άμέσως τον πατέρα

του και του έδήλωσε ότι στο εξής ο γιός του ν' άμυνε στο παλάτι κοντά του!

Επίσης συχνότατα ο Λαυρέντιος επισκεπτόταν τα ατελιέ των καλλιτεχνών και περιεργαζόταν με προσοχή τα έργα των νέων, γι' ν' ανακαλύπτει όσους είχαν ταλέντα και ν' τους αναλαμβάνει υπό την προστασία του.

Μολαταύτα, μια φορά έπεςε κι' αυτός έξω και δεν κατόρθωσε ν' ανακαλύψει έ' αρχής το ταλέντο ενός από τους μεγαλειότερους καλλιτέχναι της Αναγεννήσεως. Ο Λαυρέντιος, μεταξύ των άλλων, είχε στο παλάτι του και ένα νέο, ο οποίος έπαιξε θαυμάσιο λαούτο και ο οποίος συγχρόνως καταγινόνταν και με τη ζωγραφική και τις άλλες ωραίες τέχνες. Ο Λαυρέντιος όμως μόνο ως μουσικό τον έκτιμούσε.

Κάποτε ο νέος αυτός άποφάσισε ν' πάει να δοκιμάσει και άλλου την τύχη του και έζήτησε από τον προστάτη του ένα συστατικό γράμμα γι' το δούκα του Μιλάνου Λουδοβίκο Σφόρτσα.

Ο Λαυρέντιος τότε έδωσε πρόθυμα ένα γράμμα, στο οποίο έγραφε ότι ο νέος ήταν περίφημος λαουτίστας, μά δεν έκανε καθόλου λόγο γι' το ζωγραφικό του ταλέντο. Έπειτα όμως από μερικά χρόνια έμαθε κατάπληκτος και με μεγάλη λύπη ότι ο πρώην προστατευμένος του έκανε τώρα άριστοεργατικά ζωγραφικά και ότι είχε άποκτήσει φήμη σ' όλη την Ιταλία. Ο νέος αυτός ήταν άπλούστατος ο Λεονάρδος Ντά Βίντσι, ένας από τους μεγαλοφανεστέρους καλλιτέχναις των αιώνων.

Ο Λαυρέντιος έπληγε τότε ν' σκάσει απ' το κακό του, γιατί είχε παραγνωρίσει την αξία του Ντά Βίντσι. Τον εκάλεσε λοιπόν στη Φλωρεντία, όπου τον περιέβαλε με τόσες τιμές, ώστε ν' τον άποζημιώσει γι' την παλιά άπροσεξία του.

ΔΗΜΟΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Παιδάκι μου, τον πόνο σου και πού (ν' τότε ρίξω ;
Να τότε ρίξω στα βουνά, τον παίρ- (νουν τ'α κλαράκια,
Να τότε ρίξω στα κλαριά, τον παίρ- (νουν τ'α πουλάκια,
Να τότε ρίξω στο γιαιλό, τον παίρνουν (τ'α φαράκια,
Να τότε ρίξω διστρατα, τον παίρνουν (οι διαβάτες,
Θα τότε ρίξω στην καρδιά όποωχ κι' (άλλους πόνους,
Να κλώμαι να με πονή, να γέρον (ν' με σφάζει,
Να πέφτω στο προσκεφάλο, ύπνο ν' (μ'η χορταίνω !

***
Όλο τον κόσμο γύρισα, τη γή την (εξακουμένη,
Είδα τις μάνες στο γκρεμό, τις άδερ- (φες στο βράχο,
Γυναίκες των καλών άντρων στην ά- (κρη απ' το ποτάμι,
Και πάλι μεταγύρισα στη γή την ξα- (κουσμένη,
Είδα τις μάνες στο χορό, τις άδερφες (στο γάμο,
Γυναίκες των καλών άντρων στα ώ- (μορφα πανηγύρια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ

Η Γαλλική μέδα και η δισ Μάρς. Η άπρόεπτη πρότασις του έμπορου της Λυών. Ένα παράδοξο δώρο. Όπου το κίτρινο φόρεμα έτοιμάζεται. Κατά τη βραδυά της πρεμιέρας. Η άπελπισία της δίδος Μάρς. Η μεγάλη ήθοποιος άρνείται ν' παίζει. Η μεσολάθσις του Τάλμα. Πώς το κίτρινο χρώμα έγινε της μέδας στο Παρίσι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η περίφημη γι' την τέχνη της Γαλλίας τραγωδός δεσποινίς Μάρς, έδινε κατά την εποχή της τον τόνο στη γαλλική μέδα. Το γεγονός αυτό μάλιστα έγινε άφορη ν' της συμβη κάποτε το εξής χαριτωμένο επεισόδιον:

Η ένδοξος τραγωδός βρισκόταν στη Λυών, όπου είχε πάει γι' ν' δώση μια σειρά παραστάσεων. Έξαφνα, την έπομένη της άφίσεώς της, της άνήγγειλαν ότι ζητούσε ν' τη δ' ο μεγαλειότερος έμπορος ύφασμάτων της πόλεως.

—Δεσποινίς, της είπε ο έμπορος, μόλις την άντίκρουσε, σ' άζητώ συγγνώμη πού σ' άνοχλώ... Από σ' άς όμως κρέμεται ή τύχη μου...

—Δεν σ' άννοώ... άπάντησε ξαφνιασμένη ή δεσποινίς Μάρς.

—Κι' εν τούτοις μπορείτε ν' ά με τώσετε! της έπάντασε ο έμπορος.

—Εγώ ;... Πολύ ευχαρίστως... Άλλά με ποιά τρόπο, σ' ά παρακαλώ ;...

—Άπλούστατα, με το ν' δεχθήτε αυτό το ύφασμα!

Και, λέγοντας αυτά, άνοιξε ένα πακέτο πού είχε φέρει μαζί του, έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο κομμάτι κίτρινο βελούδο και το ξεδίπλωσε πάνω στο τραπέζι.

Η δεσποινίς Μάρς ένόμισε πως είχε ν' κάνει με κανένα τρελλά.

—Και τί θέλετε ν' ά το κάνω αυτό το κομμάτι το βελούδο; τον ρώτησε με περιέργεια.

—Να το κάνετε ένα φόρεμα, δεσποινίς! Μόλις σ' άς δούν ν' το φορέσετε, όλες ή κυρίες θα θελήσουν ν' άποκτήσουν κι' αυτές όμοιο φόρεμα! Κι' έτσι θα με σώσετε...

—Μά κυρίες, καμιά γυναίκα δεν έχει παρουσιαστεί ως τώρα με κίτρινο φόρεμα!

—Μά... περί αυτού άκριβώς πρόκειται! Το ζήτημα είναι ν' ά κανετε σ' άς τώρα τ'ά κίτρινα φορέματα της μέδας. Μή μου άρνηθήτε... Σ' άς ζητώ αυτό ως χάρη...

Η δεσποινίς Μάρς τότε έδωσε την άπόσχεσι πού της ζητούσε ο πείσερος έμπορος γι' ν' ά τον έφορτωθή.

Όταν έγύρισε στο Παρίσι, μια μέρα, ένδ' κουθέναις με τη μεδίστρα της, της διηγήθηκε το επεισόδιον αυτό.

—Μά αυτό είναι πρωτόκουστο! φώναξε ή μεδίστρα. Καμιά γυναίκα δεν φόρεσε ως τώρα κίτρινο φόρεμα!

—Κι' όμως τί βάλεις άν φορούσα εγώ, της είπε ή δεσποινίς Μάρς.

—Έσείς τ'ά πάντα μπορείτε ν' ά τολμήσετε...

—Υποσ' από λίγες μέρες, πράγματι, το φόρεμα ήταν έτοιμο. Τις ήμέρες εκείνες έπρόκειτο ν' ά δοθ' ένα νέο

έργο, «Το ξαφνικό στοίχημα», στο όποιο θα πρωταγωνιστούσαν ή δεσποινίς Μάρς και ο επίσης ένδοξος συνάδελφός της Τάλμα. Η δεσποινίς Μάρς άποφάσισε ν' ά φορέση το νέο της φόρεμα στην πρεμιέρα του έργου αυτού.

Όταν έφτασε ή βραδυά της πρεμιέρας, ή δεσποινίς Μάρς έφόρεσε το κίτρινο φόρεμα, κυττάχτηκε στον καθέστη, ξανακυττάχτηκε... κι' έβγαλε τ'ά κλάματα!

—Φρίκη! φώναξε. —Είνα αδύνατο ν' ά βγώ στη σκηνή μ' αυτό το φόρεμα! Άς αλλάξουν έργο... Άς παί-

—Γαλιό ; Τι λες, αγαπητή μου! Έίσαι θαυμασία! άπάντησε ο Τάλμα. Η τουαλέττα σου είναι υπέροχη... Πηγαίνε στο πρόσωπό σου, σ'ά ώραία σου μαύρα μαλλιά! Ποτέ σου δεν ν' πηδες ωραιότερη...

—Αυτά τ'ά λες γι' ν' ά με πείσεις ν' ά βγώ στη σκηνή.

—Σού δοκίμωμι στην τμή μου, ότι το φόρεμά σου είναι θαυμάσιον...

Η δεσποινίς Μάρς δέχτηκε, τέλος πάντων, ν' ά εμφανισθ' στη σκηνή μ' το περίφημο της κίτρινο φόρεμα. Ένας κολακευτικός ψήφος άποδέχτηκε την εμφάνισι της.

—Τι ώραία τουαλέττα! άκούγεται από παντού.

Την έπομένη, γυνικό θέμα διηλικό στο Παρίσι ήταν το κίτρινο φόρεμα της δεσποινίδος Μάρς. Όλες ή Πιναξίδες ήθελαν ν' ά φτιάξουν κι' αυτές όμοιο... Η μεδίστρα δεν πρόφταναν ν' ά δέχονται παραγγελίες.

Όταν ή δεσποινίς Μάρς, ύστερα από μερικά χρόνια ξαναέφερε απ' τη Λυών, ο έμπορος των ύφασμάτων την εκάλεσε σ' ένα μεγαλοπρεπή έργο, την οποία είχε άγοράσει από την πούλησι του κίτρινου βελούδου του...

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

Τότε ο Τάλμα ανέλαβε ν' ά πάει ν' ά φτιάξει το έργο.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο μαρκήσιος Τζοβάνι, μοναχολόγος του παλαιού αρχόντου της Νεαπόλεως Κυριάν, σώζεται μία μέρα από βέβαιον πυρηνό από την αγγελική φαρμακεία. Έξω, την οποία και ερωτεύεται με πάθος, 'Ο παρής του, 'Ο οποίος δέχεται να τον παντρεύει, με την εξαίρεση του δούκιου Μαλφίερ, υφίσταται το μαθηματικό, γίνεται έξω φρενών και επειδή 'Ο Τζοβάνι επιμένει να παντρευτεί την 'Ελενα, τον αποκρίνεται, Συγχρόνως δέ, για να ικανοποιήσει την προσβεβλημένη Μαλφίερ, της δηλώνει ότι θα την παντρευτεί ο ίδιος. Μα την ίδια μέρα, προσβάλλεται από σφοδρά και πεθαίνει και έτσι 'Ο Τζοβάνι τον κληρονομεί, γιατί δεν άφησε διαθήκη.

'Ο νεαρός μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν την 'Ελενα και έπειτα από λίγο καιρό γεννιέται ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, 'Ο Σπέρτα, που συμπληρώνει την ευτυχία τους. Έξω χρόνι κατόπιν, μια νύχτα εορτής, 'Ο Σπέρτα εξαφανίζεται.

'Ο πιστός υπηρέτης του μαρκήσιου Ουμμέρτος υποψιάζεται τότε ότι την έκλειψαν κατά διαταγή της Μαλφίερ, μερικοί αταίγγανοι. Παιρνει λοιπόν τον κύριό του και μερικούς ακόλουθους και όρμουν προς καταδίωξη των αταίγγανων. Μα ενώ τους κυνηγούν παρουσιάζεται ξαφνικά 'Ο Μαλφίερ, η οποία τραβώντας το πιστόλι της τραυματίζει θανάσιμα το μαρκήσιο. Οί ακόλουθοί του, ακούγοντας τον πυροβολισμό, τρέχουν επί τόπου. Εκεί 'Ο Μαλφίερ τους λέει ότι 'Ο κύριός τους απέπαιρθε 'ν' αὐτοκτονία.

'Ο Τζοβάνι παλεύει επί πολλές ημέρες αναίσθητος μεταξύ ζωής και θανάτου. Έξω 'Ο κατάστασις του βελτιώνεται και όλοι περιμένουν με αγωνία την στιγμή που θα μπορέσει να μιλήσει και 'ν' αποκαλύψει την αλήθεια. Μπρος στο κρεβάτι του πληγμένου βρίσκεται και 'Ο κυβερνήτης της Νεαπόλεως, πρίγκιψ Ρομάνι για να πάρει την κατάθεσή του. Μα τα λόγια του Τζοβάνι είναι ακατάληπτα, γιατί 'Ο φωνικός μαρκήσιος είχε τραυματιστεί. Τότε 'Ο πρίγκιψ διατάσσει τη συλληψη του Ουμμέρτου, επειδή όδθεν οικογέντη της Μαλφίερ, ότι απέπειράθη να δολοφονήσει τον κύριό του. Συγχρόνως όμως 'Ο σατανική δούκισσα, 'Ο οποία καταβόρσεν έντονα να γοητευθεί τον πρίγκιπα Ρομάνι μέχρι του σημείου να την κάνει σύζυγό του, του υποβάλλει με τρόπο την ιδέα, ότι 'Η 'Ελενα είναι μία τρομερή μάγισσα και τον πείθει να ενεργήσει έναντι της μυστικής άνομιότητος. 'Εκείνα και 'Ο πρίγκιψ Τζοβάνι εξαφανίζεται από το μέγαρό του, χωρίς κανείς να μπορεί να τον ανακαλύψει ποτέ.

'Επειτα από λίγες μέρες, συλλαμβάνεται και 'Η 'Ελενα και φυλάσσεται στο μοναστήρι της 'Ανουσιάτας.

Εκεί, ένας από τους δικαστές της την ερωτεύεται κτηνωδώς και προσπαθεί με κάθε τρόπο να την κάνει δική του. 'Η σατανική Μαλφίερ έπωλεεί την εύκαιρία, για να έκευτελίστη την εχθρά της, και δίνει στον ερωτευμένο δικαστή ένα φαλίδιο με τορκακτικό για να την κοιμηθεί...

'Ο δικαστής με το τορκακτικό στην τσέπη του, πηγαίνει στη φυλακή της 'Ελενας, όπου τη βρίσκει μόνη και ανυπεράσπαστη. Μα έντοματάς 'Ο λαός της Νεαπόλεως, άγανακτισμένος από την αφορήτη τυραννία των Ρομάνι, επαναστατεί και διευθύνεται προς τις φυλακές της Νεαπόλεως.

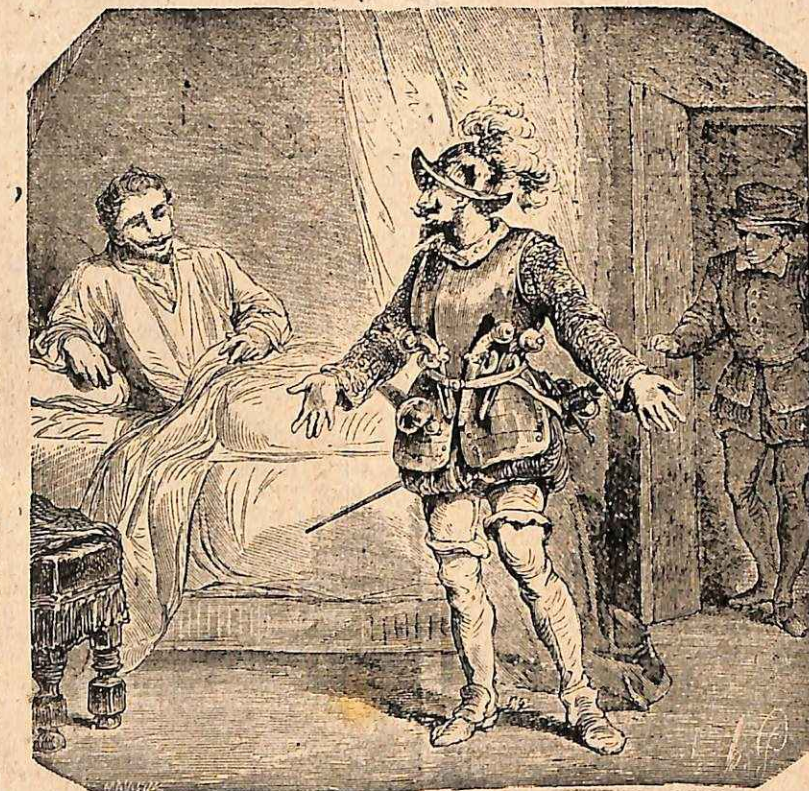
Κυριάν! Ξέλαγε... Ξέλαγε, αλλά, αυτή τη φορά, από εύτυχία...

Και όταν το πλήθος έφτασε μπρος στη φυλακή, έτρεξε με ανοιχτή την άγκαλιά του προς αυτό, φωνάζοντας: — 'Αδέρφια... φίλοι!... Έγώ είμαι 'Ο Ουμμέρτος!...

'Ο ένθουσιανός που επανελούθησε τότε ήταν άπειρος. 'Ολες αυτές 'Οι χιλιάδες του λαού τον έγκλωσαν θαυμαστικά στα χείλη τους, ενώ μία κραυγή έβγαζε από τα στόματά τους: — Ζήτω 'Ο Ουμμέρτος!... Ζήτω 'Ο μαρκήσιος!... Αυτός θα γίνει 'Ο αρχηγός μας!...

Τώρα άκουγε καθαρά τί έλεγαν 'Οι φωνές αυτές, που δεν ήταν άλλες από τις κραυγές που επαναστατημένου λαού της Νεαπόλεως:

— Τόν Ουμμέρτο!... Να σώσουμε τόν Ουμμέρτο! φώναζε το πλήθος.

'Ο πρίγκιψ Ρομάνι κοιμόταν, όταν ξαφνικά 'Ο αξιωματικός της υπηρεσίας των ανανόρων τον ξύπνησε και του άνηγγειλε ότι επαναστάσεις είχαν εκραγεί στη Νεάπολη!...

Κυριάν! Ξέλαγε... Ξέλαγε, αλλά, αυτή τη φορά, από εύτυχία...

Και όταν το πλήθος έφτασε μπρος στη φυλακή, έτρεξε με ανοιχτή την άγκαλιά του προς αυτό, φωνάζοντας: — 'Αδέρφια... φίλοι!... Έγώ είμαι 'Ο Ουμμέρτος!...

'Ο ένθουσιανός που επανελούθησε τότε ήταν άπειρος. 'Ολες αυτές 'Οι χιλιάδες του λαού τον έγκλωσαν θαυμαστικά στα χείλη τους, ενώ μία κραυγή έβγαζε από τα στόματά τους: — Ζήτω 'Ο Ουμμέρτος!... Ζήτω 'Ο μαρκήσιος!... Αυτός θα γίνει 'Ο αρχηγός μας!...

Τώρα άκουγε καθαρά τί έλεγαν 'Οι φωνές αυτές, που δεν ήταν άλλες από τις κραυγές που επαναστατημένου λαού της Νεαπόλεως:

— Τόν Ουμμέρτο!... Να σώσουμε τόν Ουμμέρτο! φώναζε το πλήθος.

— Ζήτω 'Η ελευθερία!... Θάνατος στους τυράννους! φώναζαν άόκλαστα.

Τότε 'Ο Ουμμέρτος, άγνιστοδώνοντας όλοκληρος από έλπίδα και εύτυχία, φώναζε προς το πλήθος:

— Ελπίδα! Ναπολιτάνι!... Στο μοναστήρι της 'Ανουσιάτας!... 'Ελπίδα, για να ελευθερώσουμε τη Μαντόνα μας, την άρχα μας άρχόντισσα, τη μαρκησία Κυριάν!...

'Αμέσως 'Ο λαός, ξεσπώντας σε άτελείωτες έπαινοφώνες, ξεκίνησε όλος μαζί. Όλος με την ίδια όρμη, σαν να τον έσπρωχνε το χέρι του Θεού, του

του φυλακισμένου εκεί! Ποιος ξέρει, τι μαρτύρια υποφέρει μέσα στο καλλί της! Ποιος ξέρει, τι κινδύνους διατρέχει! Πάμε να την ελευθερώσουμε! Ζήτω 'Η ελευθερία!...

Το πλήθος, που όλοένα μεγάλωνε περισσότερο και έμοιαζε τώρα με το μαρμαριμένο όκεανό, του άπάντησε:

— Ελπίδα! Πάμε! Θάνατος στους τυράννους!... Ζήτω 'Η 'Ελενα!... Κάτω οι Ρομάνι!... Φωτιά! Φωτιά!

Και, παραμυθιοποιώντας τις άπειρές του, 'Ο λαός άρχισε να βάζει φωτιά σε όλα όσα όργανα καταστήματα συναντούσε στο δρόμο του.

'Η Νεάπολη, φωτισμένη από τις αναβλύζουσες αυτές πυρκαϊές, που συναγωνίζονταν με τις φλόγες του Βεζουβίου, παρουσίαζε, εκείνη τη νύχτα, ένα θέαμα μεγαλοπρεπές, τρομαχτικό και άγριο... 'Η όρμη του Θεού είχε ξεσπάσει...

'Ο πρίγκιψ Ρομάνι κοιμόταν, όταν ξαφνικά 'Ο αξιωματικός της υπηρεσίας των ξύπνησε και του άνηγγειλε ότι επαναστάσεις είχε εκραγεί στη Νεάπολη. 'Αμέσως πετάχτηκε από το κρεβάτι του και μινόμενος φώναζε:

— Επανάσταση!... Και δεν την καταστείλατε ακόμα!... 'Αν βρισκόμουν ενώπιον κεφαλής της φρουράς μου, θα την είχα πνίξει κιόλας στο αίμα...

Βλέποντας δέ πως και 'Η ντε Μαλφίερ είχε ξυπνήσει, έπρεσθεσε με βίος Κρίστος:

— 'Αχ, πρίγκιπισσα!... Σας ξυπνάν!... Αυτό δεν θα ξανασηθεί ποιά! Κανένας στο έξω δεν θα τολμήσει να πνίξει τον ύπνο σας! 'Η τρέξιτε από κατασταθή! Σας εγγυώμαι: εγώ 'ν' αυτό... Θα όητε, κύριε... Θα όητε!

Μα όταν άκουσε τις κραυγές του πλήθους, που πλησίαζε όλοένα και φώναζε άρχα: «Θάνατος στη ντε Μαλφίερ!... Θάνατος στους Ρομάνι! Ζήτω 'Η 'Ελενα!...», άρχισε να τρέχει και σωρίστηκε σε μία πολυθρόνα, μη ξέροντας τί να κάνει...

'Η ντε Μαλφίερ έτρεξε προς το παλάτιο, το άνοιξε και χλωμιασε, μόλις άντελήφθη την κατάσταση. Γύρισε γρήγορα προς το σύζυγό της και, σηκώνοντας τον από την πολυθρόνα του, του είπε:

— Υποθέτω ότι δεν θα 'ν' άφύστε να με σκοτώσουν! 'Ο λαός είναι μισθσμένος από κρατή 'Η από αίμα! Πόρκα! αν άνάδουν παντού! Δώστε διαταγές στη φρουρά σας!...

'Ο κυβερνήτης άποφάσισε τέλος να κινηθεί, αν και έξακολουθούσε να τρέμη... Διέταξε τη φρουρά του να προστατεύσει τα ανάκτορά του και συγχρόνως έστειλε άγγελιφόρους προς όλες τις διευθύνσεις για να τόν φέρουν

ένισχύσεις. Την ίδια ώρα το πλήθος των επαναστατών, έχοντας επί κεφαλής τόν Ουμμέρτο, έφτασε στο μοναστήρι της 'Ανουσιάτας, φωνάζοντας: — Ζήτω 'Η μαρκησία 'Ελενα! Ζήτω 'Ο Κυριάν!...

XVI

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

'Η 'Ελενα, καταβάλλοντας κάθε δύναμη, έξακολουθούσε ακόμα να παλεύει έναντιόν του άκατανίκητου β-πινυ που την έδάραινε... Για μία στιγμή, μάλιστα, έπείθετο από το μεγάλο της... Μήπως δεν ήταν ύπνος αυτό που την έκαρδύνει;... Μήπως ήταν 'Ο θάνατος;... 'Ω, έτσι τουλάχιστον θα γλύτωνε από τόν πέδα εκείνο, τόν δικαστή Πιέτρο, που βρισκόταν μπροστά της. 'Ετσι θα σωζόταν από την αιμί... Μα 'Ο Πιέτρο, μαντεύοντας τη σκέψη της, της είπε με πάθος:

— 'Οχι, θεία 'Ελενα, δεν θα πεθάνετε! Ποιος θα ήταν τόσο σκληρός, σε να δειλίσσει να σκοτώσει σάς, το θάμα της όμορφιάς, που έμάγεψε 'Ολόκληρη τη Νεάπολη!... 'Οχι! Δεν θα πεθάνετε... 'Η συγχαίτε! Αυτή τη στιγμή, παλεύετε άδίκως έναντιόν έ-νός δυνατό ναρκωτικού.

'Ετσι, θέλοντας και μή, θα γίνετε δική μου...

'Η 'Ελενα κατάλαβε τότε πόσο τρομακτική ήταν 'Η θέσις της... Κατόλαβε πως πράγματι σε λίγο θα έπερτε στη διά-ρση του κτηνωδούπου αυτού...

— 'Οχι!... 'Ελενα! 'Ελενα! φώναζε. Σας έσο-κίζω στο όνομα εκείνης που σάς εγέννησε! Αυ-πρήστε μία δυστυχισμέ-νη γυναίκα που σάς άνε-τέλη να δικάστε... Είμαι κι' εγώ σύζυγος... Είμαι κι' εγώ μητέρα!...

— Δεν είστε πια τίποτε από αυτό! της άπάντησε 'Ο δικαστής. Τό παιδί σας πνίγηκε... Δεν υπάρχει πια!...

'Οσο για τόν σύζυγό σας, αυτός χάθηκε για πάντα... Είδα προχτές ένα πτώμα μέσα στην κλαψάρα του Βεζουβίου... 'Ηταν αυτός, όρκα μου! 'Ε! 'Ε!...

Καθώς βλέπατε λοιπόν είστε όλομάνχη στην κόπση και έρχομαι εγώ να σας περιφρονώ. Αυτό το φυ-χρό καλλί θα μεταβληθή σε λίγο σε νομική πιστάδα, 'Ο άξιολάτρευτη χήρα!

'Ο Τζοβάνι, είχε λοιπόν πέσει μέσα στο Βεζουβίου... Τί βδελυρό φέμμα! — 'Οχι! δεν είν' αλήθεια! Φύθρισε 'Η 'Ελενα. 'Οχι... 'Ο Τζοβάνι μου ζή!...

Τό πτώμα του μαρκήσιου Κυριάν βρισκείται μέσα στο Βεζουβίου, 'Ο οποίος μοναχικά αυτή τη στιγμή, 'Ακούστε τον! είπε 'Ο Πιέτρο.

Μα είχε άπατηθεί... Δεν μούγκριζε 'Ο Βεζουβίου... Μούγκριζε 'Ο λαός της Νεαπόλεως.

'Οστούς 'Η 'Ελενα τόν πίστεψε και κλονίστηκε. Προσπάθησε να πιαστή από κάπου, να τόν κάκου... 'Επρεσε κάτω, έδω 'Η φωνή της έδουσε μέσα στο λαμό της!...

Τό λαό, άπατε; ρώτησε φοβι-μένος 'Ο Πιέτρο. Τί συμβαίνει λοιπόν; ('Ακούσθε!)

Είχε φτάσει τόν τέλος, τόν φοβικό τέλος...

Μα 'Ο Θεός άκουγούσε... Την ίδια στιγμή κραυγές μαρμαρι-νές άντήχησαν απέσω και όποιας χτυπήματα ακούστηκαν στίς πόρτες του μοναστηριού της 'Ανουσιάτας... 'Ακούγοντας 'έσα' στη νύχτα της τόν Θεού αυτό, 'Η μαρκησία Κυριάν, βόηκε τη δύναμη 'ν' άνασχεσθή και 'ν' άνοίξη τὰ όρκα της μάτια, που ήταν γεμάτα δάκρυα και που τὰ έδάραινε 'Ο ύπνος...

Μήπως ήταν 'Η σωτηρία της; Μή-πως 'Ο Θεός είχε άκούσει τις θερμές της προσευχές;

Προσπάθησε να φωνάξει, μα 'Η φωνή της πνίγηκε κι' ένας θόρυβος άπέ-ρριπτος βγήκε από τόν στήθος της...

'Εξάρνα βήματα άνάλαφα, ακού-στηκαν διευθυνόμενα προς τόν άπόμερο αυτό μέρος του μοναστηριού που χρη-σίμευε ως φυλακή. Και σε λίγο 'Η πόρ-τα του καλλίου άνοιξε και μερικές ά-δελφές μπήκαν μέσα περίτρομες και 'έξυλλες...

— Μαρκησία ντε Κυριάν, φώνα-ζαν. 'Εσείς μονάχα μπορείτε να μάς σώσετε... Βοηθήστε μας...

Μα άμέσως όπισθοχώ-ρησαν ακόμα περισσότερο παραμμένες, βλέποντας τόν δικαστή Πιέτρο μέσα στο καλλί της 'Ελενας.

— Τί κάνετε έσείς, έδω τέτοια όρα; τόν ρώτησε άυστηρά 'Η ήγουμένη. 'Ε-δω λοιπόν είναι 'Η θέσις σας;

— 'Εχω διαταγή του πρίγκιπτος κυβερ-νήτου να έσο-μαι έδω μέσα 'ν' ποια όρα θέλω! της άπάντησε 'Ο Πιέτρο μινόμενος.

— Διαπράξη την άτιμη πράξη του, 'Ηδη λοιπόν για να την ανακρίνω... Δεν εί-χα μήπως τόν δικαστή!...

— Τό είχατε, του είπε 'Η ήγουμέ-νη, αλλά γιατί 'Η μαρκησία 'Ελενα βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση; Εί-νε σχεδόν άναίσθητη...

'Η άδελφές έστην μεταξύ είχαν πε-ριστοιχίσει: τή νεαρά μαρκησία, την έ-σθήκωσαν και την έβλεπων στο κρε-βάτι της.

— Βόλκιστε! Φύθρισε σφαιμένα 'Η 'Ελενα. 'Ω! ευχαριστώ, άδελφές μου!... Μ' έσώσατε... Θα έπερτε 'Ω-μα αυτό το τέρας!... 'Ω! σάς έσοκίζω, μην τόν αφήσετε πια να υπή έδω μέσα...

Και, λέγοντας αυτά, έχασε τις κι-σθήσεις της.

— Λέει: φέμματα! έπράττει 'Ο Πιέ-τρο. Την έβλεπε να μού όμολογούσε τόν έγκλημα της...

— Αποστρέψτε, κύριε δικαστή, τόν άπάντησε άυστηρά 'Η ήγουμένη, μη δι-νώντας καμιά πίστι στα λόγια του. Θα κάνετε καλύτερα να πάτε να κα-θησυχάσετε τόν λαό, αν μπορείτε, παρά να μένετε έδω μέσα, ανάμεσα σε γυ-ναίκες άφισωμένες στο Θεό...

— Τό λαό, άπατε; ρώτησε φοβι-μένος 'Ο Πιέτρο. Τί συμβαίνει λοιπόν; ('Ακούσθε!)

Τό λαό, άπατε; ρώτησε φοβι-μένος 'Ο Πιέτρο. Τί συμβαίνει λοιπόν; ('Ακούσθε!)

Τό λαό, άπατε; ρώτησε φοβι-μένος 'Ο Πιέτρο. Τί συμβαίνει λοιπόν; ('Ακούσθε!)

Τό λαό, άπατε; ρώτησε φοβι-μένος 'Ο Πιέτρο. Τί συμβαίνει λοιπόν; ('Ακούσθε!)

Τό λαό, άπατε; ρώτησε φοβι-μένος 'Ο Πιέτρο. Τί συμβαίνει λοιπόν; ('Ακούσθε!)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Πώς 'Ο μικρός Χαΐνε έρραψε ένα φόρεμα άρλεκίνου. Τό δώρο στο γειτονόπουλο. Μία συνάντησις της Καρλόττας. 'Ο δάσκα-λος της μουσικής. 'Η όρκα καλλιτέχνης τού Ντύσελντορφ. Τό πρώτο ποίημα τού Χαΐνε.

'Όταν 'Ο Χαΐνε και 'Η άδελφή του Καρλόττα ήταν ακόμα παιδιά, μία έπιδημία που είχε ένοκήσει στην πό-λη τους, τούς άνάγκασε να παραμεί-νουν επί μερικές ημέρες κλεισμένοι στο σπίτι τους. Οί γονείς του, για να περάσουν εύχαριστα την ώρα τους τὰ παιδιά τους, τούς είχαν δώσει ένα κουτί γεμάτο από κομμάτια πολυχρό-μων βαφισμάτων.

Τὰ δύο άδελφια άποφάσισαν τότε να κατασκευάσουν από αυτά ένα φόρε-μα άρλεκίνου και, παίρνοντας καθένα τους από μία βαλάνια, άρχισαν να ρά-ζουν. 'Η Καρλόττα όμως σε λίγο βα-ρέθηκε και 'Ο Έρρίκος έτελείωσε βα-νος του τόν άποκρητικό φόρεμα.

'Όταν 'Ο μικρός Έρρίκος είδε τε-λειωμένο τόν έρ-γο του, τόν θαύ-μασε τόσο πολ-ύ, ώστε θέλη-σε να τόν φορέ-ση κατά τις προσεχείς άπό-κριες. 'Αλλά, επειδή οί γο-νείς του δεν τόν έδωσαν την ά-δεια, άναγκά-στηκε να τόν χαρίσει σ' ένα γειτονόπουλο.

'Υστερα από πολλά χρόνια, 'Η άδελφή του Χαΐνε, έγγαμη πια, συνάντη-σε μία μέρα σε κάποιο δρόμο τόν 'Αδούλφου ένα νέο με γαυστική στολή, 'Ο όποιος την έπλη-γισε και της είπε:

— Κυρία, δεν με γνωρίζετε, αλλά θα με θυμηθείτε. Είμαι τόν γειτονόπου-λό σας, στο όποιο κάποτε 'Ο άδελφός σας Έρρίκος χάρισε τόν φόρεμα του άρλεκίνου. Τό φόρεμα αυτό τόν έβλε-πα και ποτε δεν τόν άποχωρίστηκα. Τό έφαγα μαζί μου σ' όλα τὰ ταξίδια, τόν είχα μαζί μου όπου κι' αν ήμην.

— Τό φυλάτε ακόμα; τόν ρώτησε με περηφάνια 'Η Καρλόττα.

— Και ναι και, όχι, της άπάντησε 'Ο ναυτικός. Γιατί από άλίγου καιρού, μη μπορώντας να χιλιάσω τόν χατήρι μερικών φίλων μου που με θερμοπασα-κλούσαν, τόν έκανα δεκαεφτά κομμα-τια και τούς τόν μοίρασα γι' άνάγκη: τόν έδωσα τόν ποιητό μου...

— Τό φυλάτε ακόμα; τόν ρώτησε με περηφάνια 'Η Καρλόττα.

— Και ναι και, όχι, της άπάντησε 'Ο ναυτικός. Γιατί από άλίγου καιρού, μη μπορώντας να χιλιάσω τόν χατήρι μερικών φίλων μου που με θερμοπασα-κλούσαν, τόν έκανα δεκαεφτά κομμα-τια και τούς τόν μοίρασα γι' άνάγκη: τόν έδωσα τόν ποιητό μου...

— Τό φυλάτε ακόμα; τόν ρώτησε με περηφάνια 'Η Καρλόττα.

— Και ναι και, όχι, της άπάντησε 'Ο ναυτικός. Γιατί από άλίγου καιρού, μη μπορώντας να χιλιάσω τόν χατήρι μερικών φίλων μου που με θερμοπασα-κλούσαν, τόν έκανα δεκαεφτά κομμα-τια και τούς τόν μοίρασα γι' άνάγκη: τόν έδωσα τόν ποιητό μου...

— Τό φυλάτε ακόμα; τόν ρώτησε με περηφάνια 'Η Καρλόττα.

— Και ναι και, όχι, της άπάντησε 'Ο ναυτικός. Γιατί από άλίγου καιρού, μη μπορώντας να χιλιάσω τόν χατήρι μερικών φίλων μου που με θερμοπασα-κλούσαν, τόν έκανα δεκαεφτά κομμα-τια και τούς τόν μοίρασα γι' άνάγκη: τόν έδωσα τόν ποιητό μου...

— Τό φυλάτε ακόμα; τόν ρώτησε με περηφάνια 'Η Καρλόττα.

— Και ναι και, όχι, της άπάντησε 'Ο ναυτικός. Γιατί από άλίγου καιρού, μη μπορώντας να χιλιάσω τόν χατήρι μερικών φίλων μου που με θερμοπασα-κλούσαν, τόν έκανα δεκαεφτά κομμα-τια και τούς τόν μοίρασα γι' άνάγκη: τόν έδωσα τόν ποιητό μου...

— Τό φυλάτε ακόμα; τόν ρώτησε με περηφάνια 'Η Καρλόττα.

— Και ναι και, όχι, της άπάντησε 'Ο ναυτικός. Γιατί από άλίγου καιρού, μη μπορώντας να χιλιάσω τόν χατήρι μερικών φίλων μου που με θερμοπασα-κλούσαν, τόν έκανα δεκαεφτά κομμα-τια και τούς τόν μοίρασα γι' άνάγκη: τόν έδωσα τόν ποιητό μου...

ποντας τον όπως συνήθως να κοιμά-ται. Ξογράφισε σ' ένα χαρτί έναν πε-λώριο γάιδαρο και τόν τόν κάλλησε στην πλάτη!

'Ο δυστυχής γέρος, αφού ξύπνησε και είδε ότι είχε περάσει 'Η ώρα, βγή-κε έξω έντελώς ανύποπτος και έβγα-σε στο δρόμο 'Ο περίγλωσσ των διαβητών. Στο τέλος τόν έλυπήθηκε κάποια γρηά και έξακλόωντας τόν χαρτί από την πλάτη του, τόν τώδωσε. 'Ο διδά-σκαλος τόν άρπαξε τότε μινόμενος και έτρεξε στον πατέρα του μαθητού του για να δικαιωρηθή.

— Και πώς 'Ο γυιός μου κητώθη-σε να σας ακρώσει τέτοια δουλαια χωρίς να τόν πάρτε χαμπάρι; ρώτησε 'Ο πατέρας τού Χαΐνε. Μήπως κοιμό-σαστε;

— Μάλιστα, κοιμότανε κι' 'Ο νεαροδυναρχής και δανειστά! φώναξε πε-ισαχτικά 'Ο Έρ-ρίκος από μία γωνιά όπου εί-χε τυπώσει.

Παρ' όλ' αυ-τά όμως, δεν έγλύτωσε τήν τιμωρία. Κι' έ-κτός αυτού, δι-έκοψε και τὰ μαθήματα της ζω γ ρ α φικής, γιατί 'Ο πατέ-ρας του άναγκά-στηκε ν' ά-κατάστησε 'ν' α-πολύτωση τόν νυσταλέο διδάσκαλό του.

Την ίδια τόχη είχε 'Ο Χαΐνε και στή μουσική. 'Η αητέρα του τόν είχε πά-ρει ένα μουσικοδιδάσκαλο, 'Ο όποιος τόν έκανε μάθημα επί τρείς μήνες κατά-στειρα.

Μία μέρα 'Η κυρία Χαΐνε, άκούγον-τας να βγαίνουν μελωδικοί ήχοι από τόν δωματιό όπου βρισκόταν 'Ο Έρρίκος, μάζω με τόν διδάσκαλό του, διευθυνή-κε προς αυτό και να συγχρή τόν δού-τερο για τας προσόδους τού πρώτου.

— 'Αλλά μόλις άνοιξε την πόρτα, στά-θηκε κατάπληκτη. 'Ο γυιός της, έα-πλωμένος άναπαυστικά στην πολυθρό-να, φανόταν σαν άποκοιμισμένος, ενώ 'Ο μουσικοδιδάσκαλος έπαίξε όρθος τόν βολι του.

'Ο Έρρίκος δεν άντελήφθη στήν έρρη την είσοδο της μητέρας του. — 'Ετσι λοιπόν μελαστή; τόν ρώ-τησε με θυμό.

Τότε 'Ο Έρρίκος άνοιξε τὰ μάτια του σαν να συσχετόταν από βαθύ ύπνου, και της είπε, επίσης όργισμένος:

— Γιατί ήρθες και με διατάραξες; Αυτή την ώρα συνάθετα τόν ώραιότερο ποίημα τού κόσμου!

Μία μέρα, 'Ο μικρός Έρρίκος, βλέ-ποντας τον όπως συνήθως να κοιμά-ται, Ξογράφισε σ' ένα χαρτί έναν πε-λώριο γάιδαρο και τόν τόν κάλλησε στην πλάτη!

'Ο δυστυχής γέρος, αφού ξύπνησε και είδε ότι είχε περάσει 'Η ώρα, βγή-κε έξω έντελώς ανύποπτος και έβγα-σε στο δρόμο 'Ο περίγλωσσ των διαβητών. Στο τέλος τόν έλυπήθηκε κάποια γρηά και έξακλόωντας τόν χαρτί από την πλάτη του, τόν τώδωσε. 'Ο διδά-σκαλος τόν άρπαξε τότε μινόμενος και έτρεξε στον πατέρα του μαθητού του για να δικαιωρηθή.

— Και πώς 'Ο γυιός μου κητώθη-σε να σας ακρώσει τέτοια δουλαια χωρίς να τόν πάρτε χαμπάρι; ρώτησε 'Ο πατέρας τού Χαΐνε. Μήπως κοιμό-σαστε;

— Μάλιστα, κοιμότανε κι' 'Ο νεαροδυναρχής και δανειστά! φώναξε πε-ισαχτικά 'Ο Έρ-ρίκος από μία γωνιά όπου εί-χε τυπώσει.

Παρ' όλ' αυ-τά όμως, δεν έγλύτωσε τήν τιμωρία. Κι' έ-κτός αυτού, δι-έκοψε και τὰ μαθήματα της ζω γ ρ α φικής, γιατί 'Ο πατέ-ρας του άναγκά-στηκε ν' ά-κατάστησε 'ν' α-πολύτωση τόν νυσταλέο διδάσκαλό του.

Την ίδια τόχη είχε 'Ο Χαΐνε και στή μουσική. 'Η αητέρα του τόν είχε πά-ρει ένα μουσικοδιδάσκαλο, 'Ο όποιος τόν έκανε μάθημα επί τρείς μήνες κατά-στειρα.

Μία μέρα 'Η κυρία Χαΐνε, άκούγον-τας να βγαίνουν μελωδικοί ήχοι από τόν δωματιό όπου βρισκόταν 'Ο Έρρίκος, μάζω με τόν διδάσκαλό του, διευθυνή-κε προς αυτό και να συγχρή τόν δού-τερο για τας προσόδους τού πρώτου.

— 'Αλλά μόλις άνοιξε την πόρτα, στά-θηκε κατάπληκτη. 'Ο γυιός της, έα-πλωμένος άναπαυστικά στην πολυθρό-να, φανόταν σαν άποκοιμισμένος, ενώ 'Ο μουσικοδιδάσκαλος έπαίξε όρθος τόν βολι του.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΛΩΡΑ, 35 ετών.
ΝΙΝΑ, 30 ετών.

(Ανοιξιάτικο πρωινό.
Στο μπουντουάρ της Νίνας
'Η νίνα μόνη κάνει την
τουαλέττα της. Έξαφνα
μπαινει μέσα η Λώρα κρα-
τώντας μερικά τριαντάφυλ-
λα στο χέρι).

ΛΩΡΑ.— Καλημέρα, Νίνα.
ΝΙΝΑ.— 'Α! Έσύ είσαι.
Λώρα; Καλημέρα! Τι κα-
λά που ήρθες!...

ΛΩΡΑ.— 'Ηρθα πρωί-πρωί
για να σε βρω εδώ... Ξέρω ότι ξυπνάς
νωρίς... Σου έφερα και μερικά τριαν-
τάφυλλα από τον κήπο μας.

ΝΙΝΑ. (παίρνοντας τα τριαντάφυλ-
λα).— Ευχαριστώ πολύ.

ΛΩΡΑ.— Δεν είνε ώρα; ... Κόττα-
ξε τί ώρα! Χρώμα που έχουν!... Μύ-
ρισέ τα!... Εξοδιάζουν τόσο μεθυσ-
τικά.

(Η Νίνα μυρίζεται μηχανικά τα
τριαντάφυλλα).

ΛΩΡΑ. (έξακολουθεί).— Είνε τα
πρώτα ανοιξιάτικα τριαντάφυλλα... Ξέ-
ρεις με τί λατρεία τα περιμένα... Και
τα περισσότερα τα έφερα σ' εμένα.

ΝΙΝΑ. (με φωνή πνευμένη).— Εύ-
χαριστώ...

ΛΩΡΑ.— Μα δεν σε βλέπω τόσο έν-
θουσιασμένη με τα όμορφα αυτά τριαν-
τάφυλλα.

(Η Νίνα δακρύζει σιωπηλά).

ΛΩΡΑ. (έξακολουθεί).— 'Α! 'Α!
Κλάις; Μά γιατί; Γιατί; Τι σου συμ-
βαίνει; Πές μου.

ΝΙΝΑ. (κιντώντας τα τριαντά-
φυλλα πάντα δακρυσμένη).— 'Ετσι
κλαίω, χωρίς να το θέλω.

ΛΩΡΑ.— Μά δεν είνε δυνατόν....
Μου φαίνεται πως σ' εμεταγρήθησαν
τα τριαντάφυλλα μου...

ΝΙΝΑ.— Ναί! Ναί! Αυτά τα τρι-
αντάφυλλα μου θύμισαν κάτι... 'Ενα έ-
πεισόδιο της ζωής μου. 'Ενα έπεισόδιο
περαστικό, αλλά άξεχαστο...

ΛΩΡΑ.— Δεν θέλεις να μου το πής;
ΝΙΝΑ.— Θά σου το πω...

ΛΩΡΑ.— Πές μου. Έσύ ξέρεις ότι
εγώ σε καταλαβαίνω πάντα.

ΝΙΝΑ.— Θυμάσαι ότι ένα χρόνο πριν
από το γάμο μου, είχα συνοδεύσει τη
θεία μου Σίβυλλα στα λουτρά του
Κάρλσμπατ; 'Επρόκειτο να περάσου-
με εκεί δυο το καλοκαίρι. Είχαμε πάει
από την άνοιξη... 'Επειδή όμως ο πα-
τέρας μου άρρώστησε, με είδοποιήσαν
Έξαφνα από το σπίτι να έπιστρέψω
γρήγορα στο Παρίσι...

ΛΩΡΑ.— Ναί. Τό θυμάμαι αυτό.

'Αλλά την εποχή εκείνη δεν είμαστε
ακόμη τόσο στενά συνδεδεμένες, ώστε
να μου εμπιστευόσαι όλα σου τα μυσ-
τικά...

ΝΙΝΑ.— Τότε λοιπόν ταξίδεψα μό-
νη για πρώτη φορά. 'Ενα όμορφο πρωί
περάσαμε με το τραίνο από την Έλ-
βετία. Ο ήλιος έκανε να λάμπουν τα
χιονισμένα βουνά κι η πεδιάδες... Κα-
θισμένη κοντά στο άνοιχτο παράθυρο,
θαύμαζα τις μαγευτικές τοποθεσίες...
Μέσα στο βαγόνι μου ήπιρχαν πολύ ό-
λίγοι ταξιδιώτες. Όθνε τους πρόσεξα
κάν. 'Ηταν έντελώς άναξιοι προσο-
χής, μιά μένα τουλάχιστον. 'Αλλά ελ-
γα προσέει στην άλλη άκρη του βα-
γονιού έναν νερό, ο οποίος φαι-
νομενικώς έκανε πως θαύμαζε κι' αυ-
τός τα τοπεία, αλλά στην πραγματικό-
τητα δεν κύτταζε παρά μόνο μένα.

ΛΩΡΑ.— Ναί. Τό θυμάμαι αυτό.

'Αλλά την εποχή εκείνη δεν είμαστε
ακόμη τόσο στενά συνδεδεμένες, ώστε
να μου εμπιστευόσαι όλα σου τα μυσ-
τικά...

ΝΙΝΑ.— Τότε λοιπόν ταξίδεψα μό-
νη για πρώτη φορά. 'Ενα όμορφο πρωί
περάσαμε με το τραίνο από την Έλ-
βετία. Ο ήλιος έκανε να λάμπουν τα
χιονισμένα βουνά κι η πεδιάδες... Κα-
θισμένη κοντά στο άνοιχτο παράθυρο,
θαύμαζα τις μαγευτικές τοποθεσίες...
Μέσα στο βαγόνι μου ήπιρχαν πολύ ό-
λίγοι ταξιδιώτες. Όθνε τους πρόσεξα
κάν. 'Ηταν έντελώς άναξιοι προσο-
χής, μιά μένα τουλάχιστον. 'Αλλά ελ-
γα προσέει στην άλλη άκρη του βα-
γονιού έναν νερό, ο οποίος φαι-
νομενικώς έκανε πως θαύμαζε κι' αυ-
τός τα τοπεία, αλλά στην πραγματικό-
τητα δεν κύτταζε παρά μόνο μένα.

ΛΩΡΑ.— Ναί. Τό θυμάμαι αυτό.

'Αλλά την εποχή εκείνη δεν είμαστε
ακόμη τόσο στενά συνδεδεμένες, ώστε
να μου εμπιστευόσαι όλα σου τα μυσ-
τικά...

ΝΙΝΑ.— Τότε λοιπόν ταξίδεψα μό-
νη για πρώτη φορά. 'Ενα όμορφο πρωί
περάσαμε με το τραίνο από την Έλ-
βετία. Ο ήλιος έκανε να λάμπουν τα
χιονισμένα βουνά κι η πεδιάδες... Κα-
θισμένη κοντά στο άνοιχτο παράθυρο,
θαύμαζα τις μαγευτικές τοποθεσίες...
Μέσα στο βαγόνι μου ήπιρχαν πολύ ό-
λίγοι ταξιδιώτες. Όθνε τους πρόσεξα
κάν. 'Ηταν έντελώς άναξιοι προσο-
χής, μιά μένα τουλάχιστον. 'Αλλά ελ-
γα προσέει στην άλλη άκρη του βα-
γονιού έναν νερό, ο οποίος φαι-
νομενικώς έκανε πως θαύμαζε κι' αυ-
τός τα τοπεία, αλλά στην πραγματικό-
τητα δεν κύτταζε παρά μόνο μένα.

ΛΩΡΑ.— Ναί. Τό θυμάμαι αυτό.

'Αλλά την εποχή εκείνη δεν είμαστε
ακόμη τόσο στενά συνδεδεμένες, ώστε
να μου εμπιστευόσαι όλα σου τα μυσ-
τικά...

ΝΙΝΑ.— Τότε λοιπόν ταξίδεψα μό-
νη για πρώτη φορά. 'Ενα όμορφο πρωί
περάσαμε με το τραίνο από την Έλ-
βετία. Ο ήλιος έκανε να λάμπουν τα
χιονισμένα βουνά κι η πεδιάδες... Κα-
θισμένη κοντά στο άνοιχτο παράθυρο,
θαύμαζα τις μαγευτικές τοποθεσίες...
Μέσα στο βαγόνι μου ήπιρχαν πολύ ό-
λίγοι ταξιδιώτες. Όθνε τους πρόσεξα
κάν. 'Ηταν έντελώς άναξιοι προσο-
χής, μιά μένα τουλάχιστον. 'Αλλά ελ-
γα προσέει στην άλλη άκρη του βα-
γονιού έναν νερό, ο οποίος φαι-
νομενικώς έκανε πως θαύμαζε κι' αυ-
τός τα τοπεία, αλλά στην πραγματικό-
τητα δεν κύτταζε παρά μόνο μένα.

ΛΩΡΑ.— Ναί. Τό θυμάμαι αυτό.

'Αλλά την εποχή εκείνη δεν είμαστε
ακόμη τόσο στενά συνδεδεμένες, ώστε
να μου εμπιστευόσαι όλα σου τα μυσ-
τικά...

ΝΙΝΑ.— Τότε λοιπόν ταξίδεψα μό-
νη για πρώτη φορά. 'Ενα όμορφο πρωί
περάσαμε με το τραίνο από την Έλ-
βετία. Ο ήλιος έκανε να λάμπουν τα
χιονισμένα βουνά κι η πεδιάδες... Κα-
θισμένη κοντά στο άνοιχτο παράθυρο,
θαύμαζα τις μαγευτικές τοποθεσίες...
Μέσα στο βαγόνι μου ήπιρχαν πολύ ό-
λίγοι ταξιδιώτες. Όθνε τους πρόσεξα
κάν. 'Ηταν έντελώς άναξιοι προσο-
χής, μιά μένα τουλάχιστον. 'Αλλά ελ-
γα προσέει στην άλλη άκρη του βα-
γονιού έναν νερό, ο οποίος φαι-
νομενικώς έκανε πως θαύμαζε κι' αυ-
τός τα τοπεία, αλλά στην πραγματικό-
τητα δεν κύτταζε παρά μόνο μένα.

ΛΩΡΑ.— Ναί. Τό θυμάμαι αυτό.

'Αλλά την εποχή εκείνη δεν είμαστε
ακόμη τόσο στενά συνδεδεμένες, ώστε
να μου εμπιστευόσαι όλα σου τα μυσ-
τικά...

ΝΙΝΑ.— Τότε λοιπόν ταξίδεψα μό-
νη για πρώτη φορά. 'Ενα όμορφο πρωί
περάσαμε με το τραίνο από την Έλ-
βετία. Ο ήλιος έκανε να λάμπουν τα
χιονισμένα βουνά κι η πεδιάδες... Κα-
θισμένη κοντά στο άνοιχτο παράθυρο,
θαύμαζα τις μαγευτικές τοποθεσίες...
Μέσα στο βαγόνι μου ήπιρχαν πολύ ό-
λίγοι ταξιδιώτες. Όθνε τους πρόσεξα
κάν. 'Ηταν έντελώς άναξιοι προσο-
χής, μιά μένα τουλάχιστον. 'Αλλά ελ-
γα προσέει στην άλλη άκρη του βα-
γονιού έναν νερό, ο οποίος φαι-
νομενικώς έκανε πως θαύμαζε κι' αυ-
τός τα τοπεία, αλλά στην πραγματικό-
τητα δεν κύτταζε παρά μόνο μένα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΚΑ ΡΟΔΑ...

Μά κι' εγώ τον είχα προσέξει ιδιαιτέ-
ρως...

ΛΩΡΑ.— 'Ηταν συμπαθητικός;
ΝΙΝΑ.— 'Ω, πολύ-πολύ συμπαθητι-
κός. 'Ηταν ντυμένος απλά, αλλά με
γούστο. Τα όλόμενα μαλλιά του ρι-
γμένα προς τα πίσω, άφιναν να φαίνε-
ται ένα μέτωπο ύψηλο, θαυμάσιο. 'Ενα
μέτωπο καλλιτέχνου... Τα μάτια του
ήταν κασιανά και είχαν βλέμμα γλυ-
κάτο... 'Η μύτη του ήταν ίσια, τα
χείλη του έκφρασιζώτατα... Απλά του
είχε μια μικρή βαλίτσα, και μια θήκη
βιολιού.

ΛΩΡΑ.— Θά ήταν φαίνεται μουσ-
ικός.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξέρω. Είχε άόμοια και

ος θά σ' εθαύμαζε τότε σαν ένα απο-
κομμένο άγγελό.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξύπνησα παρά μόνο ό-
ταν σταμάτησε το τραίνο στον τελει-
ταίο σταθμό.

ΛΩΡΑ.— Και ο κύριος;
ΝΙΝΑ.— Δέν ήταν πειά στο βογό-
νι. Είχε φύγει χωρίς να το άντιλη-
φθώ. Μόνο επάνω στη βαλίτσα μου βρή-
κα ένα χαρτάκι διπλωμένο και επάνω
σ' αυτό ήταν καρφωμένο ένα θανιά-
σιο τριαντάφυλλο, το όμορφοτερο του
μπουκέτου.

ΛΩΡΑ.— Και το χαρτάκι; 'Ηταν
γραμμένο;
ΝΙΝΑ.— Βέβαια.

ΛΩΡΑ.— Και τί έλεγε;
ΝΙΝΑ.— Δέν ξέρω. Είχε άόμοια και

ος θά σ' εθαύμαζε τότε σαν ένα απο-
κομμένο άγγελό.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξύπνησα παρά μόνο ό-
ταν σταμάτησε το τραίνο στον τελει-
ταίο σταθμό.

ΛΩΡΑ.— Και ο κύριος;
ΝΙΝΑ.— Δέν ήταν πειά στο βογό-
νι. Είχε φύγει χωρίς να το άντιλη-
φθώ. Μόνο επάνω στη βαλίτσα μου βρή-
κα ένα χαρτάκι διπλωμένο και επάνω
σ' αυτό ήταν καρφωμένο ένα θανιά-
σιο τριαντάφυλλο, το όμορφοτερο του
μπουκέτου.

ΛΩΡΑ.— Και το χαρτάκι; 'Ηταν
γραμμένο;
ΝΙΝΑ.— Βέβαια.

ΛΩΡΑ.— Και τί έλεγε;
ΝΙΝΑ.— Δέν ξέρω. Είχε άόμοια και

ος θά σ' εθαύμαζε τότε σαν ένα απο-
κομμένο άγγελό.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξύπνησα παρά μόνο ό-
ταν σταμάτησε το τραίνο στον τελει-
ταίο σταθμό.

ΛΩΡΑ.— Και ο κύριος;
ΝΙΝΑ.— Δέν ήταν πειά στο βογό-
νι. Είχε φύγει χωρίς να το άντιλη-
φθώ. Μόνο επάνω στη βαλίτσα μου βρή-
κα ένα χαρτάκι διπλωμένο και επάνω
σ' αυτό ήταν καρφωμένο ένα θανιά-
σιο τριαντάφυλλο, το όμορφοτερο του
μπουκέτου.

ΛΩΡΑ.— Και το χαρτάκι; 'Ηταν
γραμμένο;
ΝΙΝΑ.— Βέβαια.

ΛΩΡΑ.— Και τί έλεγε;
ΝΙΝΑ.— Δέν ξέρω. Είχε άόμοια και

ος θά σ' εθαύμαζε τότε σαν ένα απο-
κομμένο άγγελό.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξύπνησα παρά μόνο ό-
ταν σταμάτησε το τραίνο στον τελει-
ταίο σταθμό.

ΛΩΡΑ.— Και ο κύριος;
ΝΙΝΑ.— Δέν ήταν πειά στο βογό-
νι. Είχε φύγει χωρίς να το άντιλη-
φθώ. Μόνο επάνω στη βαλίτσα μου βρή-
κα ένα χαρτάκι διπλωμένο και επάνω
σ' αυτό ήταν καρφωμένο ένα θανιά-
σιο τριαντάφυλλο, το όμορφοτερο του
μπουκέτου.

ΛΩΡΑ.— Και το χαρτάκι; 'Ηταν
γραμμένο;
ΝΙΝΑ.— Βέβαια.

ΛΩΡΑ.— Και τί έλεγε;
ΝΙΝΑ.— Δέν ξέρω. Είχε άόμοια και

ος θά σ' εθαύμαζε τότε σαν ένα απο-
κομμένο άγγελό.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξύπνησα παρά μόνο ό-
ταν σταμάτησε το τραίνο στον τελει-
ταίο σταθμό.

ΛΩΡΑ.— Και ο κύριος;
ΝΙΝΑ.— Δέν ήταν πειά στο βογό-
νι. Είχε φύγει χωρίς να το άντιλη-
φθώ. Μόνο επάνω στη βαλίτσα μου βρή-
κα ένα χαρτάκι διπλωμένο και επάνω
σ' αυτό ήταν καρφωμένο ένα θανιά-
σιο τριαντάφυλλο, το όμορφοτερο του
μπουκέτου.

ΛΩΡΑ.— Και το χαρτάκι; 'Ηταν
γραμμένο;
ΝΙΝΑ.— Βέβαια.

ΛΩΡΑ.— Και τί έλεγε;
ΝΙΝΑ.— Δέν ξέρω. Είχε άόμοια και

ος θά σ' εθαύμαζε τότε σαν ένα απο-
κομμένο άγγελό.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξύπνησα παρά μόνο ό-
ταν σταμάτησε το τραίνο στον τελει-
ταίο σταθμό.

ΛΩΡΑ.— Και ο κύριος;
ΝΙΝΑ.— Δέν ήταν πειά στο βογό-
νι. Είχε φύγει χωρίς να το άντιλη-
φθώ. Μόνο επάνω στη βαλίτσα μου βρή-
κα ένα χαρτάκι διπλωμένο και επάνω
σ' αυτό ήταν καρφωμένο ένα θανιά-
σιο τριαντάφυλλο, το όμορφοτερο του
μπουκέτου.

ΛΩΡΑ.— Και το χαρτάκι; 'Ηταν
γραμμένο;
ΝΙΝΑ.— Βέβαια.

ΛΩΡΑ.— Και τί έλεγε;
ΝΙΝΑ.— Δέν ξέρω. Είχε άόμοια και

ος θά σ' εθαύμαζε τότε σαν ένα απο-
κομμένο άγγελό.

ΝΙΝΑ.— Δέν ξύπνησα παρά μόνο ό-
ταν σταμάτησε το τραίνο στον τελει-
ταίο σταθμό.

ΛΩΡΑ.— Και ο κύριος;
ΝΙΝΑ.— Δέν ήταν πειά στο βογό-
νι. Είχε φύγει χωρίς να το άντιλη-
φθώ. Μόνο επάνω στη βαλίτσα μου βρή-
κα ένα χαρτάκι διπλωμένο και επάνω
σ' αυτό ήταν καρφωμένο ένα θανιά-
σιο τριαντάφυλλο, το όμορφοτερο του
μπουκέτου.

ΛΩΡΑ.— Και το χαρτάκι; 'Ηταν
γραμμένο;
ΝΙΝΑ.— Βέβαια.

ΤΗΣ FIORITA

θα φύγω, δίχως, ό Καλή,
σ' εσε να δώσω ένα φιλή.

ΛΩΡΑ.— Τι ώρα! Και έ-
πειτα;

ΝΙΝΑ. (έξακολουθεί με φω-
νή ή όποια τρέμει λίγο).
Σ' έμέ ή 'Αγάπη σ' έχει στεί-
(λει!...)

Τό βλέμμα σου τό λαμπρό.
Τά ήδονικά σου πάντα χείλη
που άναζητούσα από καιρό!

Ταύρα... μά δεν θά τά χαρώ.
Θάθελα φώς μου να περάσω
όλη σιμά σου τη ζωή.

Ποτέ μου δεν θά σε ξεχάσω.

Κ' εσε των ρόδων ή πνοή
ας σου θυμίζει ένα πρωί!...

ΛΩΡΑ.— Και ύστερα;
ΝΙΝΑ.— 'Υστερα άνέβηκα σέ ένα
τραίνο, τό όποιον με μετέφερε στο Πα-
ρίσι τό άλλο πρωί... Ο πατέρας μου
ήταν έντελώς καλότερα.

ΛΩΡΑ.— Και ύστερα;
ΝΙΝΑ.— Με ρωτάς διαρκώς: «Και
ύστερα;» Μά δεν τον ξαναείδα πειά!

Δέν μπορούσα όμως να τον ξεχάσω ού-
τε στιγμή! Τόν επόμενο χειμώνα, με
πήγαν οί γονείς μου σέ χορούς, σέ δι-
σκεδάσεις... 'Όλοι με θαύμαζαν, μου
έκαναν κομπλιμέντα, έκινούστηδες...

Τού κάκου όμως... Δέν μπορούσα να
ξεχάσω τον άγνωστο νέο του τραίνου.

Διάβαζα κάθε τόσο τους στίχους του,
φιλούσα τό τριαντάφυλλό του, τό ό-
ποιον φυλάω ως τώρα μέσα σ' ένα χρυ-
σό κουτί.

ΛΩΡΑ.— Και ύστερα;
ΝΙΝΑ.— 'Υστερα, την άνοιξη, όταν
άνοιξαν πάλι τά πρώτα ρόδα, μ' επάν-
τρεψαν με τό βαρύνω.

ΛΩΡΑ.— Τόν όποιον δεν άγαπού-
σες...

ΝΙΝΑ.— Καί τί τον ενδιέφερεν αυ-
τό; 'Εκείνο που ενδιέφερε κυρίως τό
βαρύνω ήταν να πάρη μιά νέα της
τάξεως του και με χρημάτα.

ΛΩΡΑ.— Και ο άγνωστος του βα-
γονιού;

ΝΙΝΑ.— Δέν τον ξαναείδα ποτέ, και
δέν έυαθα ποτέ ποιός ήταν. Και όμως
είμαι βέβαια ότι μ' άγάπησεν αληθι-
νά, από τη πρώτη στιγμή που με είδε,
και θά έοισα έντυχημένη μαζί του.

Είχε τρέλλα αυτό που θά σου πω τό-
ρα... 'Αλλά πολλές φορές φαντάζομαι
ότι ο άγνωστος είνε σύζυγός μου και
ότι ζούμε μαζί σ' ένα μικρό σπίτι, α-
γνόστο, αλλά άγαπημένο, και είμα-
στε τόσο έντυχημένοι!... τόσο έντυ-
χημένοι!...

ΛΩΡΑ.— 'Ω, τά όνειρα. Πόσο είνε
πρό δυνατό κάποτε από την πραγμα-
τικότητα!...

ΝΙΝΑ.— Τό καταλαβαίνεις αυτό έ-
σύ. Τώρα πρό πάντων την άνοιξη, που
άνοιγουν τά πρώτα ρόδα... 'Ω!... πό-
σο πού έντονα όνειρεύομαι την έντυχη-
σύ μου!...

ΛΩΡΑ.— Σέ νοιώθω καλά. Αλλά
θά έπρεπε να τον ξεχάσεις.

ΝΙΝΑ.— Δέν μπορώ...

ΛΩΡΑ.— Μιά άγάπη χωρίς έλπίδα
είνε μαρτύριο.

Κότταξε τους. Άντραγκι. Κότ-
τους. Ριμπεράλ... 'Εχουν συγ-
νωθεί όλοι μαζί... Τι να λένε

Μιλώμε για τό κυνήγι. του ά-
γρια γελώντας ο Κέλος.

Μά κάνει πολύ κρύο για κυνήγι!

στη κον-
τινού.

της με-
α πίας, τό

πλοίο συνε-
λήφθη από

μιά άθρη-
κή τριήρη.

Κάποτε που
συνταξίδευε
μαζί με πολ-
λούς έγγλη-
μας πίας, τό

πλοίο συνε-
λήφθη από

μιά άθρη-
κή τριήρη.

Κάποτε που
συνταξίδευε
μαζί με πολ-
λούς έγγλη-
μας πίας, τό

πλοίο συνε-
λήφθη από

μιά άθρη-
κή τριήρη.

Κάποτε που
συνταξίδευε
μαζί με πολ-
λούς έγγλη-
μας πίας, τό

πλοίο συνε-
λήφθη από

μιά άθρη-
κή τριήρη.

Κάποτε που
συνταξίδευε
μαζί με πολ-
λούς έγγλη-
μας πίας, τό

πλοίο συνε-
λήφθη από

μιά άθρη-
κή τριήρη.

Κάποτε που
συνταξίδευε
μαζί με πολ-
λούς έγγλη-
μας πίας, τό

πλοίο συνε-
λήφθη από

μιά άθρη-
κή τριήρη.

Κάποτε που
συνταξίδευε
μαζί με πολ-
λούς έγγλη-
μας πίας, τό

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΒΙΩΝ

'Ενας άσταθής φιλόσοφος και περίφημος γλεντζές. 'Η περιεργή γενεαλογία του Βίωνος. Μπρος στον βασιλέα Άντιγόνο. Τα γηρατειά
και ή δυστυχία της ζωής. Τό ταξίδι με τους κακούργους. Οι μνηστήρες της Πηνελόπης. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο φιλόσοφος Βίων, ο όποιος θεω-
ρείται ως διάδοχος του Άριστοτέλους φιλο-
στή Σχολή των περπατητικών φιλο-
σόφων, είχε σπουδάσει στην αρχή
στην Άκαδημία του Πλάτωνος. Δέν
του άρεσε όμως ή φιλοσοφία, όπως έ-
διδάσκει εκεί, και μιά μέρα έφυγε
από την Άκαδημία. Πήρε τότε ένα
ραβδί και μιά σακκούλα κι' άποφάσι-
σε ν' ακολουθήσει τό παράδειγμα του
Διογένη και να γίνη κι' αυτός κυ-
σκεδάσεις... 'Όλοι με θαύμαζαν, μου
έκαναν κομπλιμέντα, έκινούστηδες...

Τού κάκου όμως... Δέν μπορούσα να
ξεχάσω τον άγνωστο νέο του τραίνου.

Διάβαζα κάθε τόσο τους στίχους του,
φιλούσα τό τριαντάφυλλό του, τό ό-
ποιον φυλάω ως τώρα μέσα σ' ένα χρυ-
σό κουτί.

ΛΩΡΑ.— Και ύστερα;
ΝΙΝΑ.— 'Υστερα, την άνοιξη, όταν
άνοιξαν πάλι τά πρώτα ρόδα, μ' επάν-
τρεψαν με τό βαρύνω.

ΛΩΡΑ.— Τόν όποιον δεν άγαπού-
σες...

ΝΙΝΑ.— Καί τί τον ενδιέφερεν αυ-
τό; 'Εκείνο που ενδιέφερε κυρίως τό
βαρύνω ήταν να πάρη μιά νέα της
τάξεως του και με χρημάτα.

ΛΩΡΑ.— Και ο άγνωστος του βα-
γονιού;

ΝΙΝΑ.— Δέν τον ξαναείδα ποτέ, και
δέν έυαθα ποτέ ποιός ήταν. Και όμως
είμαι βέβαια ότι μ' άγάπησεν αληθι-
νά, από τη πρώτη στιγμή που με είδε,
και θά έοισα έντυχημένη μαζί του.

Είχε τρέλλα αυτό που θά σου πω τό-
ρα... 'Αλλά πολλές φορές φαντάζομαι
ότι ο άγνωστος είνε σύζυγός μου και
ότι ζούμε μαζί σ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΜΟΝΣΟΡΩ

Α'.

Την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς του έτους 1578, ενώ έβδυναν στους δρόμους οι τελευταίοι θρόνοι της εθιμικής και τραλής αυτής ημέρας, μία μεγαλοπρεπής γιορτή άρχισε στο νεοχτιστό ανάκτορο των Μοντιμουρανσού, της μεγάλης αυτής αριστοκρατικής οικογένειας, ή οποία, χωρίς στίς υπηρεσίες που είχε προσφέρει στο βασιλιά και τη Γαλλία, είχε αναδειχθεί ισότιμη με τη βασιλική. Η λαμπρή αυτή γιορτή είχε οργανωθεί επί τη ευκαιρία των γάμων του απογόνου των Μοντιμουρανσού Φραγκίσκου ντ' Επινά ντ' Σαιν-Λούκ με την Ιωάννα ντ' Κοστέ-Μπρισάκ.

Ο Σαιν-Λούκ είχε προσκαλέσει στο γάμο του το βασιλιά 'Ερρίκο Γ', τους πρίγκιπες και όλους τους μεγιστάνες της Αδής, ιδιαιτέρως δὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ βασιλέως δούκα τοῦ 'Ανζού.

Τὴ στιγμή λοιπὸν ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας, ἀνεμάνετο στὸ ἀνάκτορο Μοντιμουρανσού ὁ βασιλεὺς.

Ήταν ἡ ὥρα ἐντεκάμιση, ὅταν ἡ μὴ ἀπὸ τὴς δύο μεγάλες πύλες τῆς ἀπέραντης σάλας τοῦ ἀνακτόρου ἀνοίξει καὶ παρουσιάστηκε ὁ 'Ερρίκος Γ'. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκριβῶς ἀνοίξε καὶ ἡ ἄλλη πύλη τῆς σάλας καὶ ἕνας δευτέρος 'Ερρίκος Γ', ἐντελὸς ὅμοιος ντυμένος μὲ τὸν πρῶτο, παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι τῆς.

Ἀμέσως οἱ εὐγενεῖς ποὺ εἶχαν τρέξει γιὰ νὰ δεξιωθοῦν τὸν πρῶτο, στύθηκαν ἀναποφάσιστοι. Δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν... Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἦταν ὁ βασιλεὺς...

Ὁ 'Ερρίκος Γ' πρόσεξε τὴν κίνησι αὐτή. "Ὁλοὺν μπροστὰ τοὺς εὐγενεῖς νὰ στέκονται μὲ τὰ στήματα ἀνοχητά, μὲ τὰ μάτια ἐκπληκτικά. Μὰ τί εἶνε λοιπόν, κύριοι; ρώτησε μὲ περιέργεια.

"Ἐνα δυνάτο γέλιο ἐκ μέρους τοῦ Σωίστου τοῦ τοῦ ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί του αὐτή.

Ὁ βασιλεὺς, ποὺ ἦταν ἐκ φύσεως ἐλάχιστα ὑπομονητικός, εἶχε ἀρχίσει νὰ κατασφριάζει, ὅταν ὁ Σαιν-Λούκ, ποὺ κατέλαβε πρῶτος τὴ συμβαίνει, πλησιάζοντάς τον, τοῦ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, ὁ Σικό, ὁ γελωτοποιὸς σας, ντύθηκε ὅμοια μὲ σᾶς γιὰ νὰ σᾶς κἀν γελᾶστε. Δέστε τον ποὺ δίνει τὸ χερί του στίς ὡραίες κυρίες γιὰ νὰ τὸ φιλήσουν...

Ἀμέσως ὁ 'Ερρίκος Γ' ἄρχισε νὰ γελᾶ. Ὁ Σικό εἶχε ὅλη τὴν εὐνοία τοῦ κυρίου του.

— "Ἐ, ματσο-Σικό! φώναξε ὁ 'Ερρίκος. Δὺ βασιλεῖς ἐδῶ, εἶνε πολλοί. Γι' αὐτὸ πᾶνε νὰ παίξῃς τὸ ρόλο τοῦ βασιλέως καὶ παίξῃς τὸ ρόλο τοῦ δούκα ντ' 'Ανζού. "Ἐτσι ἴσως νὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα γι' αὐτόν.

Καὶ ὁ βασιλεὺς, κυττάζοντας μὲ κέφι ὁλόγραφά του, ἐπρόσθεσε:

— Καθὼς βλέπω, ὁ ἀδελφός μου, ὁ 'Ανζού, δὲν ἤθελε ἀκούει. "Ἐνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃς, Σικό. Σύμφωνα λοιπόν; "Ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ εἶμαι ὁ 'Ερρίκος Γ' καὶ σὺ θὰ γίνῃς ὁ Φραγκίσκος τοῦ 'Ανζού. "Ἐγὼ θὰ καθίσω στὸ θρόνο μου καὶ σὺ θὰ γερᾷς... "Ἐτσι θὰ διακεδάσῃς λίγο, στωγέ μου Σικό...

"Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔξη ἀκόλουθοι ντυμένοι μὲ χρυσοστόλιτες βελουδέινες στολές, μὲ τὰ οὐκίσματα τοῦ δούκα τοῦ 'Ανζού, ἔκαναν τὴν εἰσοδὸν τους, λάμποντας ὁλόκληροι ἀπὸ τὰ διαμάντια καὶ τὰ μπουλάντια ποὺ τοὺς στολίζαν. Πίσω τοὺς ἐρχόνταν ἕνας νέος, ὡραίος καὶ περήφανος, ὁ ὁποῖος βάδιζε μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, μὲ τὸ βλέμμα ἀνέγερτο, μὲ τὸ χέλιος περιφρονητικὰ ἀνασηλωμένο, τοῦ ὁποῖο το βελουδένιο μαῦρο κοστούμι ἀποτε-

ρέττει... "Ἰσως πίσω ἀπ' τὸν ἀφάντη τὸν ἔξη αὐτὸν ὑπηρετῶν νὰ ἐρχεται καὶ ὁ ἀφάντης ὅλων!

Τότε ὁ Σουπέ, ὁ νεαρότερος, μὰ καὶ ὁ γενναϊότερος ἀπ' τοὺς εὐνοούμενους τοῦ 'Ερρίκου Γ', ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Σαιν-Λούκ, εἶπε:

— Ἡ παρουσία τοῦ κ. ντ' Εἰπινά ντ' Σαιν-Λούκ, εἶπε ὁ Σικό, τοῦ εἶπε:

— "Ὁ, εἶπε ὁ Κέλος. Ἐνε ρούχο κηδεύει.

— "Ὁ, εἶπε ὁ Κέλος. Ἐνε ρούχο κηδεύει.

— "Ὁ, εἶπε ὁ Κέλος. Ἐνε ρούχο κηδεύει.

— "Ὁ, εἶπε ὁ Κέλος. Ἐνε ρούχο κηδεύει.

— Καθὼς βλέπω, ὁ ἀδελφός μου ὁ 'Ανζού δὲν ἤθελε ἀκούει... εἶπε ὁ βασιλεὺς.

λοῦσε ἀντίθεσι πρὸς τὴς λαμπρὲς στολές τῶν ἀκολουθῶν του.

— Ὁ Μπουσσὺ ντ' Ἀπουάζ! φώναξαν ὅλοι στὸ πέρασμά του. Ὁ Μπουσσὺ ντ' Ἀπουάζ...

Καὶ ὅλοι παραμέριζαν μπρὸς σ' αὐτὸν τὸ νέο, τοῦ ὁποῖο ἡ ἐμφάνισις εἶχε κἀνὲι τόσο ἐντύπωση...

Ἀμέσως οἱ τρεῖς εὐνοούμενοι τοῦ βασιλέως, ὁ Μωζρόν, ὁ Σουπέ καὶ ὁ Κέλος, πῆγαν καὶ ἐποσηθήθηκαν στὸ πλάι του, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὸν προστατεύσουν.

— Δέστε! εἶπε ὁ πρῶτος, στοὺς ἄλλους, ὑπακύνουσιν τὴν ἀπόρρητη ἀφίξι τοῦ Μπουσσὺ καὶ τὴν παρατεινόμενη ἀπουσία τοῦ δούκα τοῦ 'Ανζού, στὴν ὑπηρεσία τοῦ ὁποῖο ἀνῆκε ὁ Μπουσσὺ. Δέστε! "Ἦρθε ὁ ὑπηρετῆς καὶ ὁ ἀφάντης του δὲν ἤθελε ἀκούει.

— Ὑπακούει, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κέλος, πρὶν ἀπ' τὸν ὑπηρετῆ, ἤσαν οἱ ἔξη ὑπηρετῆς τοῦ ὑπηρε-

βασιλέως, φώναξε:

— "Ἐ! "Ἐ! Μπουσσὺ! Μπουσσὺ ντ' Ἀπουάζ! Λουδοβίκε Κλερμόν, κἀνὲι ντ' Εἰπινά! Ἦρθε τὰχ νὰ σὲ φωνάξω μ' ὅλα τὰ ὀνόματά σου, γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι σὲ πέναν, μιλάω; Δὲν βλέπεις πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀληθινὸς 'Ερρίκος Γ'; Τί διάβολο!

Δὲν μπορεῖς νὰ ξεχωρίσεις τὸν ἀληθινὸ βασιλέα ἀπὸ τὸν γελωτοποιὸν σου; Αὐτὸς πρὸς τὸν ὁποῖο διαδύνασαι εἶνε ὁ Σικό, ὁ τραλὴς μου, ὁ γελωτοποιός μου, αὐτὸς ποὺ κἀνὲι τόσες ἐλθιότητες, ὥστε πολλὰς φορὲς λιποθυμῶ ἀπ' τὰ γέλια...

Ὁ Μπουσσὺ, μὴ δυνάμενος προσοχῇ στὸ γελωτοποιό, ἐτοιμαζόταν νὰ ὑπακούει μπρὸς τὸν βασιλέα, ὅταν ὁ 'Ἐπὶ χερί της) Μὰ, ἀλλοίμονο! δὲν ἤθελε ἀκούει.

— Δὲν ἀκούει, κος... Δὲν ἔχουν πόσο ἄδεια εἶνε ἡ Σᾶς φωνάζουν... κείνο τὸ ποῖμα καὶ τὸ τριαντάφυλλο.

Καὶ, ἐνῶ οἱ εὐνοούμενοι χροῖαν ἀπὸ τότε... Τὸ χαρὶ ζαν σὲ ἀκατάτητᾶντα ὅμως μοῖς μὲνι μὴ ἄσυστη γέλια, ἐγύρισε περὶ ἀντιμετώπισης μέσα στὴν καρδιά μου...

προσηκνῶν τὴν ῥάχη του πρὸς τὸ νεαρό ἀξιοματικό.

Ὁ Μπουσσὺ εἶνε κατακόκκινος ἀπ' τὴν ὀργή του... Μὰ, καταπνιγνόμενος ἀπὸ τὴν ἀνταρξία, προσποιήθηκε πῶς παίρνει στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια τοῦ βασιλέως, καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸ Σικό, τοῦ εἶπε:

— "Ὁ, συγγνώμην, Μεγαλειότατε.

Ἦμπερ, βασιλεῖς ποὺ μοιζοῦν τόσο μὲ γελωτοποιούς, ὥστε ἐλπίζω πῶς θὰ μὲ συχωρέσετε ποὺ πῆρα τὸ γελωτοποιό σας γιὰ βασιλέα.

— Τί εἶπε; μουρμούρισε ὁ βασιλεὺς, γυρίζοντας ἀκριβῶς πρὸς αὐτόν.

— Τίποτε. Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Σαιν-Λούκ, ἀπολύτως τίποτε...

— "Ὁ, "Ὁ! φώναξε ὁ Σικό. Εἰσθε ἀσυγχώρητοι γιὰ τὸ λάθος σας... Ἀκούει καὶ νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσῃ...

Ποῦ εἴχατε τὰ μάτια σας; Φαίνεται πῶς εἰσάτε ἀπασφολημένοι μὲ τοὺς ἀκολουθῶν σας. Μὰ γιατί, διάβολε, τοὺς ἔχετε ντύσει τόσο λαμπρὰ, τὴ στιγμή ποὺ εἶστε, ἕνας εὐγενὴς, ἕνας συνταγματάρχης, ἕνας Κλερμόν, σπαδὸν ἕνας πρίγκιπ, φορετὸ ρούχο ἀπὸ βελούδο.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Μπουσσὺ πρὸς τὸν γελωτοποιό, γυρίζοντας συγγνώμην καὶ πρὸς τοὺς εὐνοούμενους τοῦ βασιλέως ποὺ ἔλαμπαν ἀπ' τὰ χρυσάρια, ἔτσι εἶνε... Ἀπὸ τὴν ἐποχή μας; οἱ κατεργαροὶ ντύονται σὰν πρίγκιπες, νομίζω πῶς οἱ πρίγκιπες, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ἀπ' αὐτοὺς, πρέπει νὰ ντύονται σὰν κατεργαροί!...

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἔσπασε σὲ γέλια εἰς βάθος τῶν τριῶν εὐνοομένων τοῦ βασιλέως.

Ὁ 'Ερρίκος Γ' εἶδε τότε τοὺς τρεῖς εὐνοούμενους του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν περιμένει καὶ φαίνοντο σὰν νὰ περιμένουν ἕνα νεῦμα του γιὰ νὰ γιγρῶν ἐναντίον τοῦ Μπουσσὺ.

Ὁ Κέλος, ὁ ζωηρότερος ἀπ' τοὺς τρεῖς, εἶχε φέρει ἤδη τὸ χερί του στὴ λαβὴ τοῦ ἔμφους του.

— Γιὰ μὲν καὶ γιὰ τοὺς δικούς μου τὸ λέτε αὐτό; φώναξε ὁ Σικό, ἐξακολουθώντας νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ 'Ερρίκου Γ'.

Καὶ ὁ γελωτοποιός, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πῆρε πῶς προσθεθλῆκεν τόσο κωμικῇ, ὥστε οἱ μισοὶ προσκεκλημένοι ἔσπασαν σὲ γέλια. Οἱ ἄλλοι μισοὶ δὲν γελῶσαν καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ, ἀπορροφῶν τὸν ἀκούοντα, ἦταν ὁ ἑξῆς:

— Δὲν ἀκούει, κος... Δὲν ἔχουν πόσο ἄδεια εἶνε ἡ Σᾶς φωνάζουν... κείνο τὸ ποῖμα καὶ τὸ τριαντάφυλλο.

Καὶ, ἐνῶ οἱ εὐνοούμενοι χροῖαν ἀπὸ τότε... Τὸ χαρὶ ζαν σὲ ἀκατάτητᾶντα ὅμως μοῖς μὲνι μὴ ἄσυστη γέλια, ἐγύρισε περὶ ἀντιμετώπισης μέσα στὴν καρδιά μου...

Ὁ Μπουσσὺ πρόσεξε τὴ συνομιλίαν καὶ μὴ ἐγινε καμμιὰ ἀκριβία ὅτι γινόνταν λόγος γι' αὐτόν, πλησίον λέγοντας σαρκαστικὰ πρὸς τοὺς εἰλούς του:

— Κότταξέ τους, Ἀντραγκί. Κότταξέ τους, Ριμπεράκ... Ἔχουν συγκαταστήσει ὅλοι μαζί... Τί νὰ λένε πᾶν...

— Μιλάμε γιὰ τὸ κυνήγι, τοῦ ἀπάντησε γελώντας ὁ Κέλος.

— Μὰ κἀνὲι πολλὸ κρὺο γιὰ κυνήγι!

Ὁ Φραγκίσκος ντ' Ἀνζέ ὑποκόμει ντ' Εἰπινά καὶ ὁ Δούκας.

Ἀπὸ αὐτὴν τόσο πολὺν πόνον, ὁ Μπουσσὺ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ περιέφερε τὰ βλέμματά του στὴν ἀίθουσα, τεντώνοντας τὸ κορμὶ του γιὰ ν' ἀκούσῃ καμμιὰ προσβολητικὴ φράσι εἰς βάρος του. Μὰ κἀνὲι δὲν αὐτὴν. Οἱ μισοὶ φοβόντουσαν τὸν βασιλέα γιὰ νὰ τὸν ἐπιδοκιμάσουν καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ φοβόντουσαν τὸν ἴδιον τὸν Μπουσσὺ γιὰ νὰ τὸν ἀποδοκιμάσουν.

Ἦρθε, ματσο-Μπουσσὺ! ἔξακολουθῶν ὁ Σικό, γιατί, μολονότι εἶμαι βασιλεὺς, δὲν τὸ ἔχω τίποτα νὰ τραβήξω τὴν ἔμφος μου καὶ νὰ σὲ τιμωρήσω...

— "Ἀ! ὁ ἀστὴρ! φώναξε ὁ 'Ερρίκος Γ'. Μιλάει: πολλὸ σωστά.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Κέλος ἔκανε νόημα στοὺς ἄλλους δύο εὐνοούμενους τοῦ βασιλέως, ὥστε ἐλπίζω πῶς θὰ μὲ συχωρέσετε ποὺ πῆρα τὸ γελωτοποιό σας γιὰ βασιλέα.

— Τί εἶπε; μουρμούρισε ὁ βασιλεὺς, γυρίζοντας ἀκριβῶς πρὸς αὐτόν.

— Τίποτε. Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Σαιν-Λούκ, ἀπολύτως τίποτε...

— "Ὁ, "Ὁ! φώναξε ὁ Σικό. Εἰσθε ἀσυγχώρητοι γιὰ τὸ λάθος σας... Ἀκούει καὶ νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίσῃ...

Ποῦ εἴχατε τὰ μάτια σας; Φαίνεται πῶς εἰσάτε ἀπασφολημένοι μὲ τοὺς ἀκολουθῶν σας. Μὰ γιατί, διάβολε, τοὺς ἔχετε ντύσει τόσο λαμπρὰ, τὴ στιγμή ποὺ εἶστε, ἕνας εὐγενὴς, ἕνας συνταγματάρχης, ἕνας Κλερμόν, σπαδὸν ἕνας πρίγκιπ, φορετὸ ρούχο ἀπὸ βελούδο.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Μπουσσὺ πρὸς τὸν γελωτοποιό, γυρίζοντας συγγνώμην καὶ πρὸς τοὺς εὐνοούμενους τοῦ βασιλέως ποὺ ἔλαμπαν ἀπ' τὰ χρυσάρια, ἔτσι εἶνε... Ἀπὸ τὴν ἐποχή μας; οἱ κατεργαροὶ ντύονται σὰν πρίγκιπες, νομίζω πῶς οἱ πρίγκιπες, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν ἀπ' αὐτοὺς, πρέπει νὰ ντύονται σὰν κατεργαροί!...

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἔσπασε σὲ γέλια εἰς βάθος τῶν τριῶν εὐνοομένων τοῦ βασιλέως.

Ὁ 'Ερρίκος Γ' εἶδε τότε τοὺς τρεῖς εὐνοούμενους του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν περιμένει καὶ φαίνοντο σὰν νὰ περιμένουν ἕνα νεῦμα του γιὰ νὰ γιγρῶν ἐναντίον τοῦ Μπουσσὺ.

Ὁ Κέλος, ὁ ζωηρότερος ἀπ' τοὺς τρεῖς, εἶχε φέρει ἤδη τὸ χερί του στὴ λαβὴ τοῦ ἔμφους του.

— Γιὰ μὲν καὶ γιὰ τοὺς δικούς μου τὸ λέτε αὐτό; φώναξε ὁ Σικό, ἐξακολουθώντας νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ 'Ερρίκου Γ'.

Καὶ ὁ γελωτοποιός, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πῆρε πῶς προσθεθλῆκεν τόσο κωμικῇ, ὥστε οἱ μισοὶ προσκεκλημένοι ἔσπασαν σὲ γέλια. Οἱ ἄλλοι μισοὶ δὲν γελῶσαν καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ, ἀπορροφῶν τὸν ἀκούοντα, ἦταν ὁ ἑξῆς:

— Δὲν ἀκούει, κος... Δὲν ἔχουν πόσο ἄδεια εἶνε ἡ Σᾶς φωνάζουν... κείνο τὸ ποῖμα καὶ τὸ τριαντάφυλλο.

Καὶ, ἐνῶ οἱ εὐνοούμενοι χροῖαν ἀπὸ τότε... Τὸ χαρὶ ζαν σὲ ἀκατάτητᾶντα ὅμως μοῖς μὲνι μὴ ἄσυστη γέλια, ἐγύρισε περὶ ἀντιμετώπισης μέσα στὴν καρδιά μου...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΤΙΜΩΡΕΙ!...

Ἡ νεαρά καὶ ὡραία σύζυγος τοῦ μηχανικοῦ. Μία νύχτα τρέμου. Ἡ ἐπισκεψὶς τοῦ κηποιό. Ὅπου ἡ πόρτα παρκαδιάζεται. Ἡ ἀπρόσπτη ἐπέμβασις τοῦ μαντρειοῦ. Μία φοβερὴ πάλιν. Ἡ μυστηριώδης ἐπέμβασις τοῦ γαιοκτῆμονος. Ἡ ἀναγνώρισις. Ποιὸς ἦταν ὁ κηποιός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὴ Γεωργία τῆς Νοτίου Ἀμερικής συνέβη πρὸ ἐτῶν τὸ ἔξης παράδοξο περιστατικό, τὸ ὁποῖο δείχνει μέχρι ποιοῦ σημείου αὐτοθυσίας μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ ἀφοσίωσις τῶν σκύλων.

Σὲ κάποια ὁρεινὴ περιφέρεια τῆς χώρας, κατοικοῦσε κάποιος νέος μηχανικός μαζί με τὴ σύζυγόν του, μὴ νέα καὶ ὡραϊοτάτη γυναίκα. Μία μέρα ὁ σύζυγος ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ σὲ κάποια γειτονικὴ πόλιν, γιὰ νὰ κανονίσῃ μερικὰς ὑποθέσεις του.

Πρὶν φύγει ὅμως συμβούλευσε τὴν σύζυγόν του, γιὰ νὰ μὴ μεῖνῃ μοναχὴ τῆς τῆς νύχτας, νὰ παρακαλέσῃ τὴν κόρη ἐνὸς γνωστοῦ τῶν γαιοκτῆμονος, γειτονὰ τους, νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ μαζί της στὸ σπίτι του. Ἡ νεαρά γειτονοπούλα, ἀφοῦ ἔζησε τὴν ἀδελφὴ τῆς μητέρας της, δέχτηκε τὴν πρόκλησιν τῆς φίλης τῆς καὶ τὴν ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πῆγαινε γιὰ νὰ τὴν συντροφεύῃ.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ τὸ ρολοὶ σήμανε ἑννέα καὶ ἡ γειτονοπούλα δὲν εἶχε φανεῖ ἀκόμα. Ἡ νέα κυρία εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀνησυχῇ περὶ αὐτῆς, γιατί ἐκεῖ γύρω δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο σπίτι ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ γαιοκτῆμονος.

Σὲ λίγο μάλιστα ἔλαβε ἀπὸ τὴν φίλῃ της μὲ τὸν ὑπηρετῆ της ἕνα σημείωμα, στὸ ὁποῖο τὴν εἰδοποιούσε ὅτι τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ πάῃ νὰ μεῖνῃ μαζί της, γιατί δὲν τῆς εἶχε ἐπιτρέψει μὲ κανένα τρόπο ὁ πατέρας της.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἡ νέα γυναίκα, ἀποφασισμένη νὰ περάσῃ μόνη τῆς τῆς νύχτας, ἔβλεπε πᾶν ἄλλοις τὴς πόλιν καὶ τὰ παρὰ πόρτα καὶ φρόντιζε νὰ πάῃ μέσα στὸ δωμάτιό της ἕνα ἄγριο μαντρεοῦκο τοῦ σκύλου της, ἕνα ζῷο πιστὸ καὶ ἀποσιωμένο.

Ἀφοῦ κλείδωσε καλὰ ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τῆς, γόηθηκε καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλὰ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔβλεψε ἑξαπλά ἀπὸ τοὺς γυμνασμούς τοῦ σκύλου καὶ ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ ἀκούσε ἀπ' ἔξω. Ἀμέσως ἀνέστη καὶ εἶδε ὅτι κάποιος ἀνθρώπος εἶχε παρκαδιᾶσιν τὴν ἐξώπορτα καὶ προσπαθοῦσε νὰ μῆλὶ στὸν κοιτῶνα τῆς. Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα κατελήφθη τότε ἀπὸ ἀπερίγραπτο φόβο καὶ ῥώτησε τρέμοντας ποιὸς εἶνε.

— Ἀνοίξε! τῆς ἀπάντησε ἀπ' ἔξω ὁ ἀγνωστός μὲ ἄγρια φωνή.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδεικνεν δὲν ὑπῆρχον ὁ κηποιός ἐπανελάβε τὴν διαταγὴν τοῦ προσθέτοντας ὅτι διασάφει τὴν πόρτα, ἂν δὲν τὸ ἀνοίγει.

Ἐννομετὰ δὲ ὁ σκύλος μὲ ἀνασηλωμένους τὴς τρίχες του, ἐγρύλλισε ἄγρια. Ὁ ἐπαρρημένος, ἀφοῦ ἔναφώναξε νὰ

τοῦ ἀνοίξῃ καὶ δὲν πῆρε ἀπάντησιν, ἔπεσε μ' ὅλη τὴν δυνάμιν τοῦ ἀνάμιν στὴν πόρτα, τῆς πέρα τὴν κλειδαριὰ καὶ βρόηθηκε ἀπέναντι τὴν καταπορημένῃ γυναίκα, ἡ ὁποία εἶχε κρῖνῃ τὸ πρόσωπο στὰ χεῖρα τῆς ἀπὸ φόβου.

Δὲν εἶχε λογαριάζει ὅμως καὶ τὸ σκύλο, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνει μέσα ὅμοιος ἀπὸ τὸν καὶ τὸν ἄρταξε ἀπὸ τὸ λαμῖ. Ὁ ἀγνωστός, ἑξαφασμένος ἀπὸ τὴν ἀπόρρητη αὐτὴ ἐπίθεσιν, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι καὶ προσπάθησε νὰ σκοτώσῃ τὸ ζῷο.

Ἀτέννε ὅμως τὴν προσπαθεῖα του καὶ ὁ γενναῖος σκύλος τὸν ἐρρίξε κατὰ τὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγῃ σὲ σημείο ποὺ κόντενε νὰ τὸν πνίξῃ. Ἐννομετὰ δὲ καὶ ὁ ἀγνωστός δὲν ἔμενε μὲ τὰ χεῖρα σταυρωμένα.

Μία φοβερὴ πάλιν διεξάγονταν μεταξὺ τοῦ ζῶου καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ νέα γυναίκα, βλέποντας τὴν ἀνέλευσιν αὐτῆς τροπῆς τῆς καταστάσεως, ἀφοῦ συν

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΦΟΝΤΕΦΡΕΝΤΕ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΛΩΔΙ

Είχαμε πειρά σχεδόν τελειώσει την επίσκεψή του πύργου. Η επίσκεψή αυτή είχε συντελέσει ώστε να μεγαλώσει μέσα μου το περίεργο συναίσθημα της μελαγχολίας που έννοιωσα από την αρχή, βλέποντας τον επιβλητικό του όγκο στην Ξκρη της δανειοστοιχίας, μπροστά από τη λίμνη.

Ο πύργος του Φοντεφρέντε είναι ακατοίκητος από πολλών ετών. Ο σημερινός ιδιοκτήτης του, ο κ. ντε Λαζαρό, σπανίως πηγαίνει να περάσει μερικές ώρες σ' αυτόν. Δεν αγαπάει καθόλου αυτή την κατοικία που την κληρονόμησε από το θείο του το μαρκήσιο ντε Μαρθουζέν και της οποίας η είσοδος είναι αυστηρά απαγορευμένη στους ξένους.

Αν το εξωτερικό του πύργου του Φοντεφρέντε μού φάνηκε τόσο μελαγχολικό, το εσωτερικό του ήταν ακόμα μελαγχολικότερο. Έπαι με ένα συνοδευόμενο από το θυρωρό, είχαμε διασχίσει μια απελευρωμένη σειρά από διαδοχικούς, σκαλούς, διαμερίσματα και γκαλερίες. Όλες αυτές η κάμαρες που ήταν επί κυρτού κλειστές, ανάδιναν μια διαπεραστική μυστικότητα, μούχλας. Τα υπέρθυρα και περίεργα έπιπλα τους σάπιζαν σ' αυτές σιγα-σιγα. Υπήρχαν εκεί μέσα πράγματα που θα ξετρελλάνονταν κάθε συλλέκτη. Η έσοδος ήταν ακόμα σκεπασμένη με τα παλιά τους καλύμματα και τα κρεβάτια με υφάσματα της Δαμασκού. Από τότε που πέθανε ο μαρκήσιος ντε Μαρθουζέν δεν είχαν άγγιξει τίποτε εκεί μέσα, ούτε στη βιβλιοθήκη, ούτε στο μικρό εργαστήριο που βρισκόταν δίπλα της και που ήταν γεμάτο χωνιά και διυλιστήρια.

Καθώς βγαίναμε από το τελευταίο αυτό δωμάτιο, ο δόκτωρ Λεμπρέν είπε στον οδηγό:

— Και τώρα, μάγκα Μονσώ, θά μ'α δείξες το θέατρο του πύργου...

Το θέατρο του Φοντεφρέντε ήταν γοτθικό. Είχε χτιστεί μεταγενέστερα από τον πύργο και είχε ρυθμό Λουδοβίκου ΙΕΤ', με άφθονα θεωρεία και με εξώστη. Η αυλαία ήταν ζωγραφισμένη με λουλούδια. Κάτω από τα φώτα, το σύνολο της διακοσμήσεως έμοιαζε να είναι λαμπρό, ενώ το λιγότερο φως που είχαμε την ώρα εκείνη του έδινε κάποιο φαντασμαγορικό τόνο.

Φαινόταν παλαιά σαν ένα θέατρο για φαντάσματα. Βρομίζαμε ν' ανακινώμε τις έντοπώσεις μου αυτές στο δόκτωρ Λεμπρέν, όταν ξαφνικά αντηλήφθη πώς είχε εξαφανιστεί. Την ίδια στιγμή τράβηξε την πόρτη που προς τη σκηνή ένας ελάττωος κρότος. Αργά-αργά, η αυλαία αναστήθηκε αφήνοντας να φανεί ένας θάλαμος από αλυσίλλια και πηγές. Μά, ξέφυκα καθώς έβριζα τα βλέμματα μου πώς το βάθος της σκηνής, άσπρη να μού ξεφύγει μια κρουγή εκπλήξεως και σ' εκείνο το κόμμο. Ντυμένη, το ένα με κοστούμι πομπενίδος, το άλλο με κοστούμι Αρλεκίνου, δυο σώματα ήταν ξαπλωμένα έπάνω στο σκηνικό, με πρόσωπα και χείλη κέρνα και φαινόταν σαν πτώμα-

τα. Πεσμένα το ένα έπάνω στο άλλο σχημάτιζαν ένα τορκαχίο σύμπλεγμα και τόσο μακάβριο, ώστε, αθέλα μου, ο νους μου πήγε σε κάποιο μυστηριώδες κι αιματηρό δράμα...

Μά να τί μου διηγήθηκε σχετικώς ο δόκτωρ Λεμπρέν:

— Πριν αποσυρθεί σ' αυτό τον έρημικο πύργο του Φοντεφρέντε, ο μαρκήσιος ντε Μαρθουζέν ήταν ένας λαμπρός ιππότης και θά σταδιοδρομούσε περίφημα μέσ' στην Αύλη και στα σαλόνια, αν δεν ήταν τρεμάς ζευγάρας με χείρι αλάνθαστο. Δυό μονομαχίες, στις οποίες είχε λάβει μέρος, είχαν τραγικό αποτέλεσμα. Στην καθεμία, ο μαρκήσιος σκότωσε τον αντίπαλό του, φουτώντάς του με σφαίρα στην καρδιά. Μά εκτός από τα δυο αυτά θλιβερά του κατορθώματα, τη σταδιοδρομία του μαρκησιού την είχαν στα-

ζύ του σ' αυτό τον έρημο πύργο.

Όλοι φαντάστηκαν πως ο μαρκήσιος θά είχε κάνει χωρίς άλλο μαχία σ' αυτή τη φτωχή νέα, ή οποία σίγουρα θ' άγνοούσε πόσο σκληρή ζωή θά περνούσε κοντά σ' ένα σύζυγο τόσο υποχονδριακό και τυραννικό.

Μά τα γεγονότα διέψευσαν τις προσδοκίες όλων. Μόλις ή δεσποινίς ντε Κλερέζ έγινε πυργόδεσποινα του Φοντεφρέντε, τα πάντα διά μιας άλλαξαν εκεί μέσα.

Ο μαρκήσιος ντε Μαρθουζέν, από άκοινωνήτος που ήταν, έγινε ο πιο φιλόζενος οικοδεσπότης. Χοροί, κυνήγια, γυμναστικά, έσορτες διεδίδοντο άδιάκοπα ή μία την άλλη -- άντε φρέντε. Η κ. ντε Μαρθουζέν, ήταν ή ψυχή όλων αυτών των έσορτων. Όλοι οι προσκεκλημένοι της την έθαύμαζαν, μά αυτή δεν έδειχνε καμιά προτίμηση σε κανένα.

Δεν συνέθε έμεις το έδιο, όταν παρουσιάστηκε ο κ. ντε λα Ζιροννερί. Μακρινός συγγενής του μαρκησιού, ο κ. ντε λα Ζιροννερί προκάλεσε άμέσως ζωντανή έντοπωση στην καρδιά της κ. Μαρθουζέν, και, σε λίγο, ένα άμοιβαίο και μεγάλο πάθος τους είχε ελκυσίσει και τους δύο.

Είπε γιατί δεν είχε αντιληφθεί τίποτε, είτε γιατί είχε έμπειρο στυπνή στην τιμιότητα της γυναικός του, ο κ. ντε Μαρθουζέν, αντί ν' άπομακρύνει τον ένα από τον άλλο, άπενοητα, θά έλεγε κανείς ότι έπέδινε να βρίσκονταν ο-

ή ύμνητος πέρας

στην τραπέζια για το σουπέ, του χύκου όλοι περίμεναν την πυργόδεσποινα και τον κ. ντε λα Ζιροννερί. Η άπουσία τους στο τέλος προκάλεσε άνησυχία σε όλους. Άρχισαν να ψάχνουν για νά τους βρουν, μά στη θέση τους δεν εύρησαν παρά τα κοστούμια τους και ένα σύντομο σημείωμα, διά του οποίου είδοποιούσαν τον κ. ντε Μαρθουζέν ότι είχαν έρξιστεί αίώνιο έξωτα και ότι μονάχα ο θάνατος θά μπορούσε νά τους χωρίσει.

Η νυχτερινή άπαγογή της κ. ντε Μαρθουζέν από τον κ. ντε λα Ζιροννερί προκάλεσε μεγάλο σκάνδαλο.

Ο μαρκήσιος φαινόταν τρεμάς παραμένος και είχε εξαπολύσει τους σκύλους του και τους ύπηρέτες του για νά βρουν τους φυγάδες. Μά δεν τους βρήκαν πουθενά. Την άλλη μέρα έφυγε για το Παρίσι, όπου ξαναγύρισε, έπειτα από δυό βδομάδες, φέρνοντας δυό μεγάλες κάσες που έμειναν με φόρετα. Η κάσες αυτές περιείχαν δυό αντρείκελα φυσικού πεγέθους, των οποίων τα χαρακτηριστικά ήταν ύνοια με της κ. ντε Μαρθουζέν και του κ. ντε λα Ζιροννερί. Άφου ο μαρκήσιος έντυσε τα δυο αυτά αντρείκελα με τα ρούχα που φορούσαν οι δυό έσορτες κατά τη βραδυά της παραστάσεως, τα τοποθέτησε στην σκηνή του θεάτρου όρθια. Έπειτα άφου άναψε όλα τα φώτα, άπομακρόνθηκε λίγο και, τραβώντας το πιστόλι του, τα πυροβόλησε στην καρδιά...

Έτσι σωριάστηκαν το ένα άπάνω στο άλλο.

Ο δόκτωρ Λεμπρέν, άφου διηγήθη, έθηκε όλα αυτά, τίνιζε τη στάχτη από την πύλη του και έπρόσθεσε:

— Τα αντρείκελα, άγαπητέ μου, είναι αυτά που είδατε... Μά το πιο παράδοξο απ' όλα είναι το έξης: Την ίδια εκείνη μέρα, μερικοί ψαράδες συνάντησαν στην Ίζολα Μπέλλα μια πλωμένη βάρκα... Ένας άντρας και μια γυναίκα κοίτονταν σ' αυτή νεκροί με μια πληγή στην καρδιά. Έν τούτοις κανένα όπλο δεν ύπήρχε μέσα στη βάρκα...

Τα δυο αυτά πτώματα άνηξαν στην κ. ντε Μαρθουζέν και στον κ. ντε λα Ζιροννερί. Τί είχε τάχα συμβεί. Είχαν αυτοκτονήσει; Η μήπως είχαν δολοφονηθεί; Και ποιός τους είχε δολοφονήσει; Τό ταξίδι του μαρκησιού στο Παρίσι, όπου διατηρούσε ύποπτες σχέσεις, μήπως τον είχε έξυπηρετήσει για νά προστομάσει την εκδίκησή του; Κανένας δεν το έμαθε ποτέ...

Όσο για το μαρκήσιο, αυτός πέθανε πολλά χρόνια αργότερα. Τόν βρήκαν γυμνωμένο από άποπλήξια μέσ' στο άμπαζό του, που το έσερναν οι δυό τραίνοι...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΖΣΙΝΙ

Για το Ροζσίνι οι σύγχρονοί του συνήθιζαν νά λένε τα έξης, θέλοντας να χτυπήσουν την πόστα του δυνατίου του. Σηκώθηκα άμέσως και άνοιξα. Ήταν ο Κλαύδιος!

— Παράγει όπως ή μηλιά τα μήλα κι' όπως ή άχλαδιά τα άχλάδια.

Είχε εξαπολύσει τους σκύλους και τους ύπηρέτες του, να βρουν τους φυγάδες...

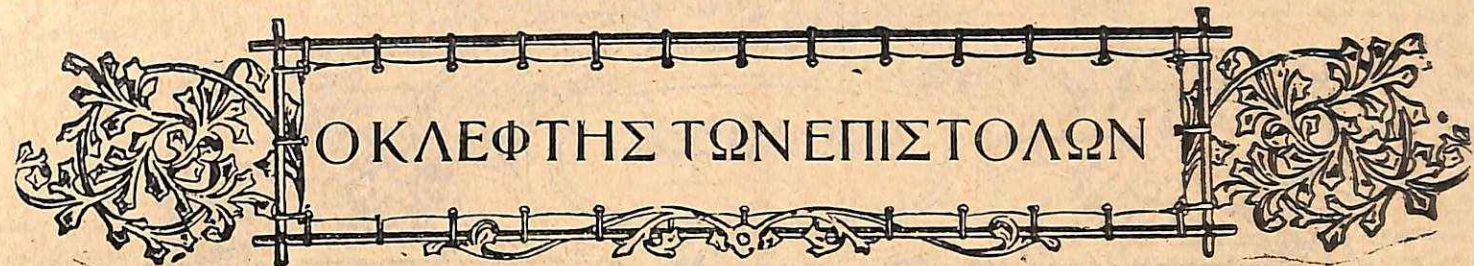
στο δυνατόν συχνότερα μαζί.

Τα πράγματα βρισκόντουσαν σ' αυτό το σημείο, όταν μια μέρα ήρθε ή έμπνευση στην κ. Μαρθουζέν να παίξουν μια κωμωδία στο θέατρο του πύργου. Όπως ήταν φυσικό, τοις τόλμους του έρωτευμένου Άρλεκίνου και της πομπενίδος, στην κωμωδία έδειχνε τους άνελεον ό κ. ντε λα Ζιροννερί και αυτή. Κατά την παράσταση έπαιξαν περίφημα και όλο το έθελκτο Κοινό που ήταν συγκλονισμένο στην αίθουσα τους χειροκρότησε με ένθουσιασμό. Στις εκδηλώσεις αυτές μάάλιστα πρωτοστάτησε ο κ. ντε Μαρθουζέν ο ίδιος.

Όστόσο, όταν ή αυλαία έπεσε και

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Έκείνη την έποχή ήσαν οικότροφοι στο άριστοκρατικό Λύκειο της «Μαζέντα» στο Φονταίνεμπλώ.

Κάθε πρωί, στην τραπέζια του Λυκείου, όλοι οι μαθηταί βρισκόμε την άλλήλογραφία μας, έπάνω σ' ένα τραπέζι. Ένα πρωί όμως, καθώς μπήκα στην τραπέζια για νά δώ μήπως είχα κανένα γράμμα, είδα τους άλλους συμμαθητάς μου, οι οποίοι κάτι μουρμούριζαν μεταξύ τους. Δεν άρχισα να μάθω που ήταν το μυστικό τους... Κάποιος έλκεβε τα γράμματά μας! Ποιός όμως; Γιατί; Αυτά ήταν άγνωστα...

Μια μεγάλη περιέργεια με κυρίευσε άμέσως και βιάθηκα νά μάθω ποιός ήταν ο δράστης. Κι' εν πρώτοις σκέψα ότι ήταν αδύνατο να είναι ο Λεόν, το καλό παιδί που μάς έφέρνη τα γράμματα απ' το ταχυδρομείο... Φαινόταν τόσο τίμιος! Τότε, μήπως ο κλέφτης ήταν κανείς από τους συμμαθητάς μου;

Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν καλά και τίμια παιδιά και ανώτερα από κάθε ύποψια. Υπήρχαν όμως και μερικοί, οι οποίοι, έπειτα από πάντα χρόνια που βρισκόντουσαν κλεισμένοι στο Λύκειο, είχαν αποκτήσει κάποια κακή νοσηρότητα στο χαρακτήρα τους. Προς αυτούς λοιπόν έστρεψα τις ύποψίες μου και πρό πάντων σε έναν απ' αυτούς, τον Κλαύδιο. Κάτι μού έλεγε μέσα μου πως αυτός ήταν ο κλέφτης.

Ο Κλαύδιος ήταν ένας πολύ περίεργος νέος. Δεν είχε καθόλου φίλους, μάς απέφευγε όλους και ζούσε μέσα στο Λύκειο μια ζωή έντελώς άκοινωνήτη. Η ύποψία μου πως αυτός έλκεβε τα γράμματά μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε μια μέρα που πήρα άδεια και πήγα στο σπίτι μου στο Παρίσι, κάθισα το βράδυ, έγραψα κι' έστειλα απ' εκεί ένα γράμμα στο Λύκειο στη δική μου τή διεύθυνση. Έπειτα πήδες μάστιχα το έλκεισα σε φακέλλο οδοντο και άρωματισμένο, γιατί ήθελα νά φαίνεται ότι το γράμμα αυτό πορεύεται από κάποια νέα γυναίκα. Μέσα όμως στο οδοντο χαρτί του γράμματός χαράξα μόνο αυτά τα τέσσερα λόγια:

«Ο Κλαύδιος είναι κλέφτης».

***

Το βράδυ, όταν γύρισα στο Λύκειο και είδα τον Κλαύδιο, του έπα κυτάχτάς τον κατάματα:

— Καλησπέρα, Κλαύδιε.

Έκείνος έγινε άμέσως κατακόκκινος και ψύχθηκε ταραγμένος:

— Καλησπέρα...

Κι' άμέσως άπομακρόνθηκε γρήγορα-γρήγορα.

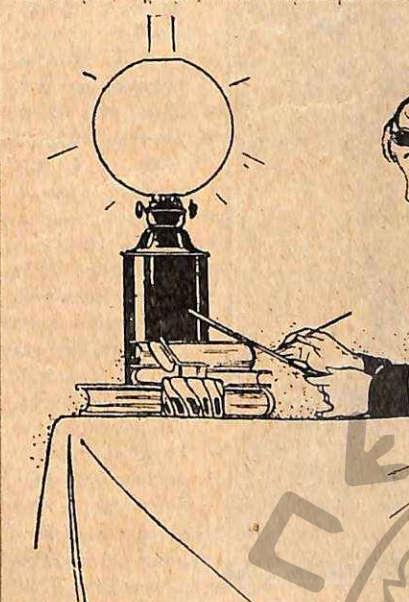
Τη νύχτα, όταν πια έτοιμαζόμουν νά πλαγιάσω, άκουσα έξαφνα κάποιον να χτυπά ή την πόστα του δυνατίου μου. Σηκώθηκα άμέσως και άνοιξα. Ήταν ο Κλαύδιος!

— Πέτρο, μού είπε ταραγμένος και σκύβοντας το κεφάλι του. Γνώρισα το γράμμα σου. Τα ξέρεις όλα! Κατάλαβες ότι έγώ κλέβω τα γράμματα... Πέτρο, θά το πής και στους άλλους; Έ;... Έτσι δεν είναι; Όστόσο, σε παρακαλώ, πείν το πής, νά μ' ακούσης... Άχ, έπρεπε νά το περιμένω πως μια μέρα θά φανερώναταν, ότι έγώ είμαι ο κλέφτης... Άκουσε με όμως σε παρακαλώ...

— Καλά, τού είπα. Λέγε...

Τότε ο Κλαύδιος, κατακινώντας την ταραχή του, άρχισε νά μού λέει τα έξης:

— Μια μέρα πήρα από την τραπέζια ένα γράμμα για νά το πάω στην Μαριζό, ο οποίος ήταν άρρωστος. Το έγραψα όμως μέσα στην τσέπη μου και, όταν το θυμήθηκα, είχαν περάσει πια τρεις ήμέρες και ντράπηκα νά

Κάθισα ένα βράδυ, έγραψα κι' έστειλα στο Λύκειο ένα γράμμα!...

τοού το δώσω... Περιμένα άλλες τρεις μέρες, και την έβδομή ήμέρα άρριστα πια νά θεωρώ το γράμμα αυτό σαν δικό μου. Κότταξα με περιέργεια τη διεύθυνσή του έπάνω στο φακέλλο, προσπαθούσα νά καταλάβω αν το γράμμα ήταν γυναικείο ή άνδρικό, και εξέταξα τις σφραγίδες για νά ιδώ από που πορεύεται...

Όποτε μια επιθυμία τραλή και άκατανίκητη με κυρίευσε και θέλησα νά έχω κι' έγώ ένα μερίδιο απ' αυτές τις συγκινήσεις, απ' αυτές τις χαρές... Και άρχισα νά κλέβω τα γράμματα των συμμαθητών μου...

Έκλεβα κυρίως αυτά για τα οποία καταλάβαινα από την έπιγραφή του φακέλλου ότι πορεύονταν από γυναίκες. Έκλεβα τα γράμματα των γυναικών, γιατί αυτά είχα πιο έκρηστικά, πιο στοργικά, πιο χαριτωμένα...

«Θά μού πής ίσως: «Γιατί δεν προσπασες νά διαβάξης βιβλία;» Άχ, τα βιβλία, φίλε μου, είναι ένα πράγμα

άψυχο, κρύο, τα ψήφια είναι πάντα τα ίδια, το χαρτί κοινό... Ένώ το γράμμα είναι κάτι ζωντανό! Το χαρτί του έχει διπλωθεί από το χέρι που το έγραψε και συχνά είναι ποτισμένο μ' ένα δάκρυ... Τα λόγια του ποδίδουν τη σκέψη αυτού που τα έχει χαράξει, και όλόκληρο το γράμμα αποτελεί κάτι το όποιο ζή με τη σκέψη και με την καρδιά αυτού που το έγραψε...

«Ω! ναι!... Διαβάσα πολλά, πολλά γράμματα!... Γράμματα άδελφών, γράμματα μητέρων, τα όποια μ' έκαναν νά δραματίζομαι σπίντα. Ξεπτά, δείπνα χαρούμενα, συντορίες γελαστές το βράδυ κάτω απ' το φως της λάμπας... Και ήταν ένα όνειρο μευστικό για μένα...

«Διαβάσα ακόμα και γράμματα έρωτικά... Γράμματα τα όποια προσκαλούσαν σε κάποιο ραντεβού, έχοντας για ύπογραφή μόνο ένα μικρό ονομα. Και έδωλα έτσι μπροστά μου για πρώτη φορά τον έρωτα με μυστικά και με ύπανημούς, τους όποιους δεν καταλάβαινα ακόμα όλους. Άλλα τι θελήγηση είχε για μένα αυτό το μυστήριο και πως μ' έκανε νά διψώ ακόμα πιο δυνατά την άγάπη!...

«Άλλα τίποτε δεν είναι τόσο άγριο όσο τα γράμματα των μητέρων!... Άλήθεια, που τα βρίσκουν ή μητέρες αυτά τα γλυκά λόγια, τα λόγια που χαϊδεύουν, τα λόγια που φιλούν, τα λόγια που νανουρίζουν!... Και ή συμσουλές τους είναι τόσο γλυκές, τόσο χαϊδευτικές, όσο και τα φίλιά τους!

«Α, πόσο υπέροχα, παρ όλη την εύχαριστή που έννοιωθα! Έξαφνα, μέσα στη μέση μου, θυμούνται ότι τα λόγια εκείνα δεν ήταν γραμμένα για μένα, άλλα για κάποιον άλλο, κι' ότι έγώ δεν έχω ούτε μητέρα, ούτε άδελφή, ούτε φίλη... Άλλα δεν μπορούσα νά ζήσω πια χωρίς την δούνηρή αυτή ήδονή... Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, οι όποιοι πίνουν κρασί ή γίνονται μορφωμένοι, ζητώντας μια θανάσιμη απόλαυση, όταν πονούν πολύ...

«Έγώ την απόλαυση αυτή την εύρισκα στα γράμματα αυτά που έλκεβα από τους άλλους, σαν νά έλκεβα κάποιον πολύτιμο θησαυρό...»

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΑΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποιος Γάλλος πρίγκιπ, ο οποίος είχε κωνική γενειάδα, μια μέρα θέλοντας νά πειράξει το γελοιοποιο της Αύλης, τον έρώτησε για ποιο λόγο ήταν άπαγος.

— Νά σάς πω την αίτια, ήνθλότε, άποκρίθηκε εκείνος. «Όταν ο Θεός μοίραζε τα γένεια στους ανθρώπους, έγώ άφηνσα νά πάω. Όταν έπληγα τέλος δεν τού έμεναν παρά κόκκινα γένεια και, φυσικά, προτίμησα νά μην πάω καθόλου!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΑΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποιος Γάλλος πρίγκιπ, ο οποίος είχε κωνική γενειάδα, μια μέρα θέλοντας νά πειράξει το γελοιοποιο της Αύλης, τον έρώτησε για ποιο λόγο ήταν άπαγος.

— Νά σάς πω την αίτια, ήνθλότε, άποκρίθηκε εκείνος. «Όταν ο Θεός μοίραζε τα γένεια στους ανθρώπους, έγώ άφηνσα νά πάω. Όταν έπληγα τέλος δεν τού έμεναν παρά κόκκινα γένεια και, φυσικά, προτίμησα νά μην πάω καθόλου!...

Η ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Σ α. μ. φ. ό. ρ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Το χειμώνα θα φορέσουμε τουαλέτες απογευματινές με ντεκολτέ στρογγυλά και με μανίκια φουσκωτά, γαρνιρισμένες με σειρές από βολάν, διαγωνίως βαλμένες. Τα βολάν αυτά θα αρχίζουν πολλές φορές από τον ώμο και θα φτάνουν ως κάτω στη φούστα.

Τα βραδυνά χειμωνιάτικα φορέματα θα είναι και εφέτος πολύ μακρύτερα. Επί πλέον δε θα είναι ή ελαιοστρόγγυλα ή αλυσίδα κομμένα.

Από αυτά, δε θα γίνονται από μπουστίνια. Θα γαρνίζονται πίσω στην πλάτη με μία μικρή στρογγυλή κάπα.

Τα βελούδινα πάλι φορέματα θα είναι λιγότερο ανοιχτά εμπρός και περισσότερο πίσω. Πίσω θ' αφήνουν την πλατή ανοιχτή σχεδόν ως την τάξη. Συχνά το κορμάκι των φορεμάτων αυτών θα συνεχίζεται σε μία εσάρπα από το ίδιο ύφασμα, ή όποια θα διασυνδυάζεται στο στήθος, και ή άκρες της θα πέφτουν πίσω στην πλάτη.

Ο γνωστός Παρισινός οίκος Μόδας Πουαρέ έκλινει κατ' αυτής ώρας βραδυνά φορέματα, τα όποια προσαρμόζονται στους ώμους με σειρές από μαργαριτάρια.

Ο οίκος Τζένου πάλι παρουσιάζει μοντέλα βραδυών φορεμάτων, πολύ απλοϊκά. Η γ. ένα από τα φορέματα αυτά σχηματίζει στο στήθος εμπρός υφή, ή όποια προσαρμόζεται σε ένα βαρύ περιδέραιο που περιβάλλει το λαιμό.

Ο οίκος Λονέρ, τέλος, έκλινει καλλιτεχνικώτατα βραδυνά φορέματα ντραπέ, τα όποια αφήνουν τον ένα ώμο ανοιχτό, όπως τα φορέματα των αρχαίων αιγυπτίων. Τα ντεκολτέ όμως αυτά περιγράφουν μόνο σε όσες έχουν τέλειους ώμους.

Συχνά τα βραδυνά φορέματα εμπρός είναι έντελως ίσια και βλο το φάρδος των πέφτει προς τα πίσω.

Αρκετές βραδυνές τουαλέτες θα γαρνίζονται κάτω ελάντρε με μία πλατεία μπάντα από γούνα αλεπούς, ή με σφαιροειδείς, ή όποιες υπαυθμίζονται τις μέρες της ρομαντικής εποχής.

Άλλα πάλι φορέματα θα έχουν φούστες φουσκωτές με βολάν και κορμάκια ίσια, μερικά δε θα γαρνίζονται με ένα βολάν επάνω από την τάξη.

Θα ίδουμε κατ' το χειμώνα και πολύ ώριμες τουαλέτες από τούλι και δαντέλλα, καθώς και από μπουστίνια.

Φορέματα από μπουστίνια ή πλ ή γαρνίζονται με μπουστίνια διάστικτα με βούλες βελούδινες.

Τα περισσότερα όμως βραδυνά φορέματα θα γίνονται εφέτος από βελούδο μεταξωτό.

Φορέματα από λινά θα συνοδεύονται από εσάρπες δαντελλένες μαύρες.

Εκτός όμως αυτών, ο οίκος Παρέ έκλινει τελευταία μερικές ώριμες τουαλέτες από ύφασμα περλέ, δηλαδή κεντημένα με γάνδρες.

Μεταξύ των μοντέλων του α-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Τρία κομψά επανωφόρια της ντεμι-σαζόν :

α.) Έπανωφόρι από μαροκάν, γαρνιρισμένο με τριπλή κάπα και με βελονιές.

β.) Έπανωφόρι από λινά φανταζί, γαρνιρισμένο με λινά σκούρο.

γ.) Έπανωφόρι μεταξωτό, γαρνιρισμένο με πλισέ.

των ξεχωρίζει ένα ωρανότατο σύνολο με φούστα μαύρη περλέ και με κορμάκι από άσπρο σάτν. κεντημένο με άσπρα μαργαριτάρια.

Επίσης θα φορεθούν εφέτος αρκετά φορέματα από μαύρο πρό πάντων βελούδο, σχεδίου «πενσές». Τα φορέματα αυτά θα γαρνίζονται συχνά με μία μπέστα από κρέμ δαντέλλα ή με ένα δαντελλένιο άσπρο φισού.

Τα βραδυνά επανωφόρια θα εί-

νε πιο μακρύτερα πίσω και συχνά θα είναι ντραπέ.

Θα φορεθούν όμως και κοντά επανωφόρια από βελούδο, εγχαρμένα πικνά με σούρες.

Τα μανίκια μερικών μακρύν επανωφοριών θα είναι πολύ πλατείτα.

Τα επανωφόρια της ημέρας θα γίνονται από ντρα, από βελούδο-ντραίν και από διάφορα λινά, φανταζί ή όχι.

Τα απογευματινά επανωφόρια θα γίνονται από μαύρο ντρα ή από μαύρο βελούδο. Τα μαύρα επανωφόρια είναι πολύ βολικά, γιατί μπορούμε να τα φορέσουμε με οποιοδήποτε φόρεμα.

Θα είναι πολύ της μόδας πρό πάντων το φθινόπωρο και κατ' τις άρχες του χειμώνα, ως γαρνιτούρα στα επανωφόρια, το μπρατζέζιφας και το άστρακάν. Πολλά όμως επανωφορικά της ντεμι-σαζόν δεν θα έχουν καθόλου γούνα, αλλά θα γαρνίζονται με γιανιά και παραμένα από άλλο ύφασμα ή με μικρές κάπες, ή με πλισέ, καθώς βλέπετε και στην εικόνα μας.

Αργότερα, όταν προχωρήσει ο χειμώνας, θα ίδουμε και επανωφόρια από σέρζ και από χονδρά σκουατζέικα υφάσματα.

Με επανωφόρια βελούδινα θα φορέσουμε καπελλάκια επίσης βελούδινα, άπορη.

Με επανωφόρια πάλι από ντρα θα φορέσουμε καπέλλα από φέτε.

Με επανωφόρια τέλος από σέ-δός και από σέρζ θα φορέσουμε καπέλλα από γκρό-γκράιν ή από μούρ ή από θάμπε σάπν.

Τα επανωφόρια της ημέρας θα είναι ελαιοστρόγγυλα κάτω. Μόνο μερικά απογευματινά λουσάτα επανωφόρια θα είναι άνισα.

Ας μιλήσουμε σήμερα λίγο και για την ανδρική μόδα.

Από το σχέδιο, το χρώμα και το δέσιμο της γραβάτας φαίνεται αν ένας κύριος είναι πραγματικά καλός ούτος ή όχι.

Με το φάρδο πηγαινέ γραβάτα σε σχήμα πεταλούδας από άσπρο λινό ή από πικέ, άσπρη με το ύφασμα του πουκάμισου.

Μαύρη γραβάτα και φάρδο δεν φορεί παρά μόνο ο κατ' ντ' στέλ.

Με το σάτν, οι κύριοι φορούν μαύρη μεταξωτή γραβάτα, σε σχήμα πεταλούδας.

Με τα καθημερινά κοστούμια πηγαινούν γραβάτες μακρύτες από τα σάτν ύφασμα άσπρη με το σάτν. πιο ανοιχτές ή πιο σκούρες από αυτό, αλλά πάντως της ίδιας αποχρώσεως.

Με κοστούμια από λινά φανταζί πηγαινούν επίσης γραβάτες φανταζί.

Πρέπει πάντως οι κύριοι να αποφεύγουν τις γραβάτες με τα πολύ χτυπητά χρώματα.

Με τα καλοκαιρινά κοστούμια πηγαινούν και γραβάτες μικρές από βατίστα, άσπρη με το πουκάμισο.

Όταν το σακάκι είναι μαύρο και το πανταλόνι γκριζό, τότε και ή ζιλέ πρέπει να είναι γκριζό, καθώς και ή γραβάτα.

Η γραβάτα, μικρή ή μεγάλη, πρέπει να είναι δεμένη με χέρι.

Αν οι κύριοι θέλουν να σολίσουν τη γραβάτα τους με μία καρφίτσα, πρέπει να την τοποθετούν άκριτα χαμηλά επάνω στις άκρες και να διαλέγουν μία καρφίτσα με μαύρο ή άσπρο μαργαριτάρι, μετρίου μεγέθους.

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ήρχισεν ή λειτουργία των θερμών θαλασσίων ιαματικών λουτρών, με τὰ όπεία ό καθείς δύναται ν' αντικαταστήσῃ άνεξέδως τὰ λουτρά Αιδηψού, Μεθάνων, Λουτρακίου και Υπάτης.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "Ο ΦΟΙΝΙΞ,"

Ίωνος 5 Πλατ. Όμονοίας (παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη)
ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ
ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Ίατρικαι συμβουλαί απόλυτως ΔΩΡΕΑΝ
Ώραι έργασίας 7 π. μ.—8 μ. μ.

Διά την δροσερότητα και την λεπτότητα του δέρματος συνιστώμεν εις τὰς Κυρίας την ωημισμένην **CREME ALICE.**

Χονδρική και λιανική πώλησις.

ΣΤΥΛ. ΜΠΑΧΑΡΙΑ

Αθήναι

Σταδίου 23

ΤΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΝ ΧΡΩΜΜΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

τό επιτυχάνετε με την χρῆσιν της Κρέμας, της Πούδρας και του Σάπουνος

ΣΙΜΟΝ
τα όποια πραγματοποιούν τον τριπλούν προς τουτο σκοπόν, Καθαρίζουν το δέρμα, το καθιστούν τρυφερόν και το τρέφουν.

CRÈME SIMON

Η τροφή των παιδιών είναι τό γάλα «Τρεφές».

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Δωματίον πολυτελές επίπλωμένον. Όδός μεσογειών 181.

Τα βιβλία της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» πωλούνται εις τὰ Γραφεία μας, Λέκα 7.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νά βάψετε μόνη Σας τὰ περσινά Σας φορέματα με Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

και θα γίνευν έντελώς καινούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τὰ Φαρμακεία και τὰ Έμπορικά της συνεικίας σας εις 50 μεδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

Μαζεύετε τις έτικέτες του γάλακτος «Τρεφές» που είναι χρήμα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

άποδίδει εις αφάνταστον έντασιν και διαύγειν και στοιχίζει λιγότερα από ότι ένας καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT» είναι ό απαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι.

Λέκα 21α.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ, ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONE

(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε εύκολίαν διά την επιτυχίαν του άνωτέρου σκευ.

Κεφάλαια ήσφαλισμένα μέχρι σήμεραν. Τεσσαράκοντα δισεκατομμύρια δραχμαί.

ΊΑσφαλιστήρια ήγγυημένα παρά του Θησαυροφυλακείου του Ίταλικού Κράτους

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ :

Γωνία Σταδίου 47 - Γ. Σταύρου 2, (2ος δροφος).

ODO-RO-NO

Υγρόν ODO-RO-NO, άδολαές, άμικρικανικόν άντιδρωτικόν, σταματῇ τόν! δρῶτα έφσον τό μεταχειρίζεσθε. Έκάστη έπάλειψις διαρκεί τρεις ήμέρας.

ΚΡΕΜΑ ODO-RO-NO

Έξουδετερώνει την έκ του ιδρώτος προερχομένην όσμήν του δέρματος.

Έυλατάνει ODO-RO-NO άρωματικόν. Άφαιρεί συντόμως τὰς τριχάς και άγνισ έρεθισμόν του δέματος.

Πωλούνται παντού.

Πόλησις λιανική και μονοπώλιον χονδρικής πώλησεως. Καταστήματα

Μ. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Βουλῆς 14, Κανάρη 10.

ΑΝΙΝΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τό καλλίτερον φάρμακον διά την θεράπειαν της άρτηριοσκληρώσεως και άρθρίτιδος άπεδείχθη ότι είναι ή Αrteriovacine Dr Cilimbaris. Η άρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται ταχέως διά της άρτηριοβαζίνης Τσιλιμπαρί, άνευ διαίτης και άφαιμάξεων, έπ' της και ή άρθρίτις άνηλ λουτρών.

Τήν συνιστούν οι διατρεπέστεροι Ιατροί της Εύρώπης.

Είνε έγκριμένη υπό του Ίατροσυνεδρίου της Ελλάδος, υπό της Γερμανικής Κυβερνήσεως και υπό του Διεθνούς Ίατροσυνεδρίου της Βέρνης. Εύρίσκεται εις τὰ φαρμακεία.

Αντιπρόσωπος

Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Άγίου Κωνσταντίνου 15, Αθήναι.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εις τιμήν συμφέρουσαν μηχανήματα βιβλιοδετείου. Πληροφορία έδος Λέκα 7, Γραφεία περιοδικού «Μπουκέτου».

ΖΕΦΥΡΟΣ
ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Κ ΒΑΣΙΛΙΑΔΗΣ — Πειραιεύς 9.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ

Κάσας από καρδιά και γραμμές Σάτν ποντίλι, ήμιμαυρές, κεντρίες μονές, ως και πολύχρωμα, εύρισκete στα Τυπογραφεία Σπ. Στράγγαλου, όδός Λέκα 7.

ΑΝΝΑ ΣΑΧΑΡΙΟΥ

Κεντήτρια άσπρορρούχων Καφφενσιών Παπαδάκου Καταιπέδι.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΔΙΑ ΝΑ αποφύγητε τὰς μολύνσεις αἰτινες ὀφεί-
λονται εἰς τὴν δυσκοιλιότητα ἢ καὶ εἰς τὴν μὴ
καθημερινὴν κένωσιν, ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΩ
νὰ λαμβάνετε κάθε πρωὶ ἓνα κουταλάκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Θὰ καταστήσετε τὸν ὀργανισμόν σας
ικανὸν νὰ ἀντισταθῇ εἰς κάθε ἐντερικὴν
νόσον. ΜΙΑ ΦΙΑΛΗ ἐπαρκoῦσα διὰ πολ-
λὰς δόσεις ἢ καὶ ἓνας φάκελλος εἶναι
ἀπαραίτητα εἰς κάθε οἰκογένειαν διὰ νὰ
χρησιμοποιηθῇ εὐθὺς ὡς παραστῇ ἀνάγκη

Προσέξαιτε τὸ σῆμα γνησιότητος ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ ὡς
καὶ τὴν ὑπογρ. *Prodel* ἐπὶ ἐκάστης φιάλης καὶ φακέλλου

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6· ΑΘΗΝΑΙ

